

ONSDAG DEN 7. OKTOBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.00)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt den 17. september 2009, for genoptaget.

2. Erklæringer fra formanden

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil gerne åbne plenarmødet i dag med at sige et par ord om den folkeafstemning, der fandt sted i fredags. Jeg er meget glad for resultatet. Det var en stor dag for Irland og en stor dag for Europa.

(Bifald)

Jeg vil gerne sige, at jeg var i den anden ende af Europa, på Sicilien, da resultatet blev bekendtgjort, og der blev resultatet modtaget præcist, som De modtog det, nemlig med bifald. Også mange andre steder i hele Europa var folk glade for det irske resultat. Ikerne har udsendt et klart signal om, at de fortsat ønsker at udgøre kernen i et forenet kontinent. Míle buíochas do mhuintir na hÉireann. Tusind tak og tillykke med resultatet af folkeafstemningen. Jeg sagde det på irsk, måske ikke særlig præcist, men sådan lyder det mere eller mindre.

EU har vist, at det kan lytte til borgernes berettigede frygt og reagere passende. De garantier, som Irland har fået, viste sig at være tilfredsstillende, og de overbeviste vælgerne om, at Lissabontraktaten vil gavne deres land. Det var en sejr for det civile samfund, og det er et godt argument i den fortsatte debat i andre medlemsstater.

Jeg vil gerne understrege den store rolle, som både arbejdsgiverne, fagforeningerne, landbrugs- og fiskerierorganisationerne og kirken og de sociale ledere har spillet. Dette bidrog til folkeafstemningens positive resultat.

Jeg vil også lykønske den irske regering og oppositionen samt en af mine forgængere, Pat Cox, der ledede "Ireland for Europe"-kampagnen. Tillykke, Pat Cox!

(Bifald)

Jeg er overbevist om, at ratificeringsprocessen vil fortsætte og ende med succes i de to resterende medlemsstater. Jeg har fået tilsagn fra Polens præsident om, at han ufortøvet vil underskrive Lissabontraktaten, nu hvor den irske folkeafstemning har givet et positivt resultat.

(Bifald)

Jeg håber, at præsident Václav Klaus vil gøre det samme, så snart den tjekkiske forfatningsdomstol fjerner al den resterende tvivl.

Det er Lissabontraktatens mål at forberede EU på udfordringerne i det 21. århundrede. Vi er nødt til at se i øjnene, at vores borgere er bange for spørgsmål som energi, stigende arbejdsløshed, indvandring og klimaændringer. Vi er nødt til at handle i fællesskab, ligesom vi har gjort mange gang før, og vi må ikke glemme, at nøglen til succes er princippet om europæisk solidaritet.

Der er meget arbejde, vi skal gøre, men vi har nu de væsentlige redskaber, så lad os ikke tøve med at bruge dem.

Jeg vil gerne fremsætte endnu en bemærkning om den irske folkeafstemning. Vi må ikke glemme dem, der stemte nej. Det er blevet vores tradition at tænke på alle europæere og respektere deres opfattelser og deres ret til at have en anden mening. De, der stemte nej, ønsker også at fortælle os noget. De ønsker at overbevise os om noget, og, hvad der er allervigtigst, de ønsker at advare os om noget. Vi lytter til denne advarsel, og vi

tager også hensyn til deres stemmer, men vi er overordentlig glade for, at et klart flertal af den irske befolkning stemte ja, og for, at de støtter et fælles Europa. Jeg er selv opsat på at arbejde hårdt for at bidrage til, at De føler, at vores fælles Europa også er Deres Europa, og vi vil skrive historien om Europas fremtid sammen.

Jeg vil fortsætte med to andre sager. Det er triste sager.

Jeg vil gerne minde om en stor tragedie og dermed mindes ofrene for jordskreddene i nærheden af Messina på Sicilien. Jeg har allerede udsendt en erklæring på Europa-Parlamentets vegne, hvori vi udtrykker vores medfølelse med ofrenes familie og venner. Jeg var i Italien på det tidspunkt og udtrykte offentligt min medfølelse med vores venner, partnere og alle andre italienere.

Inden vi begynder, vil jeg også minde om, at det i dag er treårsdagen for mordet på den russiske menneskerettighedsforkæmper, journalist Anna Politkovskaja. Anna er imidlertid ikke det eneste offer. Lad os ved denne lejlighed også mindes andre sociale aktivister, der er myrdet i de sidste tre år.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Da De stillede op som formandskandidat til Europa-Parlamentet, sagde De til os, at De ville være meget objektiv som person og som formand. Jeg må sige, at De netop holdt en tale om den irske folkeafstemning – jeg rejste mig, mens De talte, men De kiggede kun på teksten – som var en af de mest subjektive, partifarvede taler, jeg nogensinde har hørt, og som var upassende for en objektiv formand.

(Blandede reaktioner)

Formanden. – De lyttede sandsynligvis ikke til hele min tale!

(Bifald)

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Bevillingsoverførsler: se protokollen

5. Tekster til aftaler sendt af Rådet: se protokollen

6. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

7. Modtagne dokumenter: se protokollen

8. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

9. Anmodning om ophævelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

10. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

11. Berigtigelse til en vedtaget tekst (forretningsordenens artikel 216): se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsorden som opstillet af Formandskonferencen (på mødet den 17. september 2009) i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 137 er omdelt.

Edit Bauers betænkning om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter, er forkastet efter en afstemning i udvalget.

Desuden blev følgende betænkninger ikke modtaget i tide:

– Reimer Böges betænkninger

om anvendelse af EU's Solidaritetsfond: Italien, jordskælv i Abruzzerne og

om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen: Tyskland – telekommunikationssektoren og

– Jutta Haugs betænkning – Forslag til ændringsbudget nr. 9/2009: Jordskælv i Italien.

Disse fire betænkninger er derfor taget af dagsordenen.

Alain Lamassoure, *formand for Budgetudvalget*. – (FR) Hr. formand! Hvad angår de to betænkninger om anvendelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen til gavn for telekommunikationssektoren i Tyskland og Solidaritetsfonden til den tragedie, der fandt sted i Abruzzerne i Italien, har Budgetudvalget vedtaget fire betænkninger i begyndelsen af ugen, men ikke tids nok til, at de kunne oversættes. Jeg ønsker blot at rette det, De sagde. Disse betænkninger er vedtaget i udvalget. Der er ingen lovmæssig hindring. De blev endda vedtaget enstemmigt.

Formanden. – Tak for Deres bemærkning. Det er en relevant bemærkning. Ikke desto mindre står disse betænkninger ikke på dagsordenen, fordi de endnu ikke er oversat. Der var ikke tid nok. Jeg er fuldstændig enig med Dem. Undskyld, jeg gik for vidt i min udtalelse.

Inden hr. Lamassoures erklæring stillede jeg to forslag til ændringer. Det første var at opføre redegørelsen fra Rådet om situationen i Guinea som andet punkt på dagsordenen. Det andet vedrørte afstemningen om beslutningsforslaget om kompensation til passagerer. Jeg vil gerne spørge, om der er nogen forslag herom. Vi ønsker ikke at bringe forvirring i sagerne.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som medlem af Budgetudvalget og på hr. La Vias vegne vil jeg gerne kort give udtryk for vores skuffelse over udsættelsen af afstemningen om anvendelse af Solidaritetsfonden til Abruzzerne. Afstemningen er udsat i to uger og vil finde sted under mødeperioden i Strasbourg.

Selv om vi er klar over, at der er tekniske grunde til det, har vi også forstået, at nogle mennesker stadig bor i telte, og L'Aquila og dets region, Abruzzerne, er nogle af de koldeste områder i Italien.

Vi ønsker simpelthen at fremhæve, at det er vigtigt at ændre og rationalisere procedurerne for anvendelse af denne fond.

Formanden. – Vi er nødt til at handle i overensstemmelse med forretningsordenen. Det var svært at få teksterne oversat på så kort tid, og den regel, vi anvender i sådanne tilfælde, er, at sagen skal udsættes. Jeg er også meget ked af det, men jeg vil gerne videre og arbejde vores dagsordener igennem punkt for punkt, for ellers vil vi ende med en enorm forvirring.

For lidt siden spurgte jeg om to ting, redegørelsen fra Rådet om situationen i Guinea og afstemningen om beslutningsforslaget om kompensation til passagerer. Er der spørgsmål herom?

Der er ingen spørgsmål. Forhandlingen er afsluttet.

(Parlamentet vedtog disse forslag)

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Hr. formand! Undskyld, jeg vender tilbage til emnet Abruzzerne. Det er rigtigt, at vi alle har respekt for de mennesker, der har været ude for et jordskælv, men vi kan ikke nøjes med at sætte fokus på begivenheder, når de sker, og ikke reagere på dem, når vi har mulighed for at gøre det.

Jeg er enig med fru Matera og opfordrer Parlamentet, der stadig er suverænt, til at godkende frigørelsen af midler fra Solidaritetsfonden, om nødvendigt uden oversættelser. Jeg synes ikke, at der burde være den slags problemer, når det drejer sig om tragiske situationer.

(Bifald)

Formanden. – Mine damer og herrer! Disse bemærkninger var meget vigtige. Vi må overvinde disse vanskeligheder. Jeg vil spørge tjenestegrenene, om det er muligt at levere nogle afgørende oversættelser senest i morgen. Så kan vi lige så godt stemme i morgen. Det er en meget presserende beslutning.

(Bifald)

Det er selvfølgelig imod vores regler, men jeg synes, vi bør gøre det denne gang, så det vil blive ordnet.

I forbindelse med redegørelsen fra Kommissionen om informationsfrihed i Italien har jeg modtaget en anmodning fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) om, at dette punkt tages af dagsordenen.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! På vegne af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) opfordrer jeg Parlamentet til at fremkomme med en erklæring om, at pressefriheden i Italien tages af dagsordenen ligesom afstemningen om et beslutningsforslag om samme emne. Alle, der er i god tro, ved, at min gruppe, PPE-Gruppen, lægger stor vægt på ytringsfrihed og pressefrihed.

(Protest)

(Bifald)

Jeg beder Dem om at respektere min ytringsfrihed. Jeg har altid respekteret den her i Parlamentet, og jeg har altid respekteret mine medborgere her i Parlamentet.

(Bifald)

Derfor gjorde vi alt, hvad vi kunne, for at chartret om grundlæggende rettigheder skulle blive bindende under Lissabontraktaten. Den planlagte forhandling i morgen er imidlertid kun rettet mod ét land og dækker ikke spørgsmålet – som vi er rede til at have en dybtgående forhandling om – om pressefrihed i Europa. PPE-Gruppen nægter at lade Parlamentet blive til et sted, hvor rent nationale politiske mellemværender afgøres, hvilket vi vil opleve i morgen, hvis denne forhandling finder sted.

(Protest)

(Bifald)

Så vi siger ja til at forsvare pressefriheden i Europa, men nej til, at Parlamentet bruges til rent partibestemte og nationale formål. Som De vil se, gentager jeg i morgen, hvad præsident Napolitano har sagt. Han er en person, som jeg har stor respekt for, fordi jeg har arbejdet meget sammen med ham, som De vil se i morgen.

Francesco Enrico Speroni, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Jeg har ikke meget at føje til det forslag, som hr. Daul stillede i sin tale. Vi elsker alle sammen frihed i forskellige former, herunder ytringsfrihed og pressefrihed i den bredeste forstand, med andre ord ikke kun den skrevne presse, men også fjernsyn og andre medier. Det er derfor rigtigt, at vi forsvare den og støtter den.

Det er imidlertid ikke rigtigt at udnytte situationen ved at pege på blot én detalje, for enhver i Italien, som surfer på internettet, går til en avisiosk eller ser tv, kan se, at pressefriheden overhovedet ikke trues. Hvis man virkelig ønsker at anklage nogen, kan det konkluderes, at man skal bruge forretningsordenens artikel 122 og traktaternes artikel 7 og have mod til kæmpe til det sidste.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hr. Daul har fuldstændig ret i, hvad han netop sagde. Ja, det er rigtigt, at hr. Daul respekterer alle aspekter af ytringsfriheden. Det er han kendt for. Der er imidlertid tydeligvis nogle mennesker i Europa, der ikke respekterer ytringsfriheden i samme grad som hr. Daul, men i stedet har en anden opfattelse af ytringsfriheden. Det er grunden til, at vi har brug for denne forhandling.

Vi synes derfor, at den er hensigtsmæssig i betragtning af den debat, der føres i en af medlemsstaterne, nemlig Italien, om end ikke blot på grund af den italienske situation, men på grund af spørgsmålet, om ytringsfriheden udgør en risiko for den demokratiske udvikling i Europa som følge af koncentrationen af økonomisk og politisk magt samt mediamagt i en udstrækning, som vi ikke før har oplevet i Europa. Det er præcis det, vi ønsker at drøfte. Det skal vi derfor gøre og forkaste hr. Dauls forslag.

(Bifald)

(Parlamentet forkastede anmodningen)

Formanden. - Erklæringen fra Kommissionen om informationsfrihed i Italien står fortsat opført på dagsordenen.

Jeg har modtaget en anden anmodning fra Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) om, at forhandlingen ikke afsluttes med fremsættelse af beslutningsforslag.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til hr. Daul, at vi er et parlament, der med rette stemmer om og tager ansvaret for, at der hurtigst muligt stilles penge til rådighed for befolkningen i Abruzzerne.

Vi er også et parlament med et ansvar. Når vi drøfter noget, skal vi efterfølgende stemme om et beslutningsforslag, så forhandlingen tjener et formål. Vi går derfor ind for, at der vedtages et beslutningsforslag efter denne forhandling.

(Bifald)

Mario Mauro, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand! Jeg vil gerne støtte forslaget om, at der ikke skal fremsættes et beslutningsforslag, fordi jeg hørte, at hr. Schulz sagde noget, der efter min mening er meget vigtigt. Hvis vi virkelig ønsker, at denne forhandling skal omfatte hele Europa og ikke blot Italien, er der ingen mening i at stemme om et beslutningsforslag med titlen "Informationsfrihed i Italien".

Lad os under alle omstændigheder tage forhandlingen i morgen. Derefter finder vi tid og midler til at behandle sagen i europæisk sammenhæng og stemme om et beslutningsforslag om informationsfrihed i Europa.

(Parlamentet forkastede anmodningen)

(Parlamentet godkendte den således ændrede dagsorden)

13. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt er afstemningstiden.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

13.1. Forslag til afgørelse (B7-0079/2009) – Nedsættelse af det særlige udvalg om den finansielle, økonomiske og sociale krise og fastsættelse af dets sagsområder, medlemstal og funktionsperiode (afstemning)

– Inden afstemningen:

Eva Joly (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Vi vil gerne have følgende sætning tilføjet punkt A:

(FR) "samt for udviklingslandene", så der står "analyse og evaluering af omfanget af den sociale, økonomiske og finansielle krise, dens følger for Unionen og dennes medlemsstater samt for udviklingslandene".

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

Eva Joly (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Vi ønsker også at tilføje "herunder udviklingssamarbejde", så sætningen lyder: "analyse og evaluering af den hidtidige gennemførelse af Fællesskabets lovgivning på alle de berørte områder, herunder udviklingssamarbejde". Vi mener ikke, at udviklingslandenes synspunkt afspejles inden for mandatet.

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

14. Stemmeforklaringer

Skriftlige stemmeforklaringer

Forslag til afgørelse: Nedsættelse af det særlige udvalg om den økonomiske krise og fastsættelse af dets sagsområder, sammensætning og funktionsperiode (B7-0079/2009)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD), skriftlig. – (EN) Direktøren for Bank of England (Mervyn King) har udtalt, at banker er internationale i livet, men nationale i døden, hvilket han efter min mening har ret i.

Det er nationale regeringer og nationale skatteydere, der må betale, når banker skal reddes. Deraf følger, at tilsyn med banker skal udføres på nationalt plan og ikke via EU. Det er grunden til, at jeg stemte imod nedsættelsen af et særligt EU-udvalg om den økonomiske krise.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Nedsættelsen af et særligt udvalg om den økonomiske krise, der skal analysere og evaluere koordineringen af de tiltag, som medlemsstaterne har iværksat til støtte for bæredygtig kvalitativ vækst, er afgørende. Det er afgørende at analysere og evaluere omfanget af den sociale, økonomiske og finansielle krise, men også at foreslå passende foranstaltninger for genopbygningen af sunde, stabile finansmarkeder på lang sigt for at støtte bæredygtig økonomisk vækst, som kan bekæmpe arbejdsløshed og reagere på demografiske og klimamæssige udfordringer.

Det er afgørende at støtte universiteters, det videnskabelige samfunds repræsentanternes og forskeres engagement som strategiske partnere. Dette partnerskab skal fremmes, eftersom det vil være afgørende for os, at vi på kort sigt er i stand til at tackle både den økonomiske krise og problemerne i forbindelse med arbejdsløshed samt at finde langsigtede løsninger på problemerne med klimaforandringer ved at udvikle og anvende rene energiformer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Nedsættelsen af et særligt udvalg om den økonomiske krise kan vise sig at være afgørende for at forberede EU's fremtid. Denne fremtid kan ikke opnås alene ved at diskutere og foreslå tiltag. Der må også udtænkes mekanismer, som kan forhindre en lignende situation i at opstå i den ikke alt for fjerne fremtid. Derfor er det afgørende at lære af denne krise ved at undersøge dens årsager og følger. Det er også vigtigt at gøre noget ved det finansielle systems svagheder, der førte til den nuværende situation, ved at vedtage bedre lovgivning, som er behørigt begrundet.

Vi kan ikke løbe den risiko at skabe en lovgivningsmæssig ramme, der er så streng, at den kan føre til yderligere forsinkelse af genopretningen eller til, at EU bliver til et utiltalende finansielt marked i et klima præget af kraftig konkurrence.

Udvalget kunne også sidde længere end de planlagte 12 måneder for at give det mulighed for at overvåge og vurdere de tiltag, der bliver indført under den igangværende krise.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg støtter dette tiltag, og jeg føler mig helt overbevist om, at dette udvalg vil gennemføre en hensigtsmæssig analyse af omfanget af den finanskrisen, der har påvirket samtlige medlemsstater, og at det vil fremlægge ekspertanbefalinger, som vil bidrage til EU's økonomiske genopretning. Jeg kunne dog ikke afgive min stemme, da der var et problem med mit stemmekort.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Det vil kræve en intensiv, fælles indsats at overvinde den igangværende finanskrisen og dens følger for EU's medlemsstaters økonomier og i sidste ende deres sociale områder. Formandskonferencens beslutning af 17. september 2009 om at benytte et særligt udvalg til at gennemføre en struktureret analyse og til at udarbejde forslag til hensigtsmæssige foranstaltninger til bevarelse af bæredygtige finansmarkeder, der er modstandsdygtige over for kriser, fortjener støtte. Men jeg må knytte en kritisk kommentar til, at der nu er gået over 12 måneder, siden de første krisetegn viste sig sidste år, og selve krisen brød ud først på året. De foranstaltninger, der er blevet iværksat siden da, må primært betragtes som symptombehandling og nødforanstaltninger, som skal beskytte arbejdspladser. Til støtte for forslaget skal det siges, at der skal lægges særlig vægt på koordinerede og målrettede foranstaltninger, for på trods af skyldig hensyntagen til subsidiaritetsprincippet vil individuelle løsninger i sidste ende endnu en gang føre til konkurrenceforvridning.

15. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

16. Udfaldet af folkeafstemningen i Irland (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om udfaldet af folkeafstemningen i Irland.

Jeg vil gerne byde den svenske statsminister velkommen her i Parlamentet i dag som repræsentant for det svenske formandskab. Det er en fornøjelse at have Dem her, men jeg skal dybt beklage, at der var et problem med formaliteterne.

Det er også dejligt at have kommissionsformand Barroso hos os på et for EU så vigtigt tidspunkt. Mange tak.

De kan jo se, hvor vanskeligt det nogle gange er at følge alle formaliteterne, men vi er en meget demokratisk institution, som De kan se. Det er nødvendigt altid at gøre tingene i den rette rækkefølge. Så er alt i orden, og vi kan blive enige.

Vi fortsætter nu med det vigtigste punkt på eftermiddagens dagsorden. Det er meget vigtigt for os, at De er til stede i Parlamentet, så De kan være med til at drøfte dette vigtige emne.

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Det er en stor glæde at være her i dag og have lejlighed til at tale til Parlamentet så kort tid efter det positive udfald af folkeafstemningen i Irland. Jeg hylder Brian Cowen og hans kolleger. Alle dem, der har arbejdet med kampagnen, uanset hvilket parti de tilhører, eller hvilken baggrund de har, og som har bidraget til det vellykkede udfald, vil jeg gerne takke for deres indsats. Det var en god beslutning for Irland, det er en god beslutning for Europa.

Jeg tror, at vi kan sige, at Europa har lyttet til kritikken. Jeg ved, at de juridiske garantier, som Rådet har udstedt, var afgørende for kampagnen op til folkeafstemningen. Jeg kan også sige, at de franske og tjekiske formandskabers indsats har været afgørende for at finde en måde at komme det irske folks bekymringer i møde på. Jeg synes også, vi bør nævne, at det var meget positivt at få et så stort flertal ved folkeafstemningen, et overbevisende flertal på 67,1 % med en høj stemmeprocent på 59 %. Det er alt sammen vældig godt nyt for Europa.

Og det er naturligvis ikke nødvendigt at forklare Parlamentet behovet for at sikre Lissabontraktatens ikrafttræden. Den vil gøre det muligt for os at blive mere demokratiske, mere effektive og mere gennemsigtige. Den vil faktisk forøge EU's indflydelse på den internationale arena og gøre os bedre i stand til at imødegå globale udfordringer, og jeg ved, at De her i Parlamentet også får en vigtigere rolle at spille i den overordnede beslutningsproces. Det hilser jeg velkommen. Derfor er det meget vigtigt at sikre Lissabontraktatens ikrafttræden.

Rådet står sammen i sit ønske om, at traktaten skal træde i kraft inden årets udgang og inden udgangen på det svenske formandskab. Med det antal lande, der har ratificeret den – lige nu er det 24 lande, der har ratificeret den fuldt ud – kan land nr. 25 faktisk blive Polen vurderet ud fra de signaler, vi får fra den polske præsident. I lørdags, efter at resultatet af folkeafstemningen i Irland blev kendt, talte jeg med premierminister Brian Cowen, som sagde, at det ville tage dem et par uger at gennemføre den fulde parlamentariske ratificering, og derfor kan vi også sige, at land nr. 26 vil blive Irland. Derefter mangler vi kun Tjekkiet i at have alle 27 ratificeringer. Til det formål har vi haft møde mellem de tre institutioner her i Bruxelles i dag, nærmere bestemt formandskabet, Kommissionens formand, Jose Manuel Barroso, og Parlamentets formand, Jerzy Buzek. Tjekkiets premierminister, Jan Fischer, deltog også, og vi forsøgte at vurdere situationen. Som De måske ved, har 17 senatorer appelleret til den tjekiske forfatningsdomstol over Lissabontraktaten for at se, om den overholder den tjekiske forfatning. Jan Fischer fortalte os, at det er en uafhængig domstol, som nu arbejder hurtigt på at træffe en afgørelse om, hvorvidt den vil behandle sagen. Vi kan ikke sige, præcis hvornår de vil træffe denne beslutning, og derfor afventer vi at høre nærmere. Vi håber, det vil ske inden for en uge eller et par uger. Det er altså budskabet fra Tjekkiet i dag, at en uafhængig domstol måske vil træffe en beslutning om en uges tid, eller måske vil det vare to uger, før vi ved, hvordan de vil gå til værks.

Som formand for Rådet er jeg ansvarlig for, at arbejdet i EU skrider fremad. Jeg føler stærkt, at vi ikke har nogen tid at spille. Derfor har jeg besluttet, at mens vi venter på afklaring fra Tjekkiet, vil vi for det første fortsætte forberedelserne af Lissabontraktatens ikrafttræden, og for det andet, når der er klarhed om, hvornår Lissabontraktaten vil træde i kraft, vil jeg indlede høringer om udnævnelserne af den nye formand for Det Europæiske Råd og af den høje repræsentant og generalsekretæren for Rådet. Disse forberedelser er ikke kun en sag for formandskabet, det er samtidig en sag for de tre institutioner. Derfor vil jeg sige, at det er meget vigtigt for os at arbejde tæt og konstruktivt sammen med Kommissionen og Parlamentet i denne proces. Jeg vil endnu en gang forny mit tilbud til Parlamentet om at samarbejde om indsatsen for endelig at få sikret Lissabontraktatens ikrafttræden.

Lad os også huske, at det svenske formandskab på trods af disse institutionelle spørgsmål naturligvis – og hele dette efterår – er stærkt påvirket af behovet for at gøre noget ved klimaforandringerne og finanskrisen og bekymringen i Europa om, at vi har brug for en jobskabespolicy – en masse vigtige sager, der skal tages hånd om. Det sammenfatter behovet for at gøre noget, for at sikre Lissabontraktatens ikrafttræden, som jeg lige sagde, og for at forblive aktiv som formandskab i forhold til disse for vores vælgere meget vigtige sager.

Formanden. – Hr. statsminister! Tak for Deres meget klare budskab om alt det, der foregår efter afstemningen i Irland, og om samarbejde mellem Parlamentet og Rådets formandskab. Vi har netop indledt drøftelser med

fru Malmström, et tidligere medlem af Parlamentet, som vi husker ganske godt. Mange tak for Deres forslag og meget tydelige budskab.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det irske folk traf en meget vigtig og historisk beslutning sidste weekend, en meget vigtig beslutning for Irland, en meget vigtig beslutning for Europa. Med rungende flertal anerkendte det irske folk Lissabontraktatens vigtighed, en traktat, der skaber et mere demokratisk og effektivt Europa, en traktat, der giver os den rigtige platform til at levere det moderne, fremgangsrige EU, som vores borgere ønsker.

Traktaten har nu demokratisk tilslutning fra alle 27 medlemsstater. Alle EU's medlemsstater har vedtaget traktaten i deres parlament eller ved en folkeafstemning.

Det er i sandhed en stor præstation. Det viser, hvordan et udvidet Europa kan dele en vision for vores fremtid og en beslutsomhed om at komme videre. Det blev besluttet demokratisk. Det, der er brug for nu, er, at ratificeringsprocedurerne skal afsluttes.

Det glæder mig at se, at Polens præsident Kaczyński meget snart vil underskrive traktaten. Han har altid sagt til mig, at han vil være klar til at gøre det, når irlænderne har stemt ja. Det er virkelig godt nyt.

Vi skal naturligvis afvente afslutningen af processen i Tjekkiet. Vi er nødt til at respektere den forfatningsmæssige procedure der, ligesom vi har gjort det i andre lande, men når den er gennemført, ser jeg ingen grund til, at processen ikke kan afsluttes hurtigt.

Det er vigtigt for Europa som helhed, men det er især vigtigt for Kommissionen. Jeg ser gerne, at den nye Kommission kommer på plads, en Kommission i overensstemmelse med Lissabontraktaten, og jeg ser gerne, at den tiltræder så hurtigt som muligt. En lang periode med en forretningskommission er ikke i nogens interesse. Jeg er klar til at påbegynde dannelsen af den næste Kommission, så snart Rådet er klar til endeligt at afklare det juridiske grundlag, og også til at nominere den høje repræsentant, som vil blive næstformand for Kommissionen.

Jeg sætter pris på set svenske formandskabs store indsats, ikke mindst statsminister Reinfeldts personlige indsats, for at få afsluttet hele dette forløb i en fart. Statsminister Reinfeldts initiativ i dag på mødet med mig og parlamentsformand Buzek og med videokonferencen med premierminister Fischer var særdeles godt og nyttigt.

Jeg ved også, at Parlamentet har arbejdet utrætteligt på at fremme Lissabontraktaten. Parlamentet og Kommissionen har arbejdet hånd i hånd om at forklare, hvorfor det er den rigtige traktat for Europa. Jeg er stolt af Kommissionens rolle i forhold til at give den irske befolkning de informationer, de skulle bruge for at kunne beslutte sig.

Nu, hvor der er en reel sandsynlighed for, at Lissabontraktaten endelig bliver ratificeret og hele processen afsluttet, kan vi koncentrere os om arbejdet på at gennemføre traktaten. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremhæve fire områder, hvor vi arbejder hårdt på at sikre, at vi kan få en flyvende start, når traktaten træder i kraft.

Et af de vigtigste og mest indviklede må være nyskabelserne vedrørende EU-udenrigstjenesten. Vi har arbejdet hårdt på at tænke nogle af de praktiske detaljer igennem i forhold til, hvordan vi kan sikre, at EU-udenrigstjenesten bliver en virkelig succes. Dette arbejde vil nu intensiveres, og i samme ånd som de bemærkninger, som det svenske formandskab netop har fremført, vil jeg gerne fastslå Kommissionens beslutsomhed i forhold til at samarbejde med Parlamentet om at nå dette mål.

Jeg ved, at Elmar Brok har gået forrest i dette spørgsmål her i Parlamentet. Jeg forstår, at De vil drøfte emnet på næste plenarmøde. Det er fortrinlig timing, eftersom det vil finde sted kort inden samme spørgsmål skal drøftes i Rådet. Jeg tror, at betænkningen udgør et glimrende grundlag for drøftelser mellem vores institutioner, og jeg hilser den stærke fællesskabsånd velkommen, som præger betænkningen. Det er præcis den ånd, jeg vil følge i forberedelserne til den vigtige nyskabelse, som EU-udenrigstjenesten er.

Et andet punkt er komitologi. Det er et vigtigt aspekt af, hvordan EU fungerer. Lissabontraktaten indfører nye regler, der gør systemet mere rationelt og gennemsigtigt. Vi må fastlægge, præcis hvordan det nye system skal fungere. Men lad mig sige klart og tydeligt, at mange af disse beslutninger er af stor politisk vigtighed og fortjener ordentlig demokratisk kontrol og reelt politisk ejerskab. Så vi er nødt til at bibeholde den stærke rolle, Parlamentet spiller i dag.

Et andet vigtigt demokratisk element er de nye mekanismer, der giver nationale parlamenter direkte indflydelse på subsidiaritet. Vi er nødt til at se disse mekanismer i en bredere sammenhæng i forhold til de glimrende forbindelser med de nationale parlamenter, som Kommissionen og ikke mindst Parlamentet har opbygget gennem de sidste par år.

Sluttelig vil jeg gerne nævne det europæiske borgerinitiativ. Det er en af de mest bemærkelsesværdige nyskabelser på traktatens demokratiske dagsorden, og det er et punkt, som Parlamentet allerede har arbejdet detaljeret på. Margot Wallström har ledet vores arbejde på at udvikle en grønbog om hurtigst muligt at iværksætte en høring med henblik på at give borgerne denne mulighed senest et år efter ikrafttræden.

Da jeg talte til Parlamentet sidste måned, beskrev jeg det, jeg betragtede som de største udfordringer og de store muligheder, som Europa står foran. Med Lissabontraktaten har vi det rette springbræt til at hjælpe os med at realisere disse mål, og jeg er sikker på, at vi ved hjælp af dette konstruktive partnerskab mellem vores institutioner vil gøre det til en succes. Det er Kommissionens tilsagn.

Formanden. – Kommissionsformand Barroso! Tak for Deres indlæg og for Deres imødekommenhed i forhold til at samarbejde om gennemførelsen af Lissabontraktaten.

Samarbejdet mellem Parlamentet og Rådet under videokonferencen med Tjekkiet premierminister, Jan Fischer, forløb også fortrinligt, så lad mig endnu en gang takke statsminister Fredrik Reinfeldt for at have arrangeret videokonferencen.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Med det oprigtige og rungende ja sidste fredag sagde irerne ikke kun ja til Lissabontraktaten. De sagde frem for alt ja til Europa som et område med solidaritet og fælles værdier. De udtrykte deres dybe tilknytning til et Europa, der påvirker globaliseringen uden at lide under den, et Europa, der deler sit valg af samfund og sit valg af en social markedsøkonomi med sine partnere.

På PPE's vegne glæder dette afstemningsresultat mig, for det viser, at når man spørger en nation om noget, der virkelig betyder noget, f.eks. princippet om at høre til EU, svarer den på det, man spørger om, og dét med overbevisning.

I fredags svarede vores irske venner på spørgsmålet om, hvorvidt de var for Lissabontraktaten, og hvis ikke, om de var rede til at stille spørgsmålstegn ved deres lands medlemskab af EU. De svarede med et utvetydigt og rungende ja. Det beviser lige præcis én ting, og det er, at Europa betragtes som det, det er, nemlig et beskyttende element, et tillidsskabende område præget af stabilitet, fred og retsstatsprincippet.

Jeg mener, at den irske afstemning vil få stor indflydelse på, hvordan vi opbygger Europa, især i de kommende måneder, eftersom den beviser vores befolkningers dybe tilknytning til de værdier, som Europa repræsenterer. Den irske folkeafstemning er en opmuntring til vores europæiske forehavende, samtidig med at den knytter os sammen. Den opmuntrer os, fordi det er første gang i lang tid, at en europæisk nation så kraftfuldt har udtrykt sin vilje til at deltage i det europæiske eventyr på trods af – eller snarere på grund af – krisen. Den knytter os også sammen, eftersom vi har en forpligtelse til at opfylde det krav om solidaritet, som for en stor dels vedkommende lå bag det irske ja.

Det er præcis – for at vende tilbage til de europæiske institutioner – hvad Lissabontraktaten vil sætte os i stand til at gøre. Traktaten gør det muligt for Europa at være mere effektiv ved at gøre enstemmighed, som ofte er lammende, til en undtagelse, mens flertal bliver normen.

Den vil gøre det muligt at gøre Europa mere genkendelig ved at etablere et stående formandskab for Rådet i stedet for det nuværende skiftende formandskab, og den vil give vores høje repræsentant for udenrigspolitik større betydning. Europa har brug for ét ansigt, både af hensyn til vores medborgere og vores internationale partnere.

Sluttelig vil Lissabontraktaten gøre Europa mere demokratisk ved at lægge langt større vægt på Parlamentet og ved at give de nationale parlamenter og borgerne større indflydelse på europæiske anliggender. I fredags blev irerne den sidste nation, der udtrykte en positiv holdning til Lissabontraktaten. Det har alle de andre lande allerede gjort, enten direkte eller via deres parlamenter, bl.a. i Polen og Tjekkiet.

Derfor opfordrer jeg præsidenterne i disse to lande til straks at underskrive traktaten, så de 27 kan gå videre og indføre den senest i starten af 2010.

Tillad mig særligt at sige til præsident Klaus, at resultatet på 67 % af den irske afstemning bør tilskynde ham til at underskrive traktaten, når den tid kommer. På PPE's vegne opfordrer jeg ham til at opføre sig ansvarligt, hvilket jeg også er sikker på, at han vil.

Tiden er inde til, at Europa lægger de institutionelle spørgsmål væk og koncentrerer sig om det, der virkelig betyder noget for de 500 mio. europæere, nemlig den sociale markedsøkonomi, energi, klimaet og sikkerhed.

Jeg takker hr. Reinfeldt og hr. Barroso for deres forslag. De kan regne med PPE's hjælp til at sikre, at arbejdet skrider hurtigt frem.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi drøfter udfaldet af denne folkeafstemning. Der er blevet talt meget om de institutionelle aspekter, og jeg har intet at tilføje til det, statsminister Reinfeldt sagde. Jeg synes, det er godt, at han ikke vil forhaste sig, men har sagt, at vi vil vente, fordi vi ikke er ved mållinjen endnu. Vi mangler stadig de sidste trin i ratifikationsprocessen, før vi kan besvare institutionelle spørgsmål.

Ligesom os andre var De også godt tilfreds, hr. Barroso. Det må have lagt en dæmper på Deres glæde søndag aften, at 55 ud af de 382 stemmer, De fik, stammede fra medlemmer af en gruppe, hvis mål det er at forhindre Lissabontraktatens ikrafttræden. Når De glæder Dem over Lissabon, skal De huske på, at De fik støtte fra folk, der ønsker præcis det modsatte af det, De kæmper for. Tænk over det, og lad os basere Deres flertal på et proeuropæisk flertal her i Parlamentet.

(Tilråb)

Men når vi taler om udfaldet af folkeafstemningen, handler det om noget helt andet. Det handler ikke om de institutionelle lege, der nu skal leges. Det handler ikke om, hvordan flertal her i Parlamentet er sammensat, men om noget meget mere grundlæggende, nemlig hvad vi skal sige til Tjekkiets præsident. EU's 27 medlemsstater har i alt 500 mio. indbyggere. Kina har 1,3 mia. indbyggere. Indien har 1,1 mia. Tilsammen repræsenterer disse to lande en tredjedel af verdens befolkning! Disse lande sidder nu med ved bordet ved møder i G20. Den største af EU's medlemsstater, der er med i G20, repræsenterer kun 82 mio. menneskers økonomiske potentiale.

Vi har to muligheder. Lissabontraktaten handler ikke – som hr. Klaus har påstået – om at gøre EU til en magtfaktor, der arbejder imod medlemsstaterne, men om noget helt andet. Den handler om at gøre EU til en stærk global partner for at styrke de enkelte medlemsstater. Det er Lissabontraktatens udtrykkelige mål. Denne traktat tjener faktisk især EU's små medlemsstaters interesser. Et land med en befolkning på 10 mio. – lad os bruge hr. Barrosos land som eksempel – sammenlignet med Brasilien indtager Portugal ikke længere den position, det havde i det 19. århundrede. Det er tydeligt, at det i det 21. århundrede er Brasilien, der er det stærkeste land. Ligesom alle europæiske stater har Portugal brug for EU, så vi kan være stærke sammen. Hvad angår klimaforandringer, finanskrisen, global sygdomsbekæmpelse, når det handler om at bekæmpe sult i verden, sikre freden, forhindre krige om ressourcer, så vil Europa kun kunne klare sig som en samlet blok, og det vil gå under, hvis det bliver delt op i sine enkelte dele.

Det spørgsmål, vi må stille præsident Klaus, er derfor følgende: Når han skal bedømme det ansvar, han påtager sig, er det da muligt for en enkelt person – som ganske vist benytter sig af sin forfatningsmæssige ret, det kan jeg ikke nægte – at bære dette ansvar alene, når alle de andre regeringer og parlamenter og nu også de 67 % af den irske befolkning, der har sagt ja, har en anden holdning?

Vi må stille hr. Klaus et spørgsmål. Er det gået op for ham, at dette kontinent har nået et afgørende vendepunkt? Med andre ord er tiden inde til at træffe en beslutning om, hvorvidt vi bliver stærke af at stå sammen, eller om det vil svække os alle at køre vores egne løb. Det er det afgørende spørgsmål.

Så ja, det var en god dag for Europa, og den dag, denne traktat bliver endeligt ratificeret, vil være en endnu bedre dag. Hr. Klaus må acceptere sit historiske ansvar og underskrive traktaten.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Sidste fredag var et stort historisk skridt: 67 % af stemmerne. Alle Europas forfatninger kan ændres med to tredjedele flertal. Jeg tror også, der kræves to tredjedele i Sverige.

Vi må takke Brian Cowen. Jeg sender også en særlig tak til Pat Cox, som gjorde et fantastisk stykke arbejde, og alle irske parlamentsmedlemmer, der er for Lissabontraktaten, fordi de har gennemført en fantastisk kampagne for traktaten. Så jeg er glad. Årsagen er, at vi startede hele dette forehavende i tiden efter Nicetraktaten med en erklæring i Laeken, og det har taget otte år – så jeg lover, at jeg ikke vil starte hele processen forfra, hr. formand.

Med det irske ja har alle Europas borgere, direkte eller indirekte, via en folkeafstemning eller deres parlamenter, sagt ja til Lissabontraktaten. Det er også et signal til de euroskeptikere, der altid siger: "Nej – folket er imod Europa, imod de europæiske institutioner." 67 % af den irske befolkning. Det, vi så i fredags, er et tydeligt signal til euroskeptikerne.

Vi må bede alle om at leve op til deres ansvar, så Lissabontraktaten kan træde i kraft hurtigst muligt. Tiden er inde til endelig at fuldføre processen. Med det irske ja ved vi, at Lissabontraktaten vil træde i kraft, det ved vi, for det var den sidste forhindring. Men vi ved ikke, hvornår den vil træde i kraft, og jeg synes, det er det problem, vi skal diskutere her i eftermiddag. Hvad gør vi i mellemtiden?

Vi ved, at vi er nødt til at vente, til Tjekkiets forfatningsdomstol har talt. Som De sagde i går i Le Monde, må vi i værste fald vente yderligere et par måneder, og jeg tror ikke, at nogen her i Parlamentet kan klare, at EU vil være handlingslammet i de kommende måneder. Vi kan acceptere, at Kommissionen vil tage sig af aktuelle sager, for efter den 31. oktober skulle den tage sig af aktuelle sager. Der skal gøres noget, og det hurtigt. Derfor opfordrer jeg hr. Reinfeldt, formanden for Rådet, til hurtigst muligt at indlede proceduren for nominering af Kommissionen.

For tre uger siden stemte vi for kommissionsformanden med det argument, at vi i lyset af den aktuelle krise ikke kan tillade os at udsætte beslutningen. Det var Deres argument. Så nu gælder samme argument for nomineringen af Kommissionen. Det er ingen grund til at vente. Det er muligt at udnævne en ny Kommission under den nuværende traktat med den nuværende status for den høje repræsentant og derefter, når Lissabontraktaten er ratificeret, kan De let og elegant udnævne en høj repræsentant med et andet mandat og en formand for Rådet. Der er virkelig ingen grund til at vente med Kommissionen.

Det var også kommissionsformandens mål, hvis jeg forstod ham ret, da han talte for et par minutter siden. Jeg frygter, at jeg hører Dem sige: "Nej, jeg venter. Jeg venter, for jeg vil have en komplet pakke, der inkluderer formanden for Rådet." Men det er ikke noget problem, siger jeg. Bare forbered den komplette pakke. Forbered den nu, og beslutningen om formanden for Rådet kan være lige så politisk som Deres beslutning om hr. Barroso første gang. De præsenterede ham som kandidat efter en politisk beslutning, ikke en formel beslutning, for vi bad om at formalisere den efterfølgende. De kan gøre præcis det samme med formanden for Rådet og derefter, når traktaten er ratificeret, kan De formalisere hele pakken. Så ændrer De den høje repræsentants mandat, så han bliver næstformand i Kommissionen. Samtidig kan den politiske beslutning, De træffer nu om formanden for Rådet, udmøntes i praksis, De kan formalisere den til den tid.

Det er den bedste måde at gøre det på, den bedste måde at lægge pres på de lande, der skal underskrive. Formaliser det, for de ved, at vi gerne vil videre. Og så behøver vi ikke vente i uger og måneder. Under alle omstændigheder har De sagt, at der ikke er nogen tid at spille. Det er jeg enig i. Der er ingen tid at spille med den aktuelle finanskrisen.

Sammensæt Kommissionen nu, hurtigst muligt. Overbevis Deres kolleger i Rådet, og træf Deres beslutning om den høje repræsentant ud fra den nuværende traktat. Vælg en af kandidaterne – jeg har set, at der er kandidater nok – til formand for Rådet, og gå videre med det.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi må tage grundigt ved lære af det, der skete i Irland.

Som Guy Verhofstadt sagde, stemte irerne for med 67 % af stemmerne, hvilket er et stort flertal, fordi realiteterne fik dem til at se klart. Først og fremmest krisens realitet, hvilket fik dem til at føle, at de har brug for Europa. Men de følte også, at denne afstemning faktisk indebar – som Joseph Daul rettelig sagde – at de enten sagde ja eller indledte en udmeldelsesproces. Det, man er nødt til at forstå, er, at folkeafstemninger i Europa kun giver mening, hvis de har konsekvenser. Hvis det er en leg, en fiks idé, kan man sige nej, men alt forbliver som før. Så reagerer man efter sit humør.

Jeg mener, at debatten om Europa skal fortsætte. Vi er nødt til at nå frem til en europæisk afstemning, hvor alle europæere stemmer ud fra et kvalificeret flertal, og dem, der siger nej, må sige, om de respekterer afstemningen og forbliver medlem, eller om de er ude. Hvis englænderne tror, at denne bemærkning er rettet mod dem, så tager de ikke fejl, for vi er nødt til én gang for alle at forhindre, at Europa kan udsættes for afpresning. Et demokratisk rum kan ikke acceptere afpresning, og hvis det ikke lykkes os at løse problemet, tror jeg ikke, det europæiske demokratiske rum kan fungere.

Den anden ting, vi er nødt til at forstå fuldt ud, er den situation, vi befinder os i. Guy Verhofstadt sagde et par ting om dette emne, men det, der skræmmer mig, er, at der har været en offentlig debat for hr. Barroso.

Vi vandt ikke, vi tabte, sådan er livet, men der var en reel offentlig debat. Derefter var der en konfrontation, og flertallet vandt.

De skal ikke altid pege fingre ad andre, hr. Schulz. Hvis alle socialdemokraterne havde stemt sammen med os mod hr. Barroso, ville der ikke have været et flertal. Det skal også nævnes. Man kan ikke bare sige det ene eller det andet. Sådan er livet, sådan er det. Jo, det er rigtigt, hr. Schulz. De kan lide at bebrejde andre, men en gang imellem må socialdemokraterne tage ansvaret for deres nederlag, ellers vinder vi aldrig.

Nu vil jeg gerne sige noget om processen, og her er jeg uenig med Dem, hr. Reinfeldt. Vi vil få en formand for Rådet. Jeg ønsker ikke, at det bliver et statskup. Pludselig, i sidste minut, vil De foreslå en eller anden, og inden for en uge er beslutningen taget. Jeg synes, at Europa har ret til en offentlig debat, at alle staterne skulle have ret til at give deres holdning til Deres forslag til kende. Uanset om det bliver hr. Blair, hr. Balkenende, hr. Juncker eller hr. Verhofstadt, synes jeg, at vi har krav på en offentlig debat. Det bør ikke være regeringerne, der vælger præsidenten for Europa bag lukkede døre i sidste minut.

Grunden til, at jeg siger det her, er, at alle ved, at den offentlige mening ikke er for hr. Blair i dag, alle ved, at det er uretfærdigt, at Jean-Claude Juncker ikke har en chance, bare fordi fru Merkel og hr. Sarkozy er imod ham. Det er ikke en offentlig, demokratisk debat. Vi er nødt til at lægge det hele åbent frem, og så kan De træffe beslutningen. Det samme gælder den høje repræsentant. Læg Deres forslag åbent frem.

Der er en ting, jeg vil sige til Dem. Hr. Barroso har ret, og hr. Verhofstadt har ret i dette tilfælde. De fik os til at vælge hr. Barroso ved at sige, at det hastede, og nu får De en handlingslammet Kommission, som bare bliver siddende, indtil der kan træffes en beslutning. Det hele afhænger af tjekkerne.

Men der er noget andet, der skal tages med i overvejelserne. Vi foreslog at forlænge hele Kommissionen, også hr. Barroso, netop for at den skulle kunne forestå forhandlingerne om København på fuld tid. Jeg finder det uacceptabelt ikke at iværksætte kommissionsproceduren med det samme ved at fremlægge navnene. Hr. Verhofstadt kom med et godt forslag. Hvis tjekkerne ikke fortæller, hvor de står, så får tjekkerne ingen kommissær, for i henhold til Nicetraktaten skal antallet af kommissærer reduceres. Hvis tjekkerne fortæller, hvor de står, sker tingene inden for rammerne af Lissabontraktaten, og de får en kommissær. Alting må lægges åbent frem.

Afslutningsvis vil jeg blot sige en enkelt ting. Vi bør fortsætte debatten efter Lissabontraktaten. Lissabontraktaten er ikke enden på historien. Konstitutionaliseringen af Europa kan ikke stoppe med Lissabontraktaten. Hvis vi ikke har modet til at fortsætte denne debat, når Lissabontraktaten er trådt i kraft, tror jeg, at vi vil gå glip af et vigtigt rendezvous med historien, Europas rendezvous.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg tilbragte de fleste af mine tidlige politiske år med at kæmpe mod farlige personer som hr. Cohn-Bendit. For et øjeblik siden blev jeg helt forskrækket over, at jeg faktisk var enig i et par af de ting, han sagde, og det eneste, der reddede mig, var, at jeg igen kunne være fuldstændig uenig med hans afsluttende bemærkninger. Jeg vil gerne være meget konsekvent i min holdning, når jeg taler som leder af de britiske konservative i Parlamentet. For dem af os, som støtter princippet om, at nationalstaterne slutter sig sammen om et frit samarbejde i Europa, burde Lissabontraktatens fremskridt måske ikke være noget, vi fejrer i dag.

EU's tragedie er, at det ifølge oplysninger fra Eurostat i for manges øjne er blevet et elitært projekt, der presser sin ideologi ned over hovedet på en stadig skeptisk offentlighed. Når man taber en folkeafstemning, udskriver man en til for at få det resultat, man vil have. Hvis ordet "forfatning" viser sig at være upopulært og uacceptabelt, får det en ny indpakning, så tidligere forkastelser kan ignoreres. Hvis den lovede folkeafstemning ser ud til ikke at kunne vindes, aflyser man den uden at vise tegn på skam eller forlegenhed. I Det Forenede Kongerige lovede alle politiske partier, herunder den siddende regering, det britiske folk, at de ville blive hørt om Europas fremtid. Socialdemokraterne og De Liberale brød deres løfter. Sådanne politiske numre kan måske skaffe fordele på kort sigt, men vi bør beklage, at Europas befolkninger ikke ligefrem får styrket deres tiltro til politikere med den slags kyniske manøvrer.

Vi i ECR ønsker et Europa, der bygger på et sikkert grundlag i form af folkelig opbakning og den demokratiske legitimitet, som dets nationalstaters institutioner giver det. Men Lissabontraktaten er efter vores mening stadig et skridt i den forkerte retning. Ved at åbne døren for en overnational udenrigs- og sikkerhedspolitik, ved at give de europæiske institutioner mere magt og afskaffe nationale vetoer på politikområder, der er afgørende for vores stater, tager traktaten et dramatisk skridt i retning af den superstat, som mange frygter. Europas befolkninger ønsker ikke et EU med stadig større centralisering, et EU, der styrker sine beføjelser på medlemsstaternes bekostning, et EU uden berøring med deres daglige bekymringer. Til gengæld ønsker

de et mangfoldigt EU, et EU, hvor de forskellige kulturer og livsstile forenes, hvor der kan opnås merværdi. De ønsker et reformeret EU, et mere ansvarligt, gennemsigtigt, demokratisk EU, som giver dem noget for pengene på de områder, hvor det har fået overdraget ansvaret, et EU, der er tættere på og mere relevant for folket.

Derfor har Lissabontraktaten været en forspildt lejlighed. Jeg sad i konventet efter Laekenerklæringen, som jeg støttede helhjertet, et konvent, der udarbejdede teksten til den oprindelige forfatning. Jeg kender udmærket detaljerne, de gode såvel som de dårlige punkter. De britiske konservative har været konsekvente. Vi mener, at traktaten, som den er endt med at se ud, ikke vil medføre fremskridt i folkets interesse. Og vi i ECR vil fortsat kæmpe for vores vision for EU, en vision i tråd med Europas befolkningers håb og ønsker. Vi vil fortsat argumentere for et EU, der kan opfylde fremtidens formål, ikke fortidens, og for et EU, der hviler solidt på sine befolkningers støtte, ikke kun på en elites prioriteter. Det bør vi alle tænke over.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Min gruppe har altid slået til lyd for obligatoriske folkeafstemninger om reformtraktaten i hele Europa. Vælgerne i Irland var de eneste, som havde lejlighed til at træffe beslutning direkte for halvandet år siden. Hvis vi ønsker, at folket skal bestemme, så må vi acceptere resultatet, selv om vi ikke kan lide det.

Regeringen i Irland gik imod det demokratiske princip og gennemførte en anden folkeafstemning, til dels som følge af pres fra andre medlemsstater. Nu har de fået det resultat, de ønskede. Vi på venstrefløjen overholder det demokratiske princip, men vi er fortsat bekymrede over EU's politiske orientering. Antallet af nejstemmer i Irland tyder på, at vi ikke er de eneste, der nærer disse bekymringer.

Vores tre vigtigste kritikpunkter er for det første, at den tidligere politik med liberalisering af de finansielle markeder, skattekonkurrence, adskillelse af finanspolitikken og den økonomiske politik og nedbrydning af socialstaten bidrog til den økonomiske og finansielle krise. Som et resultat har denne politik ført til øget fattigdom og ulighed i Europa. Ud over hensigtserklæringer er der indtil videre sket meget lidt med hensyn til regulering af finansmarkederne. Tværtimod forventer de store banker endnu en gang store overskud, mens arbejdsløshedstallene stiger. Lissabontraktaten vil videreføre denne markedsøkonomiske politik med fri konkurrence. Det er noget, vi ikke kan støtte.

Vi opfordrer i stedet til en grundlæggende anderledes strategi for håndtering af de sociale udfordringer. Vores mål er at indføre en klausul om socialt fremskridt med mindstelønninger, der skal gælde i hele EU – lige løn for lige arbejde på samme sted. Vi må bekæmpe løndumping.

Vores andet kritikpunkt er, at opfordringen til medlemsstaterne til gradvist at forbedre deres militære kapacitet er uforenelig med venstrefløjens mål, da den er en befæstelse af et europæisk våbenagentur i europæisk primær ret. Vi vil ikke støtte globale militære missioner for at fremme vores egne interesser. Vi ønsker ikke denne form for traktat. Vi ønsker en traktat med nedrustning og ikke oprustning. Det er paradoksalt, at man af denne grund bliver kaldt modstander af Europa. Enhver i Europa, der går ind for oprustning, betegnes som en ven af Europa, men enhver, der går ind for nedrustning, betegnes som en fjende af Europa. Det er politisk absurd!

Folkeafstemningen i Irland har fundet sted, og selv om den ikke gav helt det resultat, vi kunne have ønsket, vil vi på venstrefløjen fortsat arbejde for at få indført et mere direkte demokrati i Europa.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er alt sammen såre enkelt, ikke? Vi har haft en afstemning mod traktaten i Irland og en afstemning for traktaten i Irland, så hvis vi har nogen form for sportsånd, så burde vi sige bedst ud af tre. Men forskellen er, at en tredje folkeafstemning skulle være en fri og retfærdig folkeafstemning. For det, der skete i Irland, var helt sikkert ingen af delene. Jeg håber, alle er stolte af sig selv, for det man har gjort, er, at man har taget den mindste dreng på legepladsen, trængt ham op i et hjørne og gennembanket ham. Dette er en sejr for bøllerne. Det er en sejr for de store penge og en sejr for bureaukraterne. Det hele var en parodi!

(Tilråb)

Nå, så De respekterer denne afstemning? De respekterede ikke den foregående, gjorde De? Europa-Kommissionen betalte millioner af pund af skatteydernes penge – nå ja, pund eller euro, det er egentlig ligegyldigt, men dog ikke i vores tilfælde, fordi vi heldigvis stadig har pundet! – den betalte millioner. Noget i retning af en faktor mellem 10:1 og 20:1 var forskellen mellem ja-sidens og nej-sidens udgifter. Folkeafstemningskommissionen i Irland gjorde ikke sit arbejde, den fortalte ikke det irske folk, at Lissabonforfatningstraktaten naturligvis har stor indvirkning på deres egen forfatning, og måske værst af alt

ændrede radio- og tv-kommissionen i Irland reglerne, så der ikke var ens dækning af ja-siden og nej-siden. Det hele var en skandale. Men det, de førte kampagne på, det alle førte kampagne på, var "stem ja for job". Det var det, det hele handlede om. Jotak, seneste nyt: Aer Lingus har i dag foretaget afskedigelser, og Intel, dem, der investerede 400 000 EUR i ja-kampagnen, har i dag afskediget 300 mennesker. 1 550 job er forsvundet siden i lørdags. De eneste job, ja-afstemningen bevarede, var den politiske klasses job.

Jeg går ud fra, at det hele er forbi. Jeg går ud fra, at Irlands uafhængighed vil være en meget kort periode i Historien. Jeg tror ikke, at præsident Klaus vil være i stand til at stå fast. Jeg håber, han gør det. Han er en fin og modig mand. Men det ser ud til, at bureaukratiet har vundet over nationalt demokrati. I historisk henseende, tror jeg, at Storbritannien nu står helt alene, måske som tilbage i 1940, men...

(Blandede reaktioner)

... der er en reel debat, der er en reel debat her. Hvad er idéen med at få en konservativ premierminister, hvis Tony Blair bliver overlord? Hvad er idéen med en udenrigsminister, hvis vi har en EU-udenrigsminister med sin egen diplomatiske tjeneste? Hvad er idéen med noget af det? Efter min mening starter den reelle debat med denne irske folkeafstemning. Der er ingen hykleri mere: Hvis man ønsker nationalt demokrati, kan man ikke forblive medlem af EU, og vi vil slå til lyd for, at Storbritannien forlader det, og forlader det snarest muligt.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! I går spurgte jeg kommissær Wallström, næstformand i Kommissionen, om Lissabontraktaten grundlæggende var den samme som den forfatningstraktat, den trådte i stedet for. Hun sagde, at ændringerne, var de ændringer, som den britiske regering havde krævet, og at de omfattede ændringer af navne og symboler. Hun brugte ikke ordet "kun", men det kunne hun have gjort.

Forfatningstraktaten er allerede blevet forkastet af vælgerne i Frankrig og Nederlandene, og Det Forenede Kongerige skulle afholde sin folkeafstemning. Det ville helt sikkert have resulteret i et nej. Det er indlysende, at udskiftningen af forfatningstraktaten med den europæiske reformtraktat blev gennemført på anmodning fra den britiske regering for at give den mulighed for at løbe fra sit løfte om at afholde en folkeafstemning.

Substansen ville forblive den samme, men navne og symboler ville blive ændret som en del af en fuldstændig uhæderlig påstand om, at traktaterne var forskellige, og en folkeafstemning ikke ville være nødvendig. Hvordan vover nogen at kalde dette snyderi og denne uhæderlighed for nogen form for demokrati?

Fredrik Reinfeldt, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg gerne takke gruppernes ledere for deres kommentarer. Jeg kan se, at mange af dem ønsker at se hurtige fremskridt i denne proces, og det kan jeg godt forstå.

Jeg tror, vi skal gøre os klart, at vi bevæger os ind på mere eller mindre ukendt territorium. Hvis man ser på retsgrundlaget var det faktisk planen, at Lissabontraktaten allerede skulle være trådt i kraft fra 1. januar i år. Vi forsøger nu at handle fleksibelt i en ny situation, der skyldes situationen i Irland, men også i andre lande.

Det gælder ofte i svenske debatter, at man, når man slår noget fast, henviser til demokrati. Det er godt. Det er også, hvad jeg forsøger at opnå her. Hvis en ny traktat skal træde i kraft, står det klart, at den skal ratificeres af 27 medlemsstater. Det er, hvad vi skal opnå, og det er grunden til, at jeg præciserer, at vi nu har nået 24. Der er tre lande, som endnu ikke har ratificeret den, og vi kommer sikkert til at vente længe på Den Tjekkiske Republik.

Når det 27. land har ratificeret traktaten, vil vi gå videre. Irland har ikke ratificeret. Parlamentet skal ratificere, før processen er fuldført. Man kan sige, at dette er nemt, men man skal være grundig, så man ved aldrig. Når alle 27 lande har ratificeret, er pakken klar, og vi vil gå over til Lissabontraktaten.

Når vi gør det, er det også meget vigtigt at sige, at alle de traktater, vi har drøftet, er blevet vedtaget ved at finde en balance mellem forskellige synspunkter, og det står helt klart her, at jeg og de øvrige tilstedeværende her, må følge disse traktater. Det sker tit, at man gør noget andet, som ikke er i overensstemmelse med traktaterne. Det er det, vi forsøger at opnå her med det svenske formandskab.

Det er grunden til, at jeg kan fortælle, at vi vil forsøge at handle hurtigt i en situation, der i øjeblikket rent faktisk ligger i hænderne på forfatningsdomstolen i Prag, Den Tjekkiske Republik. Når den har afgjort, om den vil tage denne klage op eller ej, vil det svenske formandskab tage det næste skridt i processen. Det er demokrati i funktion, for vi følger traktaterne nøje, og reaktionerne fra disse forskellige lande.

Mit budskab til Parlamentet er, at vi med dette klare flertal må have gennemført Lissabontraktaten hurtigst muligt, fordi vi mener, at dette vil føre til et Europa, der fungerer bedre, men jeg vil gøre det grundigt. Jeg vil følge traktaterne, og også respektere den omstændighed, at alle 27 medlemsstater skal ratificere, før vi kan gå videre.

Mange tak for Deres bemærkninger og tak for Deres støtte.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot fremsætte nogle bemærkninger til de bemærkninger, som gruppelederne har fremsat, og jeg vil takke alle for deres bidrag. Disse institutionelle spørgsmål om overgang mellem to traktater er meget vanskelige set ud fra et juridisk og politisk synspunkt, og de kræver klogskab fra alle institutionernes side. Vi ønsker naturligvis den nye traktat godkendt så hurtigt som muligt. Flertallet af parlamentsmedlemmerne ønsker det, alle regeringerne ønsker det, og Kommissionen ønsker det helt klart.

Sagen er, som statsministeren netop har påpeget, at traktaten ikke vil blive godkendt, inden udløbet af denne Kommissions mandat. Kommissionens mandat udløber med udgangen af denne måned, så vi vil uundgåeligt få en periode, hvor Kommissionen er en "forretnings"-Kommission. Derfor tror jeg, at Parlamentet traf den rigtige beslutning for nogen tid siden, da det allerede traf beslutning om Kommissionens formand, for det giver formanden for Kommissionen myndighed, politisk myndighed, til at repræsentere Kommissionen i meget vigtige internationale forpligtelser. Det var en klog beslutning, Europa-Parlamentet traf.

Det vigtige er nu at se på, hvordan vi håndterer denne overgang. Vi har drøftet dette i Kommissionen i dag, og vi i kollegiet mener, at vi, hvis det er muligt, allerede bør bringe den nye Kommission ind under Lissabontraktaten. Dette er vores holdning, for dette er den traktat, vi ønsker. Dette er den traktat, som giver Parlamentet flere rettigheder med hensyn til sammensætning af selve Kommissionen. F.eks. vil den højtstående repræsentant være næstformand i Kommissionen, og Parlamentet skal således stemme om den højtstående repræsentant. Det vil ikke ske, hvis vi anvender Nicetraktaten, og vi mener derfor, at vi, hvis det er muligt, bør bringe den nye Kommission ind under bestemmelserne i Lissabontraktaten. Men det er naturligvis et spørgsmål om klogskab og også om timing. Vi har tidligere, nemlig den første Kommission, jeg deltog i, også startet med at forlænge den foregående Kommission med tre uger.

Så spørgsmålet er nu, hvor lang tid det tager? Og det er grunden til, at jeg meget hurtigt erklærede – og statsminister Reinfeldt ved, hvad jeg tænker på – at en ting er at vente nogle uger, noget andet er at vente uden at vide, hvor længe. Det er et spørgsmål om bedømmelse, politisk bedømmelse, og jeg håber, at Det Europæiske Råd vil træffe den rigtige beslutning baseret på den information, vi får fra vores tjekkiske partnere. Det er det spørgsmål, der skal løses på Det Europæiske Råds møde i slutningen af denne måned.

Vi ønsker helt klart ikke – og jeg tror ikke, det er i nogens interesse – at have en Kommission, der ikke har fuld retlig kompetence. Det er ikke i Kommissionens interesse, og jeg er sikker på, at det heller ikke er i Europa-Parlamentets interesse. Derfor har jeg sagt, at jeg er parat. Jeg er parat til at påbegynde sammensætningen af den nye Kommission, så snart vi har juridisk klarhed over situationen, og Det Europæiske Råd begynder processen. Med henblik herpå er det nødvendigt, at Rådet træffer nogle beslutninger. Det Europæiske Råd skal fremsætte forslag til en højtstående repræsentant, fordi den højtstående repræsentant ifølge Lissabontraktaten skal godkendes af Kommissionens formand som næstformand i Kommissionen.

Med hensyn til nogle af bemærkningerne vil jeg understrege nogle punkter og berolige nogle af medlemmerne af Parlamentet. Nogle af Dem har sagt, at der vil være en "Formand for Europa". Jeg beklager. Der vil ikke være en "Formand for Europa". Hvis Lissabontraktaten gennemføres, vil der være en formand for Det Europæiske Råd. Det er noget andet. Der er en formand for Parlamentet, der er en formand for Kommissionen, og der vil være en formand for Det Europæiske Råd. Det er vigtigt at understrege dette punkt, fordi jeg tror, at der nogle gange er idéer om visse *dérives institutionnelles*, og jeg vil ikke acceptere, og Europa-Kommissionen vil ikke acceptere tanken om, at formanden for Det Europæiske Råd er formand for Europa, for det står ikke i traktaterne.

(Bifald)

Det står ikke i traktaterne, og vi må respektere traktaterne. Vi må respektere institutionerne. Der er en formand for Europa-Parlamentet, der er en formand for Kommissionen. Hvis Lissabontraktaten gennemføres, vil der være en formand for Det Europæiske Råd.

Det er meget vigtigt at forstå, at alle vores beslutninger skal træffes inden for rammerne af de nuværende traktater. Det er grunden til, at jeg nu mener, at vi bør gå videre, så snart tjekkerne har undersøgt deres situation. Det er grunden til, at jeg mener, at vi bør arbejde på de punkter, jeg nævnte før, lige fra

borgerinitiativet til eksterne tjenester, med tanke på samarbejde mellem alle institutionerne, så vi, når beslutningerne træffes formelt, beslutsomt kan gennemføre alt det, Lissabontraktaten medfører, og jeg mener, at det er mere ansvarlighed, mere demokrati og større effektivitet for vores Union.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Hr. formand! Som den første irer, der taler under disse forhandlinger, vil jeg gerne takke kollegerne for deres venlige bemærkninger om de irske vælgere. Jeg har også noteret de mennesker, der indtil videre er blevet takket. Jeg vil gerne påpege, at to mennesker, som spillede en stor rolle i denne kampagne for ja-siden og satte deres landes interesse over deres egne partipolitiske interesser – hr. Enda Kenny, leder af Fine Gael, og hr. Eamon Gilmore, leder af Labour Party – ikke er blevet takket. De gjorde uselvsk mere end nogen andre for at sikre, at kampagnen blev gennemført, og jeg vil gerne have dette anerkendt i protokollen her i dag.

Processen i forbindelse med Lissabontraktaten i Irland viser, at når vi gør en indsats for at få folk med os, så er de også parate til at reagere på lederskab. Det europæiske projekt er fortsat det bedste håb for Europas befolkning og befolkningerne andre steder om en fredelig og fremgangsrig fremtid. Vi kan ikke antage, at folk sætter pris på dens fordele. Vi må være så åbne og så rummelige som muligt, samtidig med at vi forklarer fordelene for dem. Udvidelse har ikke sløvet projektet. Det har tværtimod sat os i stand til at lade andre få del i dets fordele. Der er i sandhed enhed i mangfoldighed.

Nogle mennesker i Irland var usikre på indholdet af traktaten. Andre var bekymrede over, at abort påtvinges en medlemsstat, over neutralitet, over tab af en kommissær og over muligheden for, at landet ville miste kontrollen med sin egen direkte beskatningspolitik. Det irske parlament påviste via et særligt udvalg de bekymringer, folk havde efter den første folkeafstemning, og regeringen fik garantier om disse spørgsmål fra vores partnere, og helt afgørende ændringen i forbindelse med den fremtidige sammensætning af Kommissionen.

Det var demokrati i funktion på alle planer. Grunden til, at det irske parlament havde ret og pligt til at gøre, som det gjorde, er, at Irlands suveræne folk gav dem denne ret og pligt. På grundlag af den høje stemmeprocent og det overvældende "ja" står det klart, at folkets demokratiske vilje blev tjent.

Hr. formand, jeg støtter det. De sagde om bekymringerne blandt nogle af vores befolkninger. Lad mig nu rejse et spørgsmål, som jeg føler skal rejses. Nogle mennesker i Irland og andre steder mener, at EU er ved at blive et koldt sted for kristendommen i særdeleshed og religion generelt. Jeg må sige, at jeg personligt har oplevet manglende respekt fra mennesker her, som ser sig selv som retfærdige og liberale, men som er alt andet end det, når det gælder om at forsøge at se tingene fra religiøse menneskers synspunkt. Jeg respekterer dem, som ikke har nogen religiøs tro, men jeg forventer absolut, at de gengælder denne respekt. Det er det, hele EU-projektet handler om. Jeg vil gerne gentage det. Enhed i mangfoldighed. Den anden irske folkeafstemning viser, hvad vi kan opnå, når vi er virkelig rummelige. Jeg siger dette til dem, der er i stand til at lytte, og til eftertiden.

Lad os sørge for at fuldføre ratificeringen og så opfylde de løfter, som Lissabontraktaten indeholder, om mere demokrati og åbenhed, en sammenhængende rolle i verden, med anvendelse af de samme principper om tolerance og rummelighed i vores kontakter med andre regioner i verden, særlig de fattigste dele, som vi skal anvende internt.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Da vi sidst drøftede dette emne, forudsagde jeg, at de irske vælgere ville forkaste det politiske cirkus med Gerry Adams, Nigel Farage og Joe Higgins. Jeg er glad for at kunne konstatere, at jeg havde ret.

Man må dog sige, at Nigel Farages svulstighed bidrog til den irske nations munterhed et stykke tid, men hans foragt for det irske demokrati sivede ud af alle porrer i hans krop her i dag. Hans forsøg på at få de irske vælgere til at få Storbritannien til at forlade EU viste efter min mening hans dårlige forståelse af Storbritanniens og Irlands fælles historie.

Vigtigere endnu har de irske vælgere med overvældende flertal erklæret, at vores fremtid er sammen med Europa, at Europa er godt for Irland, og at Irland kan yde et positivt bidrag til udviklingen af Unionen. Jeg håber, at alle medlemsstaterne vil have ratificeret traktaten inden længe, og at de institutionelle, demokratiske og sociale reformer kan gennemføres uden yderligere forsinkelser. Verden har brug for en mere effektiv Union for at sikre, at vi mere energisk kan forfølge målene om bæredygtig udvikling – økonomisk, miljømæssigt og socialt.

Jeg vil gerne gøre det klart over for Kommissionens formand, hr. Barroso, og formanden for Rådet, at Europas befolkninger kræver handling fra Unionens side. De skal ikke længere overbevises om, at vi har brug for globale såvel som interne løsninger på de problemer, vi står over for. De ønsker handling, som rent faktisk begynder at håndtere disse kriser. De ønsker håndgribelig handling, ikke retorisk.

Jeg håber, vi får en Kommission, som er effektiv, som er i stand til navnlig at ryste den døde økonomiske ideologi af sig, som har bragt os på randen af katastrofe i Europa, og rent faktisk i hele resten af verden. Vi må realisere det mål, vi fastsatte i Lissabontraktaten: En social markedsøkonomi, som vil medføre job, som vil medføre velstand, og som vil medføre en anstændig levestandard for alle vores befolkninger.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Hr. formand! I sidste uge afgav det irske folk med en sejr på 619 000 stemmer en rungende tillidserklæring til EU's projekt. Jeg vil gerne takke de øvrige 26 regeringer i Europa og de politiske grupper i Parlamentet, som har arbejdet meget tæt sammen med den irske regering i de seneste 15 måneder, så de bekymringer, som det irske folk havde givet udtryk for i Lissabontraktaten I, blev taget op på en detaljeret måde.

Dette var en sejr for det irske folk, ikke nødvendigvis for regeringen eller for de politiske partier. Det irske folk gav på overvældende vis udtryk for, at Irlands plads er i hjertet af EU.

– (GA) De politiske partier, der gik ind for traktaten, arbejdede mere sammen denne gang end ved den foregående folkeafstemning.

Medborgergrupper som f.eks. *Ireland for Europe* og *We Belong* spillede en central rolle ved at vise offentligheden, at det ikke blot var det politiske system, der ønskede, at befolkningen i Irland skulle stemme ja ved denne folkeafstemning. Grupper af landmænd gik kraftigt ind for traktaten, og de var meget aktive i denne kampagne.

Det var en stor ændring i forhold til den foregående folkeafstemning, og den var tydelig.

– (EN) De juridisk bindende garantier til Irland på politikområder som beskatning, neutralitet og socioetiske spørgsmål fjernede det irske folks nøglebekymringer. Jeg håber, at traktaten nu vil blive ratificeret inden længe, og jeg er glad for at høre nyheder fra formanden om hans land.

Men jeg vil gerne sige, at de bemærkninger, som hr. Farage fremsatte her i eftermiddag fra UKIP-partiet, var fornærmende over for det irske folk, og vi vil ikke acceptere det. Det irske folk er en intelligent, kræsen vælgerskare, og de kender forskellen mellem den foregående traktat og denne traktat, at protokollerne har juridisk bindende virkning. Hr. Farage og hans kolleger, vil sikkert være glade for at høre, at deres indgriben i traktaten betød omkring 3-4 % ekstra til "ja"-siden. Så megen respekt har det irske folk for ham og hans gruppe.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Også jeg var meget glad og lettet lørdag, da det irske folk stemte "ja" med to tredjedeles flertal og dermed helt klart ikke længere tror på de fejlagtige udtalelser og skrækhistorier om f.eks. en mindsteløn på 1,84 EUR, og at de sagde "ja" til dette fælles Europa.

Endelig er der mulighed for at arbejde sammen på det udenrigspolitiske område for at opnå en bedre forebyggelse af konflikter, større beskyttelse af menneskerettigheder og mere demokrati i alle dele af verden, med andre ord at opnå en stærkere fornemmelse for det globale ansvar, EU har. Men hvis dette rent faktisk skal blive en realitet – og flere har allerede sagt dette – har vi brug for støtte fra alle de europæiske stats- og regeringsledere for at overtale præsident Klaus til at underskrive traktaten. Og jeg mener dem alle. Jeg var chokeret over at høre her til morgen, at en regeringsleder, nemlig den østrigske kansler Werner Faymann, i et interview havde sagt, at han, hvis præsident Klaus ikke underskriver traktaten, ser en mulighed for Østrig til også at gennemføre en ny folkeafstemning. Det viser en manglende ansvarlighed over for den europæiske politik. I denne forbindelse vil jeg anmode formanden for Rådet om at gøre det klart over for den østrigske regeringsleder, at vi må påtage os et fælles europæisk ansvar. Jeg vil også bede de socialdemokratiske medlemmer om at gøre dette klart.

Det er nødvendigt, at alle, som går ind for dette fælles Europa, gør det klart, at præsident Klaus også skal underskrive traktaten, og at vi ikke har brug for noget, der underminerer processen henimod gennemførelse af Lissabontraktaten. Så lad os ikke have nogen "Spompanadln", som vi siger i Østrig, men andre ord lad os ikke overilet tage noget op, blot fordi det kunne være populært hos befolkningen. Jeg finder det meget uansvarligt i forbindelse med den europæiske politik, og jeg håber, at den østrigske regeringsleder vil trække sin udtalelse herom tilbage.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg agter ikke at blande mig i Irlands indre anliggender, og jeg anerkender de irske politikeres ret til at gennemføre så mange afstemninger om denne traktat, som de finder nødvendigt, og jeg respekterer naturligvis også resultatet af denne folkeafstemning, nøjagtigt som jeg respekterede resultatet af folkeafstemningen sidste år, som gav det modsatte resultat. Jeg ved ikke, hvilket resultat der har størst værdi eller størst gyldighed, og måske kan de irske kolleger vejlede mig herom, men en ting, som jeg kan bedømme, er, hvordan det ser ud ude fra, og hvordan hele atmosfæren omkring ratificering af Lissabontraktaten ser ud ude fra, og desværre må jeg sige, at billedet er skræmmende. Jeg levede de første 26 år af mit liv under et styre, som ikke tillod frie valg, hvor det ikke var muligt at gennemføre frie valg, og hvor der kun kunne være et muligt valgresultat. Jeg er meget bange for, at det eneste mulige eller tænkelige resultat med hensyn til ratificeringen af Lissabontraktaten var og er "ja" hos mange af kollegerne her i Parlamentet og andre steder i EU, og de vil ikke acceptere eller tillade noget andet resultat.

Jeg undrer mig også over, hvorfor der er så stor opstandelse og så meget politisk pres i forbindelse med Lissabontraktaten, da EU ikke ville falde fra hinanden eller kollapse uden den, men når alt kommer til alt fortsætte med at fungere på grundlag af eksisterende aftaler. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at vi oplever et fuldkomment eksempel på realpolitik eller magtpolitik, som har meget lidt at gøre med et mere demokratisk Europa eller et EU, der er mere åbent og fungerer bedre, og har meget at gøre med de nye magtforhold i EU. Jeg siger dette uden bitterhed, fordi jeg har været i politik længe nok til at vide, hvad realpolitik er, men lad os i det mindste ikke lyve for os selv.

Hvem vil drage fordel af Lissabontraktaten? Det vil Europa-Kommissionen, så jeg er ikke overrasket over, at Kommissionen bakker op i stor stil. Det vil Europa-Parlamentet, så jeg er ikke overrasket over, at mange her i Parlamentet bakker op om traktaten. Det vil også mange af de magtfulde lande i EU og føderalister i alle grupperinger, uanset om det er Gruppen for Det Europæiske Folkeparti, De Europæiske Socialdemokrater eller Det Europæiske Liberale Parti. Min største frygt er dog, at en fremgangsmåde som denne, der er et udtryk for princippet om, at "målet helliger midlet", vil give bagslag for os alle, og at vi vil opleve en modreaktion i de kommende år, og at presset for at godkende Lissabontraktaten vil fremkalde en modreaktion i form af støtte til de virkelige antieuropæere, til ekstremister, xenofober og antieuropæiske kræfter, og at dette vil være en pyrrrussejrr.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne stille min kollega et kort spørgsmål, der lyder som følger. Mener De, at den omstændighed, at den irske regering kan gennemføre en folkeafstemning så mange gange, den ønsker, er en del af den demokratiske proces? Hvad mener De så om nyheden om, at den østrigske regeringsleder overvejer at gennemføre en folkeafstemning om dette emne nu for første gang? Accepterer De også dette som et tegn på demokrati, eller ville De kalde det magtmisbrug, som taleren før Dem kaldte det? Vil De venligst besvare dette?

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Hr. formand! Jeg kom ikke her for at bedømme den irske regerings, den østrigske regerings eller nogen anden regerings handlinger. Det har jeg ikke gjort, jeg gør det ikke, og jeg vil ikke gøre det under nogen omstændigheder.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Hr. formand! Befolkningen i Irland har talt. Jeg accepterer dette. Dem, der siger, at denne afstemning var et "ja" til Europa, hævder, at sidste års afstemning var et "nej" til Europa. Det var det ikke. Irlands støtte til Europa stod ikke på spil sidste år eller i år.

Europa-Kommissionen besluttede at bruge mange ressourcer på en propagandakampagne om fordelene ved EU umiddelbart forud for folkeafstemningen. Dette gav næring til den opfattelse, at afstemningen var et "ja" eller "nej" til Europa frem for et "ja" eller "nej" til Lissabontraktaten. Jeg finder dette beklageligt.

Alle her i lokalet står nu over for den klare, hårde udfordring, der står foran os, nemlig at anerkende, at mange af de bekymringer, der kom til udtryk under kampagnen op til folkeafstemningen, stadig skal tages op. Folk er især bekymrede over lønningerne, over arbejdstagernes rettigheder og over offentlige tjenesteydelser samt over ikkemilitariseringen og de mindre landes stemme.

Denne gang fik det irske folk at vide, at hvis det stemte "nej" igen, ville Irland stå alene, isoleret under den økonomiske krise.

Dem, der støttede traktaten som en traktat for job og for investering, bør nu levere job og genopretning.

De løfter, der blev afgivet, bør ikke glemmes, så snart det resultat, som den irske regering og EU's ledere ønskede, er opnået.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! Hvis der er én ting, man kan udlægge af den afstemning, der har fundet sted i Irland, så er det, at har man en tilstrækkelig ubalance i fordelingen mellem ja- og nej-siden, har man en tilstrækkelig ubalance i mediernes dækning af sagen, og spørger man tilstrækkeligt mange gange, så kan det godt lade sig gøre at få et ja. Men hvis en af disse forudsætninger brister, så får man ikke europæerne til at afgive mere suverænitæt til disse institutioner, som vi befinder os i. Det er den virkelighed, som vi alle sammen må forholde os til.

En anden del af virkeligheden – som i hvert fald for dem, der støtter traktaten, må være en meget ubehagelig del af virkeligheden – det er den måde, som er den eneste måde, hvorpå denne traktat kan realiseres, nemlig i en stemning af frygt. En stemning af frygt for, at man internt i Storbritannien får en ny situation, som gør, at man må spørge den britiske befolkning. Det må være meget ubehageligt alene at kunne realisere sine visioner i en stemning af frygt for, at endnu et lands befolkning skal blive spurgt – at demokratiet endnu en gang skal få lov til at tale.

Vi hørte tidligere i dag formanden for Parlamentet sige, at man vil respektere nej-siden. Men det er helt ærligt meget svært at få øje respekten for nej-siden. Vi har fået at vide, at symbolerne ville blive fjernet fra traktaten – alligevel er hele huset her plastret til med flag. Vi har fået at vide, at hymnen ville blive taget ud af traktaten – alligevel fejrede man det nye Parlament ved at afspille Beethovens 9. symfoni. Der er ikke meget tillid tilbage til de garantier, som man har givet de irske vælgere eller os skeptikere. Vi ville gerne have tillid, men den kan ligge på et meget lille sted.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne appellere til dem, som ikke bryder sig om resultatet af den irske folkeafstemning, om at holde op med at sætte spørgsmålstegn ved de demokratiske processer i Irland. Irland er et demokratisk land. Det er en uafhængig demokratisk stat. Den irske republiks parlament traf en beslutning om at afholde en folkeafstemning. Den folkeafstemning er blevet afholdt. 95 % af de valgte repræsentanter i det irske parlament støttede den. Så De kan kritisere EU, men De har ingen ret til at sætte spørgsmålstegn ved demokratiet i mit land.

Formanden. – I henhold til "blå kort"-proceduren kan De stille et spørgsmål, ikke fremsætte en erklæring. Formuleringen er meget stram, og det er meget vigtigt, at denne procedure respekteres.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! For mig at se betyder demokrati, at man stiller et spørgsmål. Man får et svar. Demokrati er ikke, at man bliver ved med at spørge, indtil man får det svar, som man på forhånd havde forventet. Hvis ikke medlemmerne af dette Parlament, og hvis ikke medlemmerne af Kommissionen og Rådet var så bange for befolkningen, hvorfor er det så kun i ét land, at det ikke er lykkedes at forhindre afholdelsen af en folkeafstemning? Det lykkedes regeringerne og EU's institutioner at forhindre afholdelsen af folkeafstemninger i de andre 26 lande. Det er ikke demokrati.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Hr. formand! Dette parlament er fantasiens højborg, drømmenes højborg.

Med sin meget stærke stemme har befolkningen i Irland givet os lyst og styrke til at skabe fortsat fremgang og til at opbygge et stærkt og frem for alt føderalt Europa.

Kun derved fortjener vi betegnelsen legitime arvinger til Europas fædre, hvis indsats er grunden til, at vi alle er her i dag.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Flertallet er glad og lettet. Jeg forventer, at mindretallet accepterer resultatet.

Flertallet af de 27 lande i Europa-Parlamentet har gentagne gange sagt "ja" til den fortsatte udvikling af EU. Vi kan se et demokratisk flertal og et blokerende mindretal. Dette "ja" fra det demokratiske flertal var fornuftens "ja", et "ja" til et mere demokratisk, mere åbent EU, som er tættere på borgerne, positive proeuropæiske tænkere og aktører "ja", et "ja" til styrkelse af EU's stilling i verden og et vigtigt skridt i den rigtige retning.

Vi har fortsat lang vej igen, for vi har brug for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik for at kunne optræde som en global aktør. Vi må fortsat fremme demokrati f.eks. ved at åbne mulighed for en europæisk folkeafstemning, en ensartet europæisk ret til at stemme og mange andre ting. Der er meget arbejde, der skal udføres nu, og vi må ikke spilde tiden. Jeg forventer, at Kommissionen vil fremme reformen af dossieret og indlede forhandlinger med medlemsstaterne om medlemmerne af Kommissionen. Jeg forventer, at Rådet vil skabe klarhed om dets holdning til dette resultat. Jeg forventer, at vi i Parlamentet forbedrer vores kommunikation og dialog med borgerne, og at vi yder bedre information til dem.

Vi har helt klart set, at jo bedre informationen, kommunikationen og dialogen er, desto større er flertallet. Politikere, som ikke mener, at de er stand til dette, befinder sig på det forkerte sted, og det samme gør politikere, som gemmer sig bag folkeafstemninger, fordi de ikke ønsker at nærme sig borgerne selv og påtage sig noget ansvar. Jo mere debatten fokuserede på Europa, desto større var flertallet. Vi siger "nej" til nationalisering af den europæiske politik og "nej" til nationale folkeafstemninger om europæiske spørgsmål, undtagen om ens eget lands tiltræden.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Hr. Zahradil spurgte, hvem der vil drage fordel af traktaten. Han tror, det er os parlamentarikere. Det er måske tilfældet, og det er ikke så dårligt, hvis parlamenterne i et parlamentarisk demokrati – det handler naturligvis ikke blot om Europa-Parlamentet, men også om de nationale parlamenter – drager nogen fordel. Det er dog rent faktisk borgerne, som vil drage fordel, hvis vi er i stand til at repræsentere deres interesser på en stærkere og bedre måde.

Hr. Schulz har allerede påpeget, at vi lever i en verden i forandring, en verden, hvor Kina er stærkt, Indien vokser i styrke, Brasilien vokser i styrke, og USA er så stærkt som nogensinde.

Hvis vi ser på Washington i dag, ser vi, at selv den nye administration spørger, hvad Europa har at sige om forskellige spørgsmål, fra Afghanistan til andre spørgsmål. Har vi en klar erklæring og et klart sprog i denne henseende? Hvis ikke, vil vi ikke blive taget seriøst.

Rusland forsøger altid at spille EU-medlemsstaterne ud mod hinanden, fordi det naturligvis er mere tilfredsstillende for vores partnere. Til alle, som i dag bekæmper denne traktat i den fejlagtige tro, at det er en traktat, der styrker EU, vil jeg gerne sige følgende. Dem, der bekæmper denne traktat, styrker rent faktisk vores såkaldte partnere, eller om De vil, vores modstandere.

Det er allerede blevet sagt, at vi stadig har nogle få institutionelle spørgsmål, der skal løses, særlig i tilknytning til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Lad os dog ikke forsøge at gennemføre yderligere institutionelle drøftelser nu. Vores borgere ønsker et klart og uafhængigt svar. De ønsker, at vi skal tale med styrke om spørgsmål i tilknytning til klimabeskyttelse, sikkerhedsspørgsmål, finansiel regulering. I hvert enkelt tilfælde kan vi vise, at Lissabontraktaten medfører forbedringer. Vores argumenter skal dog have substans, så folk ikke føler, at EU kun bekymrer sig om sig selv, men kan se, at det bekymrer sig om dets borgeres interesser.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg havde også et spørgsmål til hr. Karas, som jeg måske kan stille. Jeg vil rette mit spørgsmål direkte til hr. Swoboda – da fru Lunacek allerede har kritiseret vores kansler, hr. Faymann, og hans partifæller. Hvordan forholder han sig som socialdemokrat til forslaget fra hans nationale partiledere og forbundskansler om at gennemføre en folkeafstemning i Østrig?

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg mener ikke, at vi bør føre en intern østrigsk debat her, men en ting står helt klart, og det er, at der heller ikke vil komme nogen folkeafstemning om Lissabontraktaten i Østrig. Det står helt klart. Lissabontraktaten er blevet ratificeret og skal træde i kraft snarest muligt. Det er min – og vores – mening.

Formanden. – Tak for Deres besvarelse af spørgsmålet, men jeg vil læse forretningsordenen op, for vi må kende den.

"Formanden kan give ordet til medlemmer, der ved at række et blåt kort op angiver, at de ønsker at stille et spørgsmål af højst ½ minuts varighed" – kun et spørgsmål – "til et andet medlem under den pågældendes indlæg", og ikke senere "såfremt taleren er indforstået, og formanden finder, at dette ikke vil forstyrre forhandlingen."

Hvis det blå kort rækkes op for ofte, vil jeg ikke give Dem ordet, fordi det vil forstyrre forhandlingen. Det skal De være klar over.

Ræk kortet op i god tid og kun for at stille spørgsmål, der varer højst et halvt minut. Svar må ikke overstige et minut. Dette er reglerne, og vi må overholde dem nøje.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! En ting er ikke blevet nævnt rigtigt her i dag, og det er, at den positive folkeafstemning i Irland ikke var den første positive folkeafstemning i tilknytning til forfatningsprocessen, som hr. Verhofstadt nævnte. Vi havde positive folkeafstemninger i Luxembourg og Spanien. Dette var derfor på ingen måde den første.

Det er altid sjovt at lytte til hr. Farage. I dag var det dog ikke sjovt. Euroskeptikerne er sandelig dårlige tabere. Chokket fra et to tredjedels flertal gør virkelig ondt. I dag var det for en gangs skyld ikke underholdende at

lytte til ham. Det var også interessant at se, hvordan hr. Kirkhope vred sig i sædet, fordi toryerne er så tæt på dette mærkelige parti i deres syn på europæisk politik. Jeg håber virkelig, at det vil ændre sig på et tidspunkt.

Vi har set, at der er demokratisk støtte i Irland til den europæiske integrationsproces. Er der nok demokrati i Europa? Er demokratiet i Europa perfekt? På ingen måde, men det var en god dag for demokratiet i Europa.

Nu er der nogen, der klager over, at der blev lagt pres på Irland. Hr. de Rossa sagde helt klart, at det var en suveræn beslutning truffet af Irland at afholde en ny folkeafstemning. Lad os huske, hvordan EU forsøgte at boycotte Østrig, da Jörg Haider kom til magten. Det fungerede simpelthen ikke. Vi kan ikke lægge pres på medlemsstaterne. De har en suveræn ret til at træffe beslutning om disse spørgsmål.

Andre klager over, at Irland kun sagde "ja" på grund af krisen. Irland oplevede europæisk solidaritet under krisen. Det er en positiv ting! Vi forventer også europæisk solidaritet, hvis boliger i Bulgarien eller Ungarn står kolde, fordi Rusland og Ukraine skændes om gassen igen. Europæisk solidaritet er en god ting. Når dette er resultatet, mener jeg, det er en rigtig god ting.

Traktaten åbner nye muligheder. Der er en række politikområder involveret her – budgetpolitik, politik på det juridiske område, i relation til indre anliggender – men det vigtigste for mig er udenrigspolitikken. Selv om hr. Swoboda sagde, at vi ikke skulle føre en institutionel debat, må vi gennemføre en seriøs debat om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vi må tale med en stemme. Dette Parlament – og jeg vil gerne gøre dette klart over for både Kommissionen og Rådet – ønsker en stærk højtstående repræsentant og en effektiv Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Vi ønsker en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil med et bredt fundament, vi ønsker, at den skal være tæt på Kommissionen, og vi ønsker, at den skal have adgang til alle tjenestegrene, herunder Rådets sekretariats tjenestegrene. Det vil være lakmusprøven – herunder også under Kommissionens høringer. Det vil også være lakmusprøven for den fremtidige europæiske udenrigspolitik i det 21. århundrede for at sikre, at vi fortsat kan tale med en stemme.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Der vil ske noget meget enkelt med vores Europa-Parlament med ratificeringen af Lissabontraktaten. Vi vil få yderligere 18 medlemmer fra 12 af EU's medlemsstater.

Vi har været forsigtige, fordi Europa-Parlamentet i marts sidste år anmodede alle medlemsstaterne om at foregribe dette resultat ved at tilkendegive, at valgene den 7. juni ville udgøre det demokratiske grundlag for udpegning af disse ekstra 18 medlemmer af Europa-Parlamentet.

Nogle medlemsstater gjorde det, f.eks. Spanien og rådsformandens land. Andre lande, der ellers tilkendegiver, at de, ligesom jeg, er meget tilfredse med resultatet af den irske folkeafstemning og er ivrige efter at få gennemført Lissabontraktaten, har stadig ikke gjort deres pligt og tilkendegivet, hvilken udpegningsmetode der vil blive anvendt.

Kan vi regne med, at rådsformanden på Det Europæiske Råds møde den 29.-30. oktober vil anmode hver enkelt medlemsstat om at tilkendegive udpegningsmetoden for disse ekstra medlemmer af Europa-Parlamentet i henhold til Lissabontraktaten?

Noget andet, der virkelig chokerer mig, er, at alle taler om de store ambitioner i Lissabontraktaten, men den pålægger os kun en forpligtelse i forbindelse med en meget enkel ting, nemlig ligestilling mellem mænd og kvinder. Dette er et bindende mål i charteret om grundlæggende rettigheder under Lissabontraktaten. Jeg forstår, at der kun er fremsat forslag om mænd til de to nye poster, der skal udfyldes, nemlig den højtstående repræsentant og næstformand for Kommissionen og formanden for Rådet.

Rådsformandens land, Sverige, er ret eksemplarisk med hensyn til dette spørgsmål. Jeg forventer, at De tager dette yderst seriøst. Det er ikke muligt for os kun at have mænd på de fire mest ansvarsfulde poster i Europa. Det er ikke Lissabontraktaten værdig, det er ikke Europa værdigt. Jeg regner med, at rådsformanden vil sikre, at ligestilling mellem mænd og kvinder også respekteres på dette niveau.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Som den hollandske fodboldlegende Johan Cruyff engang sagde, er der ulemper ved alle fordele. Fordelen ved Lissabontraktaten er den, at den giver medlemsstaterne betydelig mere at skulle have sagt samt større indflydelse for de nationale parlamenter. Ulempen er, at den rykker magtcentrum mere mod Europa. Det er en ulempe, som man specielt ikke må undervurdere her i Europa-Parlamentet. I de seneste 30 år har vi trods alt set magten i Europa stige omvendt proportionalt med

borgernes stemmeprocent ved valgene til Europa-Parlamentet. Overførslen af mere magt til Bruxelles er gået hånd i hånd med en lavere valgdeltagelse ved de europæiske valg. Hvis Lissabontraktaten træder i kraft, må Europa lære følgende lektie: Lad EU handle pragmatisk, og lad det gentagne gange bevise sin merværdi. Først da kan vi atter vinde de europæiske vælgers støtte.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Jeg er modstander af Lissabontraktaten set fra venstrefløjens og Socialdemokraternes synspunkt, og jeg afviser interventionen fra fremmedhadere og højreorienterede kræfter. Det, der skete ved folkeafstemningen i Irland, var ikke en sejr for demokratiet. En stor koalition – det politiske system, storkapitalen, størstedelen af den kapitalistiske presse og Kommissionen – truede den irske befolkning med, at hvis den stemte nej, ville den blive økonomisk isoleret, den ville blive straffet af EU, og der ville blive en kapital- og investeringsflugt, hvorimod et ja ville resultere i job, investeringer og opsving. Alle sammen usandheder.

Den irske regerings tvetungethed kom til udtryk gennem det faktum, at den bad ledelsen hos Aer Lingus om at udskyde bekendtgørelsen af en hensynsløs nedskæring på 700 job hos Aer Lingus til i dag, dvs. efter folkeafstemningen. Kommissionen intervenerede bestandigt og blandede sig i processen. De tre formænd er ikke til stede, men jeg vil gerne have deres repræsentanter til at bede dem om en reaktion på følgende skandale. Transportkommissæren hr. Tajani brugte en hel dag på at rejse rundt i Irland i et jettfly fra Ryanair sammen med det multinationale selskabs administrerende direktør for at anbefale et ja. Han repræsenterer transportmyndigheden, der formodes at beskytte forbrugere og arbejdstagere. Han kompromitterer sig selv håbløst ved at rejse rundt med den administrerende direktør for et af de største transportselskaber. Hvad har De at sige til det?

Endelig er der spekulationer om, hvorvidt hr. Blair bliver den nye formand for EU-Rådet. Lad os tale rent ud af posen. Hr. Blair er krigsforbryder. Han kan under ingen omstændigheder –

(Formanden opfordrede taleren til at afslutte sit indlæg, da han havde overskredet taletiden)

Jeg blev afbrudt uden grund, hr. formand. De er i forsædet, ikke det ærede medlem her.

Jeg ønskede at pointere, at hr. Blair ikke skal udnævnes til EU-præsident.

(Formanden fratak taleren ordet)

Formanden. – Jeg kan se et blåt kort. Jeg vil gerne pointere over for det medlem, der hæver kortet, at hver gang man hæver et blåt kort, forhindrer man et medlem fra talerlisten i at tale. På Præsidiets møde vil jeg forsøge at ændre denne bestemmelse, fordi vi ikke kan forhindre en situation, hvor medlemmer, hvis navne er på talerlisten, forhindres i at tale, fordi andre medlemmer bryder ind med spørgsmål, hvilket i øjeblikket er en legitim praksis.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Higgins, hvad der kunne have fået ham til at støtte traktaten.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Lissabontraktaten sikrer en intensivering af den neoliberale dagsorden, der har ført til en økonomisk katastrofe over hele Europa med 21 mio. arbejdsløse, en intensivering af militariseringen og våbenindustrien samt øget pres for privatisering. I den forstand er der intet i traktaten, som en erklæret socialdemokrat kan støtte.

Vi vil støtte ægte initiativer, der gavner arbejdstagernes rettigheder i Europa, men hvordan skal vi kunne støtte, at Lissabontraktaten og chartret om grundlæggende rettigheder faktisk selv institutionaliserer Domstolens domme, hvormed de støtter udnyttelsen af vandrende arbejdstagere gennem entreprenørers forsyning af virksomheder på tværs af grænserne?

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand! I min barndom og ungdom var jeg nabo til et kommunistisk diktatur, Sovjetunionen, og frygten var altid til stede. Det lille land Finland lå lige der. Ikke desto mindre klarede vi den. Vi var uafhængige. Nu er jeg helt paf over, at man kun tillader ét slutfacit i EU. Man kan sige sin mening, man kan være uenig, og selv euroskepsis er tilladt, men slutresultatet skal være det samme.

Hvis man vinder på ureglementeret vis, har man allerede tabt. Hvis jeg skulle komme med en fodboldreference, ville jeg nævne Diego Maradonas mål med hånden. Hvem husker kampen mellem Argentina og England og slutresultatet? Den blev vundet på ureglementeret vis, ikke sandt? Se, hvor Maradona er nu, han der vandt på ureglementeret vis.

Endelig vil jeg sige til Sverige, der har EU-formandskabet, at De fortsat respekterer beslutningen fra det svenske folk, der stemte imod euroen. De overvejede ikke sagen efter et år eller to eller tilmed fem år. I dette tilfælde var det imidlertid blot et år senere. Det er EU-demokrati, og en dag vil det få løn som forskyldt.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Hr. formand! Jeg har også boet i et lille land, og det gør jeg stadig. Jeg vil gerne spørge hr. Soini, om han ikke er enig i, at dette er et tilfælde, hvor Irland viste sin store styrke som et lille land, da det praktisk talt tvang hele Europa i knæ. Denne gang søgte Irland, der er et lille land ligesom Finland, efter en længere debat beskyttelse i EU, og det ønsker at være med til at styrke EU. Handler EU og Lissabontraktaten ikke om beskyttelsen af små lande?

Timo Soini (EFD). – (FI) Hr. formand! Dette er en dårlig aftale for de små lande. Den vil svække Irlands, Danmarks og Finlands stemme i Ministerrådet. De store lande vil få større magt.

Jeg elsker Irland. Jeg har været der 20 gange. Jeg blev katolik i Irland. Det handler ikke om det. Jeg er blot ked af at se et så massivt stemmeskred. Først var der 53 % imod og 47 % for. Denne gang var der 67 % for og 33 % imod. Hvad skete der, og hvorfor? Jeg påstår, at det var frygt. Jeg ønsker Irland og det irske folk al mulig held og lykke, og Gud velsigne dem.

(Liisa Jaakonsaari kommenterede uden at bruge mikrofonen)

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg takke den irske befolkning og i særdeleshed hver eneste af de 600 000 modige irere, der forkastede den diktatoriske Lissabontraktat og deltog i kampen for demokrati i Europa. Enhver, der er tilfreds med resultatet af denne gentagne folkeafstemning, vil også være tilfreds med demokratiets død og globalismens diktatur. Europæiske politikere bør ikke støtte globalismens diktatur, men beskæftige sig med de virkelige spørgsmål: hvordan man udrydder arbejdsløshed, standser masseindvandring og får de diskriminerende og umenneskelige Beneš-dekreter og den slovakiske sproglov ophævet. Jeg vil også opfordre alle kolleger til at støtte forhåbningerne om selvstyre for den største stemmeretsfratagede minoritet i Europa, nemlig de ungare, der bor uden for Ungarns grænser. Jobbiks repræsentanter kan kun støtte et EU, der er baseret på nationale traditioner. Mange tak.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Vi er henrykte over, at folkeafstemningen i Irland har bekræftet en eklatant sejr for tilhængerne af Lissabontraktaten. Vi må lykønske og takke dem, der har advokeret for et ja i Irland.

Denne afstemning repræsenterer de irske borgeres beslutning om at fortsætte EU's udviklingsproces. De har gjort det muligt for os i fremtiden at opleve en tid, hvor EU taler med en stærk røst i enhver drøftelse med vigtige globale magter. Denne røst taler på vegne af 27 eller flere medlemsstater.

Emnet om en ny basistraktat blev først diskuteret i 2002. Sidste fredag markerede enden på processen om vedtagelse af en ny traktat. Jeg mener, at det markerede afslutningen på processen, fordi de europæiske borgere har udtrykt deres mening enten direkte eller indirekte. Polen bekendtgjorde, at den straks vil ratificere traktaten. Der er kun én person tilbage, der mener, at ratifikationen af denne traktat skal blokeres, skønt den er ratificeret af parlamentet i det land, han leder. Jeg håber, at præsidenten vil tage hensyn til ønskerne hos borgerne i alle 27 medlemsstater inklusive Tjekkiet og underskrive ratifikationen af traktaten.

Den kommende implementering af traktaten vil medføre nye forpligtelser for Europa-Parlamentet. Parlamentet skal træffe de relevante forberedelser for hurtigst muligt at kunne leve op til disse forpligtelser uden at skabe forsinkelser i lovgivningsproceduren. Vi har et bestemt eksempel på det i dag, idet de to rapporter om Solidaritetsfonden er fjernet fra dagsordenen i forbindelse med jordskælvet i Italien. Selv dagens problem med de blå kort er endnu et eksempel herpå.

Jeg håber, at administrationen i det mindste vil ofre dette aspekt samme opmærksomhed, som de har ofret statuten for medlemmerne.

Formanden. – Jeg vil gerne endnu en gang forklare Dem, at formanden ifølge forretningsordenen "kan give ordet til nogen". "Kan give ordet til" betyder, at han kan beslutte at give eller ikke at give ordet til et medlem. Denne formand foretrækker at give ordet til medlemmer på talerlisten snarere end til de medlemmer, der tager taletid fra andre medlemmer, der er på talerlisten i henhold til den taletid, der er tildelt den enkelte politiske gruppe. For det andet siger forretningsordenen, at det blå kort skal hæves under indlægget fra det medlem, man ønsker at stille et spørgsmål, og ikke bagefter.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg er forskrækket over denne forhandling, da det, der burde være en festdag for Europa, udvikler sig til en

forhandling, hvor vi sætter spørgsmålstegn ved måden, hvorpå Parlamentets formand hilste resultaterne velkommen.

Der har været mere end 10 indlæg, der åbenlyst har kritiseret ikke kun Europa – hvilket kunne være berettiget – men også det demokratiske resultat af folkeafstemningen i Irland.

Efter min mening er tiden inde til at sige her i mødesalen, at her hvor EU-borgernes suverænitet har hjemme, går ni ud af 10 af de borgere, der repræsenteres her, ind for Europa, og at de tilgrundliggende anskuelser hos de største demokratiske partier i Europa går ind for Europa. Jeg vil også gerne pointere, at Lissabontraktaten er en forudsætning for at skabe mere Europa og gøre Europa stærkere og mere forenet, men at det alene desværre ikke er tilstrækkeligt.

Jeg vil gerne fortælle Dem, at mens EU's grundlæggere for 60 år siden sandsynligvis mente, at Europa var nødt til at konstruere et fælles område med fred efter krigens tragedie, har Europa i dag en anden retfærdiggørelse, efter at nogen har forsøgt at påtvinge andre europæere visse politiske idéer eller hegemonier. I dag har vi verdens lederskab foran os, og enten er vi der, eller også er vi der ikke. Forhandlingen har en efterklang af Shakespeare: at være eller ikke være for Europa.

For nogle få dage siden havde jeg lejlighed til at tale med folk, der var i Pittsburgh, og efter deres opfattelse skeler verden ikke til Europa, men til Asien. Europa skal være stærk og forenet for at være reelt til stede ved bordet hos verdens lederskab. Hvis ikke vi er der, tæller vi ikke noget, og vi har ingen indflydelse. Derfor er Lissabon en vej, som vi er nødt til at følge.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi bør helt ærligt takke hr. Farage for hans bidrag til den irske kampagne. Hans særegne stil med postkolonial chauvinisme var bestemt medvirkende til at få flere irske republikanere til at gå ind for traktaten.

Endnu mere underligt er imidlertid Det Konservative Partis totale fravær fra denne kampagne. I stedet gemte det sig bag skørterne hos Declan Ganley og præsident Klaus. Det er et faktum, at Det Konservative Parti står helt alene som et muligt regeringsparti, der fortsat er modstander af dette store kvalitative fremskridt i den europæiske integration.

Overvej euroskeptikernes absurditet, for modstand mod Lissabontraktaten er ensbetydende med en fastholdelse af den nuværende Nicetraktat og det nuværende temmelig klodsede og uigennemsigtige EU, der ikke formår at tilgodese offentlighedens krav og de globale udfordringer. Storbritannien fortjener meget mere end Det Konservative Parti, og Europa fortjener bestemt mere.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! I lighed med mange af dagens øvrige talere er jeg tilfreds med det irske ja, og jeg vil gerne lykønske alle, der kæmpede herfor, og specielt de irske Grønne i *Comhaontas Glas*. Hvis det er sandt, at det er en festdag, er det imidlertid under alle omstændigheder en hårdt vundet festdag. Det ville være forkert af os fulde af selvtilfredshed blot at vende tilbage til de sædvanlige rutinemæssige institutionelle processer, som om der ikke var sket det helt store.

I sin første redegørelse om emnet nævnte Europa-Parlamentets formand, at vi også bør lytte opmærksomt til nej-stemmerne. Hertil vil jeg tilføje, at vi også skal lytte til de næppe hørbare stemmer fra de personer, der under det europæiske valg i juni fandt det unødvendigt at deltage i valget og medvirke til at støtte processen. Hermed mener jeg, at vi skal tage hensyn til det faktum, at en engageret vej fremad kun kan blive vellykket, hvis vi gør en mere seriøs indsats end hidtil for at involvere borgerne.

Vi har bestemt tabt tid. Vi har tabt år. Europa er sakket agterud, internationalt set. Det behøver vi blot at se på G20-møderne for at se. Europa bliver imidlertid kun mere dynamisk, hvis der er et større engagement fra borgernes side. Jeg synes ikke, at der på grund af præsidentens nedbrydende holdning skal lægges pres på det tjekkiske folk i form af en bekendtgørelse om, at de ikke vil få en kommissær, hvis der er nogen som helst tvivl.

Der er imidlertid noget, som er endnu vigtigere, nemlig at det ville være en alvorlig fejl at vælge Tony Blair eller enhver anden mulig kandidat til embedet som Rådets formand bag lukkede døre. I stedet skal det diskuteres åbent med Europas befolkning. Jeg foreslår, at vi afholder en høring i Parlamentet af alle kandidaterne til dette embede.

(Formanden fratog taleren ordet)

Ashley Fox (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg blev valgt som repræsentant for det sydvestlige England og Gibraltar i juni, og under valgkampen blev jeg trist af mødet med de mange mennesker, der ikke længere støtter Storbritanniens EU-medlemskab. Det gjorde mig trist, fordi EU efter min mening har kæmpet for det gode i verden. Det har fremmet fred og forsoning blandt Europas befolkninger. Det vil det forhåbentlig fortsat gøre. Det indre marked fremmer handel og velstand. Verdensledende virksomheder som f.eks. Airbus i min valgkreds har vist, hvad vi kan opnå, når vi forener vores industrielle ressourcer.

Da jeg var studerende, boede jeg i Frankrig i 12 måneder, og jeg blev frankofil. Jeg vil gerne have Storbritannien til at have varme og venlige forbindelser med alle vores europæiske naboer. Det bekymrer mig, at den aktuelle march frem imod en politisk union uden støtte fra alle Europas befolkninger truer med at underminere det gode arbejde, som EU har gjort. Jeg respekterer det faktum, at det irske folk nu har stemt for Lissabontraktaten, skønt jeg finder det skammeligt, at de blev presset til en anden folkeafstemning af lande, der end ikke havde afholdt én folkeafstemning. Gordon Browns opførsel er særlig forkastelig. Hans arv til Storbritannien bliver ikke kun et fallitbo, men han nægter også den britiske befolkning en afstemning om denne seneste magtoverførsel fra Westminster til Bruxelles. Hans brud på løftet om at afholde en folkeafstemning truer med at underminere den britiske støtte til EU, og det beklager jeg dybt. Jeg kan ikke forstå, hvorfor tilhængerne af en politisk union synes fast besluttet på at bygge denne struktur på det værst tænkelige fundament. Forstår de ikke, at en politisk union uden folkelig opbakning sandsynligvis vil ende i en fiasko?

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ser mange udtryk for tilfredshed og tilmed glæde her i mødesalen over resultatet af den gentagne irske folkeafstemning. Skønt ratifikationsprocessen for Lissabontraktaten endnu ikke er fuldbåret, vil jeg gerne foreslå, at vi indstiller vores tilfredshed og glæde, indtil Europas borgere f.eks. har bekræftet ved fremtidige valg til Europa-Parlamentet, at Lissabontraktaten først og fremmest var til deres fordel, at den har forbedret sociale forhold, reduceret farlige væbnede konflikter og ydet et væsentligt bidrag til et moderne demokratisk Europa. Jeg indrømmer, at resultatet af den gentagne irske folkeafstemning ikke overraskede mig. Vi var alle vidne til de europæiske organisationers udtalte interesse, der grænsede til tvang af Irland, og som blev støttet med tilsvarende finansieringsniveauer.

Jeg var engageret føderalist selv i perioden, hvor tjekker og slovakker delte den samme stat. Jeg er og vedbliver at være føderalist i ordets bedste betydning. Det bekymrer mig imidlertid – og jeg er ikke den eneste – at EU-borgerne ikke fik lov til træffe afgørelse om et så vigtigt dokument ved en folkeafstemning i alle landene. Jeg finder det forkert at presse et dokument igennem, der gør det muligt at give finansielle institutioner en stærkere rolle uden hensyntagen til det sociale Europa. Efter min mening skaber den gentagne folkeafstemning i Irland en farlig præcedens for hele Det Europæiske Fællesskab. Tiden bliver dommer, og efter min mening vil den vise resultatet af den anden irske folkeafstemning som en pyrrhussejr. Jeg vil anmode om, at Tjekkiets forfatningsmæssige ordninger respekteres, og at der ikke lægges pres på de tjekkiske myndigheder og i særdeleshed ikke på præsidenten ved beslutningen ...

(Formanden fratog taleren ordet)

Formanden. – Jeg beklager, mine damer og herrer, men ligesom elevatorerne er i uorden, er også den knap, som formanden skal bruge for at afbryde en taler, der har overskredet sin taletid og stjæler tid fra kollegerne på talerlisten, i uorden. Hold venligst op med at tale, når jeg beder Dem herom, for ellers vil halvdelen af talerne på talerlisten til denne ekstremt vigtige forhandling ikke komme til at tale, da vi i formandssædet ikke har en knap til at afbryde mikrofonen, hvilket efter min mening er en yderst uheldig situation.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Hr. formand! Jeg vil forsøge at holde mig inden for taletiden. Lega Nord, det parti jeg repræsenterer, stemte for traktaten i det irske parlament, og jeg var ordfører. Med hensyn til folkeafstemningen var vi meget ærbødige over for Irlands modstand mod traktaten, og vi er ligeså ærbødige over for det faktum, at hele 67 % nu har stemt for traktaten. Folkets vilje udtrykt gennem en folkeafstemning er direkte og utvetydig.

Jeg glædede mig over indlægget fra Europa-Parlamentets formand, da han i morges sagde, at vi også skal lytte til motiverne hos dem, der stemte nej og først og fremmest spørge os selv, hvorfor et stort antal ikke engang stemte. Efter min mening er det en intelligent og indsigtfuld overvejelse, da det europæiske demokrati er baseret på beslutninger i det høje, men på politisk oplysning og væksten i den politiske oplysning blandt de europæiske folk.

Efter min mening ønsker de europæiske folk øget demokrati ...

(Formanden fratog taleren ordet)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! I alle de seneste års forhandlinger om Lissabontraktaten har selv tilhængerne sagt, at traktaten ikke er så god, som den kunne være, at den har mange mangler, og at den faktisk ikke er et særlig vellykket kompromis.

Nu er disse tilhængere lykkelige, fordi traktaten er tæt på at blive gennemført, og det er rimeligt nok. Men når vi nu hører disse tilhængere sige, at flertallet har givet deres mening til kende på demokratisk vis, og at mindretallet er nødt til at acceptere det, så har de ret, men jeg ville også have forventet at høre denne udtalelse efter den første afstemning i Irland. Én ting er imidlertid sikker: Vi ved ikke, om denne traktat bliver gavnlig for EU, eller om – som jeg tror – den bliver katastrofal. Jeg tror, at den vil resultere i en centraliseret superstat.

Én ting er imidlertid klar: at Europa kun bliver et godt Europa, hvis det er demokratisk. Et demokrati, hvor der afholdes afstemninger, indtil det etablerede samfundssystem får de ønskede resultater, er ikke et demokrati. Jeg håber derfor, at vi nu ikke forsøger at lægge pres på den tjekkiske præsident for at færdiggøre arbejdet hurtigst muligt.

(Formanden fratog taleren ordet)

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen! Jeg er meget ked af, at de personer, der under den første folkeafstemning spredte løgne under den irske kampagne, nu må indrømme, at parlamenterne i 26 lande har ratificeret traktaten, at Irland har ratificeret traktaten ved en folkeafstemning, og at alle forfatningsdomstolens beslutninger vedrørende Lissabontraktaten hidtil har været positive. De kan ikke komme uden om dette faktum.

For det andet er Lissabontraktaten sammenlignet med Nicetraktaten en parlamenternes og borgernes traktat og derfor en traktat for mere demokrati.

For det tredje vil jeg gerne takke de irske medlemmer, det irske folk samt oppositionslederen Enda Kenny, der bør medtages på fornævnte liste.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg er overbevist om, at ratifikationsprocessen vil fortsætte, da alle parlamenter har ratificeret den. Jeg kan ikke tro, at den tjekkiske præsident hellere vil tilslutte sig brevbarne anmodninger fra oppositionslederen i et land, der allerede har ratificeret traktaten, end synspunkterne fra sit eget parlament og sin egen forfatningsdomstol. Det ville svare til, at en fransk oppositionsleder skrev til den britiske dronning for at bede hende om ikke at underskrive en lov vedtaget af underhuset.

En sidste ting. Jeg vil bede fru Malmström om at respektere de synspunkter, vi luftede i går i udvalgene vedrørende tjenesten for EU's optræden udadtil. De papirer, jeg har indtil videre ...

(Formanden fratog taleren ordet)

Libor Rouček (S&D). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne lykønske irerne, dvs. det irske folk, med den vellykkede folkeafstemning om Lissabontraktaten. Det klare irske ja er godt nyt for Irland og hele Europa. Efter den historiske udvidelse har EU brug for et nyt og stærkere forfatningsgrundlag. Kun på denne måde bliver Europa i en tid med global økonomisk krise og global konkurrence fra alle verdenshjørner i stand til at overvinde udfordringerne og faldgruberne ved det 21. århundrede. Tjekkerne har også sagt ja til Lissabontraktaten. Begge kamre i det tjekkiske parlament har støttet Lissabontraktaten med et klart forfatningsmæssigt flertal.

Den tjekkiske offentlighed tilslutter sig Lissabontraktaten, på samme måde som et stort flertal af dem stemte for et EU-medlemskab ved folkeafstemningen i 2003. Tjekkerne er udmærket klar over, at en nation på 10 mio. mennesker ligesom Europa som helhed betragtet kun kan opnå frihed, uafhængighed, sikkerhed og økonomisk velstand gennem et demokratisk, stærkt og effektivt EU. Tjekkiet er et parlamentarisk demokrati. Dets formands autoritet afhænger af parlamentets vilje. Den tjekkiske præsident er hverken en enevældig hersker eller en enestående repræsentant som i det tidligere Sovjetunionens politiske system.

Jeg vil derfor opfordre Václav Klaus til at respektere det tjekkiske folks vilje og efter den tjekkiske forfatningsdomstols afklaring af situationen straks at underskrive Lissabontraktaten. Efter min mening vil udflugter og hindringer ikke bringe nogen ære og værdighed til den tjekkiske præsidents rolle og position.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. minister, hr. kommissær! For langt størstedelen af proeuropæerne var det irske resultat godt nyt. Som mange har sagt, får vi nu et mere demokratisk og åbent EU. Det irske folk har nu spillet deres rolle med hensyn til at føre EU ud af en forfatningsmæssig krise. Nu er det op til resten af os.

Efter min mening var adskillige punkter til EU's fordel denne gang. Man er ikke i en stærk position, hvis man er alene, når storme raser i verden. Det kan vi nok alle blive enige om. Tvivlen omkring traktaten er elimineret, men jeg mener også, at der var en gammelt historisk diskussion involveret her. Irland ønsker ikke at blive associeret med britisk euroskepsis. Dublin er ikke London!

Nogle folk har sagt, at en folkeafstemning kun kan afholdes én gang. Det svarer til at sige, at valg kun kan afholdes én gang. For de fleste af os her i mødesalen er det en god ting, at folk – og måske tilmed nogle af de tilstedeværende medlemmer – kan skifte mening, hvis omstændighederne ændres. Derfor har vi demokrati, og derfor stemmer vi flere gange.

Nu er det Polens og Tjekkiets tur til at ratificere traktaten. Polen skulle ikke blive et problem. Det kan blive vanskeligere med hr. Klaus i Prag, da han virker stædig. Han var meget alvorlig om ikke bidende, da han udtrykte sin mistillid til Lissabontraktaten her i mødesalen i foråret.

Vi ved, at det er et meget følsomt emne i Det Forenede Kongerige. Hvis der er en regeringsændring i London næste forår – og det er der en stor chance for – og hvis den tjekkiske proces tager længere tid, eller de ønsker en folkeafstemning, er der en risiko for, at EU vil få nye problemer med ratificeringen af denne traktat.

Det var min hensigt at tale til den svenske statsminister, men han er ikke til stede. Han har et godt forhold til David Cameron. Forhåbentlig vil han udnytte dette forhold til at sikre en bedre EU-debat, ikke kun i Europa, men også i Det Forenede Kongerige. Vi har brug for en stærk...

(Formanden fratog taleren ordet)

Miroslaw Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Den dobbelte folkeafstemning om Lissabontraktaten i Irland har dannet en farlig præcedens. Der var tegn på, at hvis Irland ikke accepterede dokumentet, ville man skulle fortsætte afstemningen, indtil man fik det krævede resultat. Under kampagnen anvendte man alle former for pres, fra begunstigelser i form af f.eks. garantier for, at EU ikke vil blande sig i intern lovgivning om etik, religion og økonomi, over trusler om f.eks. tab af deres kommissær til afpresning om, at Irland vil blive marginaliseret og smidt ud af EU-strukturer.

Alle disse foranstaltninger kombineret med frygten som følge af krisen førte til det bekendte resultat. Under anvendelse af enorme finansielle midler lovede mange EU-agitatorer tilmed job til gengæld for en accept af traktaten, og man koncentrerede sig ikke om kernepunkterne. Politiske kommentatorer har gjort opmærksom på de udemokratiske metoder og arrogancen hos EU's politiske elite. I lyset af den anvendte dobbeltmoral vil jeg anmode om en tredje folkeafstemning i Irland og om muligheden for en fornyet afstemning om dette dokument i EU-medlemsstaternes nationale parlamenter.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! En tidligere taler beskyldte min kollega hr. Farage for ikke at respektere det irske demokrati. Det kan jeg forsikre Dem om, at han gør. Han respekterer imidlertid ikke den uretfærdige og forudindtagne måde, som folkeafstemningskampagnen blev gennemført på. Han og vores parti respekterer demokratiet i så høj en grad, at vi gerne ser folkeafstemninger i de 26 lande, der hidtil er blevet nægtet dem.

En anden taler sagde, at det ikke var den første ja-afstemning, og at der også havde været ja-afstemninger i Luxembourg og Spanien, men disse folkeafstemninger var da om forfatningen og ikke om Lissabontraktaten? Vi hører, at Lissabontraktaten er forskellig fra forfatningen, så hvad er der tale om? Har vi haft den samme folkeafstemning i seks lande, eller har vi haft folkeafstemninger om forfatningen i fire lande og folkeafstemninger om Lissabontraktaten i to lande? Hvis det første er tilfældet, er stillingen uafgjort 3-3. Hvis det andet er tilfældet, er der uafgjorte stillinger på henholdsvis 2-2 og 1-1. Det kan næppe kaldes et rungende ja til Lissabontraktaten.

(Formanden fratog taleren ordet)

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Det er en skændsel for demokratiet, at de etablerede politikere nægter deres borgere retten til en folkeafstemning i deres egne medlemsstater, samtidig med at de forlanger to folkeafstemninger i Irland. Det er også en skændsel, at disse politikere forlanger, at vi accepterer resultatet af den anden folkeafstemning, når de rent faktisk ikke accepterede resultatet af den første.

Uanset om denne Lissabonreformtraktat træder i kraft eller ej, har vi brug for en ny grundtraktat. Denne nye grundtraktat skal omfatte en ægte magtadskillelse, en ægte uafhængig domstol til sager vedrørende subsidiaritet, total gennemsigtighed og økonomi og vigtigst af alt bindende folkeafstemninger. På denne måde kan vi fortsat undgå Europa-fælden, og det er noget, vi gøre vores yderste for.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand! Der er ingen tvivl: Ja-stemmens sejr ved den irske folkeafstemning om Lissabontraktaten er et utrolig positivt skridt for en genoplivning af EU og for de afgørende politiske og institutionelle reformer, der er fastsat i traktaten. Jeg er meget tilfreds med de irske borgere, der på ansvarlig vis stemte ja og dermed undgik den helt store lammelse af det europæiske projekt. Forhåbentlig kan præsident Klaus og præsident Kaczyński også overbevises herom, da Irlands ratifikation via folkeafstemningen forhåbentlig vil være med til at fremme bestræbelserne på at sikre traktatens ikrafttrædelse den 1. januar 2010.

Det irske ja viser imidlertid, at et forenet Europa er det eneste politisk troværdige projekt, der kan give fordele for landene samt først og fremmest for borgerne. I dag er der imidlertid ingen politiker i Irland eller i nogen af de øvrige medlemsstater, der vil kunne foreslå en udviklingsstrategi for deres land, hvis det forlod EU eller måske deltog i EU på en mere begrænset måde.

Nu er vi nødt til at handle omgående og med større mod fra Kommissionens side gennem dristige initiativer på forskellige fronter – f.eks. større mod til at udstede eurobonds, større mod til fælles forvaltning af indvandringsspørgsmål og større mod til håndtering af energianliggender. Vi må imidlertid først og fremmest tage hensyn til de alvorlige fejl, der er begået i de seneste år. Tilbagegangen for det politiske projekt, vi kalder for EU, kan tilskrives én bestemt faktor. Den startede, da vi insisterede på, at dette projekt ikke længere skulle følge befolkningens, men bureaukraternes ønsker.

Når jeg siger "større mod", tænker jeg derfor først og fremmest på større mod i Kommissionens lederskab, så vi kan nå de mål, vi har sat os selv.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Hr. formand! Det irske folk har sagt ja til EU. Nu er tiden inde til at fjerne de to største hindringer i Europa, som irerne faktisk allerede har miskrediteret. Til præsidenterne i Polen og Tjekkiet vil jeg sige, at der er udvist rigelig foragt for europæerne! Lad os ikke spille tiden, når vi har så lidt af den og så meget at gøre. Jeg vil gerne opfordre Polens premierminister, hr. Tusk, til at vedtage EU's charter om de grundlæggende rettigheder i vores land af indlysende årsager.

Hidtil har vi politikere sagt, at vi ikke har de fornødne instrumenter og den fornødne lovgivning til at handle. Nu har vi en stor opgave for os her i mødesalen. Vi får meget snart rådighed over en ny traktat, og vi skal have EU på sporet for at få en fælles og hurtig afsked med krisen, så vi kan handle på vegne af borgerne og for en styrkelse af EU's position i verden. Vi skal kæmpe imod ulige lønninger og for lige adgang til uddannelse, kultur og sundhedspleje. En ny lovgivning vil hjælpe os med at bevare diversiteten i EU, men vi skal skabe større lighed, hvilket EU-borgerne i høj grad mangler i dag. Vi bør endvidere have som målsætning at bevise over for alle Lissabontraktatens modstandere, at vi også kan arbejde for dem, og at deres nej var og er en stærkt motiverende faktor for vores arbejde.

Jeg er 35 år gammel og forventer større dynamik i det, vi gør. Jeg forventer, at vi kommunikerer hurtigere med Kommissionen og Det Europæiske Råd om proceduremæssige og personlige anliggender såvel som om vigtige emner. Vi vil præsentere store europæiske projekter. Jeg stiller også formanden for Europa-Parlamentet, Formandskonferencen og formænd for politiske grupper følgende spørgsmål: På hvilket stadium er vores forberedelser? Vil vi være klar til at implementere Lissabontraktaten, og i givet fald hvornår?

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Resultatet af den irske folkeafstemning var tydeligt, og det var et udmærket signal for både Europa og Irland. Ikerne skal lykønskes med resultatet af mange forskellige årsager. Personligt er jeg imidlertid særlig tilfreds med, at den irske folkeafstemning atter fik EU og dets fremtid i overskrifterne. Der er behov for en ægte debat, fordi forsøgene på at skabe ægte visioner om EU's fremtid har været temmelig ynkværdige i de seneste år.

Man skal også huske, at Lissabontraktaten er en kompromisløsning vedrørende det tidligere udkast til en EU-forfatning. Hvis irerne havde forkastet traktaten denne gang, havde vi været nødt til alvorligt at overveje og diskutere, hvilken retning vi bevæger os i her i EU. Vi havde også været nødt til at overveje, om vi i de seneste år måske har bevæget os fremad lidt for hurtigt og med for få begrænsninger.

Efter min mening viser de under ratifikationsprocessen opståede problemer blot, at EU opfattes som en fjern og svært kontrollerbar størrelse. For at løse dette problem håber jeg personligt, at debatten om EU's fremtid ikke standser her, men at den fortsat vil være gennemsigtig med reformtraktaten.

Vi skal skabe et forenet Europa, og vi kan heller ikke ignorere årsagerne til den oprindelige forkastelse af traktaten. Efter min mening er Lissabontraktaten og dens gennemførelse i denne forstand den helt rigtige

vej og et stort skridt i retning af en mere demokratisk og solidarisk union. For at følge denne vej må vi imidlertid fortsat have en åben dialog.

Jeg er også glad for, at Lissabontraktaten vil være med til at fremme samarbejdet mellem de nationale parlamenter og Bruxelles. Tiden er nu inde til at flytte opmærksomheden fra Irland til Tjekkiet. Forhåbentlig skal Europa ikke længere holde vejret. Det er vigtigt, at Lissabontraktaten hurtigt bliver en realitet, og at vi ...

(Formanden fratog taleren ordet)

James Nicholson (ECR). – (EN) Hr. formand! Beslutningen er truffet. Selv om jeg beklager, at den første beslutning ikke blev respekteret, bliver vi nødt til at vente og se, hvilke omkostninger der vil være forbundet med denne beslutning. Nu er beslutningen overladt til andre, og jeg håber, at de får albuerum til at træffe beslutningen. Jeg håber blot, at den store andel ja-sigere i Republikken Irland ikke vil fortryde det på lang sigt. Jeg vil ikke bruge mere tid på at tale om det.

Der påhviler nu dem, der så stærkt ønsker sig en endnu mere centraliseret beslutningsproces her i Bruxelles, en meget tung byrde og et meget stort ansvar. Jeg opfordrer dem indtrængende til ikke at lægge så stor afstand til befolkningen, at befolkningen ingen idé har om, hvor de er på vej hen, eller hvilken skæbne der i sidste ende venter dem. Jeg er ikke antieuropæisk, men det, som jeg ønsker, er et Europa, der er tilfreds med sig selv, og som giver dem, der er uenige, ret til at fremlægge alternative synspunkter, og det får vi ikke længere altid ret til her i Parlamentet.

Philip Claey's (NI). – (NL) Hr. formand! Enhver form for eufori vedrørende den anden folkeafstemning i Irland er fuldstændig malplaceret. Ja-lejrens sejr var en stjålen sejr, da den oprindelige folkeafstemning var helt og aldeles lovlig og i overensstemmelse med reglerne. Hovedparten af dem, der stemte nej i 2008, følte forståeligt nok, at det officielle Europa aldrig ville tage deres dom til efterretning, hvis det ikke passede ind i EU's kram. Mange vælgere blev derfor hjemme. Demokratiet i EU går kun én vej. Valgkampen var ikke retfærdig. Ja-lejrens dominans i medierne blev yderligere bakket op af Kommissionens 16 siders afhandling i alle søndagsaviserne. Herved blev skatteborgernes penge anvendt ulovligt, og det sidste ord er endnu ikke sagt i den sag. Vælgerne blev udsat for en skræmmekampagne. Den økonomiske krise blev brugt som løftestang til at tvinge folk til at stemme ja. Jeg forudser, at denne form for lusket propaganda før eller senere vil ramme Kommissionen som en boomerang.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvis man forestillede sig, at vi i aften, når denne maratonforhandling afsluttes, går ud og møder 27 andre parlamentsmedlemmer nedenunder og sammen med dem enstemmigt skal beslutte, hvilken restaurant vi skal tage på. Hvis vi forhandler os frem til en løsning på dette problem, skal vi også forestille os, at vi alle 27 mennesker skal vælge samme ret på menukortet, og at vi alle 27 også skal beslutte, om vi skal have vin eller ej.

Denne metafor, der benyttes af en, som er på slankekur, illustrerer med al ønskelig tydelighed EU's aktuelle situation og det, som Lissabontraktaten medfører, og som er det vigtigste af alt, nemlig fjernelsen af kravet om enstemmighed.

Hvis alle vi, der har taget ordet, ønsker, at EU skal fungere hensigtsmæssigt, være effektivt og medføre merværdi for befolkningen, er det første, der skal gøres, at erstatte kravet om enstemmighed med et krav om overkvalificeret flertal. Det er det væsentligste resultat af Lissabontraktaten.

Hvis man er modstander af Lissabontraktaten, betyder det, at man ikke ønsker, at EU skal fungere hensigtsmæssigt eller spille en vigtig rolle i verden.

Jeg forstår ikke, og jeg ærgrer mig over, at nogle parlamentmedlemmer, der ved frie valg er valgt ind i Parlamentet, kan have mere tillid til Ministerrådet end til Parlamentet. Desuden er disse personer mennesker, der aldrig vil komme til at sidde i Ministerrådet. Hvorfor mener de, at deres interesser bedre varetages af Ministerrådet end af Parlamentet, hvor de er indvalgt, og hvor de kan stemme?

En anden ting, jeg ikke forstår, er, hvorfor et vist medlem sagde, at det, som de ønsker, er at melde deres land ud af EU, hvilket er et legitimt synspunkt. Hvis dette er tilfældet, er det nødvendigt være tilhænger af Lissabontraktaten, fordi Lissabontraktaten for første gang indeholder en bestemmelse om udtræden. Det er sandt, at det er nødvendigt at have modet og ambitionen til at sige til befolkningen, at det er nødvendigt at træde ud af EU. Det er også en af de andre ting, jeg gerne vil se.

For lige at ridse hovedlinjerne op mener jeg, at vi med resultatet af den irske folkeafstemning afslutter processen.

Til Libor Rouček og Elmar Brok, der er bekymret over den tjekkiske præsidents holdning, vil jeg sige, at jeg ikke er i tvivl. Jeg er ikke i tvivl, da en person, der afviste at underskrive det, som var blevet vedtaget af de kamre, der valgte ham, en person, der afviste at underskrive traktaten, ville kunne sidestilles med en dronning, der afviser at underskrive en lov, som er vedtaget af parlamentet. Det kan ikke lade sig gøre. Jeg er også sikker på, at en, der er så patriotisk som Vaclav Klaus, ikke ønsker at se sit land kastet ud i en national forfatningskrise.

Jeg mener derfor, at tiden er kommet til at forene kræfterne og til at indse, at verden ikke venter på os europæere, og at vi europæere enten skal forene kræfterne og forholde os konstruktivt til de problemer, som vores borgere har for øjeblikket, eller alternativt blive vidner til, at Europa som magtfaktor vil forsvinde fra landkortet.

Dette er, hvad jeg mener, at vi skal gøre nu, i forening, som europæere og som parlament.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Hr. formand! For det første vil jeg lykønske kollegerne fra Irland med det fantastiske resultat. Det er velkendt, at Uafhængighedspartiet og Det Konservative Parti i Det Forenede Kongerige har arbejdet for et nej i den irske folkeafstemning. Uafhængighedspartiet har sagt til os, at vi ikke skal blande os i interne anliggender, men hvis der var nogen, der blandede sig i den irske folkeafstemning, var det dem selv. Ingen tvivl om det. Jeg vil gerne takke Nigel Farage. Efter min mening ydede han en fantastisk indsats, for jeg har forstået, at hans indblanding faktisk hjalp ja-sigerne. Det er vist det, der kaldes en utilsigtet konsekvens, men vi er taknemmelige for hans indsats.

Det Konservative Parti derimod er fuldstændig slået ud af kurs. De er splittet i EU-spørgsmålet, og denne splittelse overskygger deres konference, der finder sted i denne uge i Manchester. David Camerons holdning til Lissabontraktaten er aldeles uholdbar. Han bliver ved med at love, at han, hvis han vinder parlamentsvalget, vil afholde en folkeafstemning, hvis traktaten ikke er blevet ratificeret af 27 medlemsstater. I bedste fald kan han beskyldes for at fjumre rundt. I værste fald tror jeg, at han kan blive beskyldt for at være alt andet end ærlig over for Det Forenede Kongeriges befolkning, for jeg ved ikke, hvordan han vil holde sit løfte.

Og lige nu, hvor store emner såsom klimaændringer, håndteringen af finanskrisen og håndteringen af den stigende arbejdsløshed nødvendiggør et øget og ikke et forringet samarbejde, har Det Konservative Parti besluttet, at Det Forenede Kongerige skal isolere sig selv og marginalisere sig i EU. De vil hellere have, at vi kigger på, end at vi får indflydelse.

I denne uge har vi lagt øre til deres planer, nemlig deres planer om, hvordan de vil foretage nedskæringer i den offentlige service og forhøje pensionsalderen, og at de vil hjælpe de rige ved at sænke arveafgiften. Endnu en gang er de rygende uenige om deres holdning til EU. De foregiver at have ændret sig, men det har de tydeligvis ikke. Nej, de er de samme, gamle konservative, der stadig hjælper de få rige på bekostning af mange, og som stadig sætter deres ideologi højere end befolkningens interesser.

Irerne har klokkeklart stemt for et mere demokratisk, effektivt og dynamisk EU, og EU er nu bedre til at tage sig af de virkelige udfordringer, vi står over for i dag. De britiske konservative skal nu melde klart ud og fortælle os, om de har til hensigt at sætte Det Forenede Kongeriges befolknings fremtid i EU over styr med alle de alvorlige konsekvenser, som dette måtte medføre for beskæftigelsen og velfærden. Så kom nu frem, David Cameron, og vær ærlig, og fortæl os sandheden.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand, Cecilia Malmström, Margot Wallström! I stedet for at bruge fine ord, og ja, jeg har indtryk af, at der er gået inflation i fine ord her i Parlamentet, er det vigtigt at tænke over, hvorfor irerne stemte ja, når de stemte nej sidste år.

Efter min mening forenkler de, der siger, at det var krisen, der skubbede irerne i armene på Lissabontraktaten, sagen en hel del. Det virker som om, at hovedårsagen til, at irerne støttede op om traktaten, er det, som de i mellemtiden sikrede sig i EU. Irland har garanteret sig selv og alle medlemsstaterne deres egen, nationale kommissær. Det skal Irland have tak for.

EU har også lovet ikke at ville blande sig i de irske skatteforhold, og dette takket være den irske regering. Lad os håbe, at dette viser sig at være det endelige dødsstød til Tysklands og Frankrigs planer om at standardisere skatterne i EU.

Endelig har EU lovet ikke at ville blande sig i den irske lovgivning om moralske og sociale normer, herunder beskyttelsen af det ufødte barn. Den irske regering og Irland som helhed lykønskes med deres effektive forhandlingsteknik.

Det er i øvrigt morsomt at være vidne til jublen over resultatet af den irske folkeafstemning. I mange tilfælde er det faktisk de selvsamme mennesker, der jubler, som var modstandere af at afholde folkeafstemning i deres egne medlemsstater.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Som jeg tidligere har sagt, er jeg tilhænger af et Europa bestående af samarbejdende nationer. Jeg har hele tiden været imod den føderalistiske tankegang i Lissabontraktaten og overførelsen af beføjelser fra nationalstaterne. Resultatet af den anden folkeafstemning i Irland om Lissabontraktaten ændrer intet for Det Forenede Kongerige. Et dokument, der var til skade for de britiske nationalinteresser den 2. oktober 2009, vil være lige så skadeligt den 2. oktober 2010. Ratificeringen i Polen vil ikke ændre det, ratificeringen i Tjekkiet vil ikke ændre det, datoen for parlamentsvalget i Det Forenede Kongerige vil ikke ændre det, og jeg ønsker derfor at benytte lejligheden til at opfordre til, at Det Forenede Kongeriges befolkning får en folkeafstemning, ligesom hver eneste EU-medlemsstat burde få en afstemning om Lissabontraktatens fuldstændige og endelige ordlyd.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg ønsker at udtrykke vores glæde over resultatet af den irske folkeafstemning – ikke blot på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), da mange medlemmer allerede har gjort dette, men især på vegne af de portugisiske medlemmer af PPE-Gruppen.

Efter min mening vil dette uden tvivl styrke EU's udviklings- og vækstpotentiale og slå takten an til en ny fase. Vi ønsker naturligvis at lykønske alle dem, der bidrog til Lissabontraktaten, herunder især Kommissionen og den kommissær, der er til stede her i dag, og naturligvis også det portugisiske EU-formandskab, som spillede en meget væsentlig rolle i denne forbindelse. Jeg vil derfor også nævne, at den portugisiske befolkning på trods af alle disse vanskeligheder og vores utålmodige venten på Tjekkiets holdning vil blive meget glad for at se navnet på vores hovedstad forbundet med et afgørende skridt i EU's udvikling. Jeg vil også gerne sige, at vi også vil kunne regne med et andet flag, der også til enhver tid vil være de portugisiske medlemmer af PPE-Gruppens flag, nemlig de nationale parlamenters flag.

Jeg tror, at Lissabontraktaten er et afgørende skridt mod inddragelsen af de nationale parlamenter i det europæiske demokrati. Jeg mener derfor, at dette aspekt, der er det væsentligste aspekt af demokratiet, nemlig repræsentation og ikke, som vi nogle gange har hørt her i Parlamentet, folkeafstemninger, er det, der er af afgørende betydning og nødvendigt i demokratier, altså repræsentation og ikke direkte afstemninger. Lissabontraktaten er også et stort skridt i retning af at øge inddragelsen af de nationale, repræsentative demokratier i den europæiske proces. Vi glæder os derfor meget over den irske befolknings beslutning.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kommer så afgjort til at gentage ting, der allerede er blevet sagt, og jeg glæder mig under alle omstændigheder over resultatet af den irske afstemning om Lissabontraktaten.

Jeg ønsker blot at gøre de medlemmer, der stadig er til stede, opmærksom på årsagerne til vores ændrede holdning, eftersom vi er tilfredse med et ja, hvor vi for et år siden ønskede et nej. Hvad har ændret sig? Ordlyden? Meget lidt. Baggrunden? En hel del. Det er baggrunden, der tæller. Vi kan drøfte institutionelle spørgsmål her, men det, som borgerne venter på, er politiske svar fra EU.

Sådan skal vi efter min mening analysere denne dobbelte afstemning. Der er ikke blot tale om én, men derimod to afstemninger. Først den, der gav et nej, og dernæst den, der gav et ja. Irerne sagde, at de havde brug for EU under krisen, og dette skal tillægges en virkelig stor betydning, da Irland bad EU om beskyttelse, og det er vigtigt.

Jeg vil nu gentage det, som adskillige medlemmer har sagt, nemlig at det er nødvendigt, at vi handler hurtigt nu. Vi sætter derfor vores lid til det svenske formandskab og til Kommissionen. Hvis vi skal imødekomme irernes anmodning, skal vi komme med konkrete svar.

Først den økonomiske krise: Er EU i stand til at stimulere væksten på europæisk plan? Dernæst den sociale krise: Kan EU have en beskæftigelsespolitik? Disse spørgsmål udgør efter min mening kernen i debatten. Jeg

er også tilfreds med en anden ting, som Lissabontraktaten har bibragt, og det er tildelingen af øgede beføjelser til Parlamentet. Jeg tror, at Parlamentet vil komme til at spille en afgørende rolle i den politiske debat, og at denne rolle vil være at vise, at der er forskellige muligheder, og at drøfte disse muligheder.

Hvis denne debat imidlertid skal være demokratisk, og hvis EU skal kunne komme med svar, er det nødvendigt, at vi hurtigt udpeger en Kommission og sikrer, at Tjekkiet hurtigst muligt foretager en ratificering, således at EU kan komme tilbage på vækstens og håbets spor.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Jeg glæder mig også over resultatet af den irske folkeafstemning. Jeg vil komme med en enkelt bemærkning. De, der i vores hjemlande følger disse forhandlinger, vil sandsynligvis fundere over, hvordan dette resultat vil komme til at påvirke dem. Jeg vil nu give et par konkrete eksempler på, hvordan dette resultat vil påvirke disse borgere. Eksemplerne vil jeg tage fra mit område, altså retlige og indre anliggender.

Menneskerettighedschartret er et, vi burde være stolte over, ikke blot som borgere i vores respektive hjemlande, men også som borgere i EU. Vores borgerrettigheder styrkes med denne traktat. Dette sker inden for områder såsom beskyttelse af personlige oplysninger. Sikkerheden og trygheden styrkes ligeledes, da EU takket være traktaten agter at intensivere kampen mod terror og kriminalitet. Vores juridiske rettigheder vil blive forbedret, f.eks. i retssager vedrørende internationale adoptioner eller i sager om underhold, der har internationale aspekter. Desuden vil vores interesser inden for det særlig følsomme område, som indvandringsområdet er, blive konsolideret, når det drejer sig om den brede solidaritet.

Dette betyder, at traktaten helt konkret vil få indflydelse på borgerne. Men hvordan? Fordi regeringerne vil overføre flere beføjelser til Parlamentet, og da Parlamentet vil sørge for at forvalte disse beføjelser ansvarligt, men entusiastisk, og til borgernes fordel. I hele denne proces skal vi som borgernes repræsentanter til enhver tid stå på deres side.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Hr. formand! Det overvældende irske ja skyldtes ikke kun en bedre forståelse af Lissabontraktaten, men også en forståelse af, at helhjertet respekt skal være gensidig og medfølelse. Vores irske medborgere indså også, at det europæiske tog ikke venter til tid og evighed på dem, der ikke overholder deres aftale med historien.

I Tjekkiet er sagen anderledes. Tjekkerne viste på passende vis deres støtte til et mere politisk og socialt, mere effektivt og mere demokratisk EU. Regeringen støttede også ratificeringen af traktaten, og parlamentet ratificerede traktaten. Det er derfor ikke os, der skal vise tjekkerne respekt, men derimod den tjekiske præsident, der skal udvise respekt for sit land og sit parlament.

For os er det vigtigt at sondre korrekt mellem det, der er korrekt, og det, der er misbrug, og fortsætte på en måde, der viser og beviser, at den korrekte fremgangsmåde stopper lige nøjagtig der, hvor misbruget starter. Det er ikke acceptabelt for os at være gidsler hos personer, der obstruerer en proces. Vi bør anerkende, at Lissabontraktaten er blevet behørigt ratificeret af alle medlemsstaterne, og med udgangspunkt heri tage fat på at oprette institutionerne. Parlamentet bør fuldt ud inddrages i denne proces.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg har fået at vide, at jeg har tre minutters taletid, men jeg vil forsøge at klare mig med to minutter. Jeg ønsker at tilslutte mig de mange medlemmer, der udtrykker deres tilfredshed. Efter min mening er det nu på tide at gennemføre Lissabontraktaten, så snart ratificeringerne har fundet sted, og det håber vi sker i den nærmeste fremtid.

Det udvalg, som jeg er formand for, har gjort alt, hvad det kunne, i et godt stykke tid, men det er frem for alt vigtigt, at Parlamentet er bevidst om sit nye ansvar, nemlig at det for alt i verden ikke må tillade et reelt tab af nogen aspekter af sine lovgivningsmæssige funktioner i et bredt perspektiv.

Jeg ønsker imidlertid at fremhæve en problemstilling, som jeg ikke mener, er blevet taget op endnu, og det er, at der var mange grunde til, at irerne tidligere forkastede traktaten. En af disse var den frygt, som nogle af vælgerne havde, for at det europæiske retssystem kunne krænke visse af Irlands grundlæggende værdier, for så vidt angår retten til liv og familiebegrebet.

Denne frygt blev mindsket med de erklæringer, som blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i december 2008 og juni 2009. Efter min mening er dette af stor betydning for ikke blot Irland, men hele Europa. Det blev faktisk præciseret, at Fællesskabets regelsæt ikke vedrører det område, som omfatter retten til liv, og familiebegrebet. Denne præcisering finder ikke kun anvendelse på Irland, men på alle medlemsstaterne. Der var faktisk ikke noget behov for en præcisering heraf, da Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere afgørelser vedrørende Frankrig, Det Forenede Kongerige og Polen allerede havde konkluderet, at beslutninger

inden for de områder, der vedrører livet, værdien af liv, respekten for liv og familien, overlades til medlemsstaterne i overensstemmelse med deres historie, tradition og kultur.

Fordelen ved Irlands øje for detaljen var, at dette punkt blev formelt præciseret, og at denne præcisering som tidligere nævnt nu finder anvendelse på hele EU. Jeg synes, at dette er godt, og at det retfærdiggør afholdelsen af begge de to folkeafstemninger. Vi er naturligvis fuldstændig klar over, at den europæiske kultur er summen af kulturerne i alle de europæiske lande, og vi ønsker alle, at Europa ikke blot skal være et økonomisk område, men ligeledes frem for alt et værdifællesskab. Jeg mener derfor, at det vil være passende, at vi over for Irland udtrykker vores tilfredshed og vores taknemmelighed for alt, som Irland giver Europa i kraft af sin historie og sine idealer.

Europa havde brug for Irland, hvilket ikke blot var teknisk begrundet i Irlands mekanismer og organisationsstruktur, men også som følge af Irlands bidrag til det, som vi alle søger, nemlig kernen i Europa.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Det irske ja er godt nyt for Europa og for mig personligt som portugiser og helhjertet europæer. Fornuften og forstanden har sejret over demagogien og manipulationen. Den irske befolkning har tydeligt erklæret, at de tror på det europæiske projekt. Ja-resultatet betyder, at den største hindring for Lissabontraktatens ikrafttræden er ryddet af vejen.

Nu har præsident Vaclav Klaus ikke længere nogen undskyldning og skal respektere demokratiet og det parlament, der valgte ham, og som allerede har godkendt Lissabontraktaten. Lissabontraktaten markerer begyndelsen på en ny æra. EU vil kunne træffe beslutninger mere handlekraftigt og vil være mere effektiv i sine udenrigsanliggender. EU vil blive mere demokratisk og mere gennemsigtigt, tættere på befolkningen og mindre afhængig af regeringerne. Med den nye traktat vil EU være bedre klædt på til at bekæmpe klimaændringerne og håndtere globaliseringsudfordringerne.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Forhandlingerne har været langvarige, men ikke særlig dramatiske. Kan De forestille Dem, hvordan det ville have set ud, hvis det var blevet et nej? Parlamentet ville have været fyldt til randen, og følelserne ville have bølget gennem salen. Jeg synes, at det forhold, at det blev et ja, og at vi nu er faldet helt til ro her i EU, taler for sig selv. Selvfølgelig glæder jeg mig sammen med mine irske kolleger her i Parlamentet over resultatet af folkeafstemningen. Jeg har arbejdet meget hårdt for dette ja, og jeg vil sige, at den irske befolkning formåede at skubbe de nationale problemer og andre indenlandske spørgsmål til side for at rette blikket mod det europæiske spørgsmål og Lissabontraktaten og se på fortiden og på vores forhold til EU. Det blev et rungende ja til EU, og det er et fantastisk resultat.

På den anden side har kommissær Wallström, som var så venlig at komme til Irland ved flere lejligheder, sandsynligvis fået fornemmelsen af en stærk understrøm, der, tror jeg, findes i alle medlemsstaterne, og som består af mennesker, der ikke har noget indtryk af, hvad EU handler om. Jeg tror, at vi alle kan bebrejdes dette. Jeg synes ikke, at vi taler nok om projektet, om EU, om solidaritet, om, hvad det virkelig betyder. Vi taler mere om, hvad vi kan få, eller hvad vi giver, og om, hvad der er i vejen med et direktiv, eller hvad der er problemet med en forordning. I vores politik skal vi måske derfor se lidt mere overordnet på nogle af disse spørgsmål, for når man når til det tidspunkt, hvor der skal afholdes en folkeafstemning, som vi gjorde, skal man ud at forklare mennesker på gaden, i butikker og på skoler, hvad EU er, hvordan EU fungerer, hvad jeg laver, hvad Kommissionen laver, og det er en virkelig god øvelse. Det er virkelig en meget lærerig øvelse at stå ansigt til ansigt med vælgerne og snakke om EU. Irerne har en større viden nu, end de havde sidste gang, fordi vi har fået et så godt forhold til dem.

Jeg opfordrer derfor kraftigt alle her i Parlamentet til at bruge flere kræfter på dette i de respektive hjemlande og til at undlade at kritisere EU, når det ikke er relevant. Man skal selvfølgelig ikke holde sig tilbage med kritik, når det er nødvendigt, og til Nigel Farage og andre, der som ham er bekymret over, at irerne er blevet tromlet ned, vil jeg blot sige, at vi ikke sådan er til at tromle ned. Det var ikke tilfældet. Det vil aldrig blive tilfældet. Til kommissæren vil jeg sige, at hvis jeg ikke er til stede, når forhandlingerne afsluttes i dag, er det ikke, fordi jeg ikke har respekt for Dem eller for formanden eller for formandskabet, men fordi jeg har andre aftaler. Under alle omstændigheder vil jeg sige tak for støtten i det sidste lange stykke tid.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Som parlamentsmedlem fra Ungarn, der var den første medlemsstat, som ratificerede Lissabontraktaten, glæder jeg mig over resultatet af den irske folkeafstemning. Jeg ville dog meget gerne have, at vi prøvede at skue længere end til ratificeringsprocessen og drøftede, hvordan vi bør gennemføre Lissabontraktaten, der er et kæmpestort skridt mod en politisk union og dannelsen af et værdifællesskab. Traktaten vil i høj grad øge de sociale rettigheder og beskytte disse i kraft af, at chartret om grundlæggende rettigheder gøres juridisk bindende.

Den sproglige og kulturelle mangfoldighed vil med traktaten også blive en europæisk norm. Lissabontraktaten har imidlertid også en særdeles vigtig ny bestemmelse.

For første gang i EU's historie nævnes mindretalsrettigheder. De nationale og etniske mindretal samt indvandrer mindretallet udgør 15 % af EU's befolkning. Nu kan vi endelig begynde at oprette en EU-struktur til beskyttelse af mindretallene.

Lena Barbara Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Hr. formand! Vedtagelsen af Lissabontraktaten sætter punktum for den historiske proces, som omfattede den store udvidelse af EU med ti nye medlemsstater. Denne proces blev indledt i 1990'erne og afsluttes med en aftale om institutionelle ændringer, som indebærer en tilpasning af EU til den nye virkelighed.

Vedtagelsen af traktaten er startskuddet til en ny etape og en mulighed for EU for at tage et skridt fremad. De institutioner, som vi vil kunne oprette, er kun en mulighed, og det er op til os selv at finde ud af, hvordan vi vil forvalte denne chance. Det er også et godt tidspunkt at vise de borgere, der er skeptiske over for det europæiske projekt, at EU lever, ændrer sig og frem for alt, at EU udvikler løsninger på befolkningens problemer. Det synes derfor at være vigtigst at foreslå en ny politik som svar på de udfordringer, der ligger foran os. Der er imidlertid fare for, at vi i stedet for at koncentrere os om dette drukner i drøftelser om formelle og personlige spørgsmål, såsom hvem der skal udpeges til hvilken stilling. På dette tidspunkt må vi ikke åbne op for national egoisme, der kan blive intensiveret i krisetider, og som kan underminere den chance, som EU har lige nu og her. Vi skal først og fremmest overbevise borgerne om, at EU ikke blot ligger i spidsen med hensyn til stillinger og et for omfattende bureaukrati, men at EU også er identisk med nye og mere effektive metoder til løsning af borgernes problemer.

Alan Kelly (S&D). – Hr. formand! Jeg står her i dag som et stolt, irsk parlamentsmedlem. Det kostede offentlige repræsentanter, atleter, erhvervsgrupper, landbrugere og fagforeningsfolk blod, sved og tårer at sikre et historisk ja. Jeg er også stolt over, at jeg, da jeg sidste fredag befandt mig på min hjemegn, Tipperary, blev vidne til den jordskredssejr, som afspejlede det, jeg altid har troet, nemlig at Irland er en stor tilhænger af Europa, og at vi fuldt ud agter at spille denne rolle fremover.

Nu ved jeg med sikkerhed, at de nisser i Uafhængighedspartiet, der deltog i parlamentsmøderne sidste år efter den sidste folkeafstemning, er forsvundet. Mange af de medlemmer, der er til stede her i dag, vil blive glade for at få at vide, at jeg er af den faste overbevisning, at den irske befolkning har sendt dem endegyldigt ud i kulden, så de ikke viser sig her igen. Resultatet af afstemningen om Lissabontraktaten var sandhedens sejr over de forbandede løgne og myter, der nogle gange blev fremført af ekstremisterne på nej-siden, som forsøgte at udnytte befolkningens velbegrundede tvivl. Disse ekstremister mødte deres overmand i fredags.

Dette var imidlertid en lærestreg. Alle vi, der støtter en progressiv politik og et progressivt Europa, skal i fællesskab give borgerne et større incitament til at beskæftige sig med vores europæiske institutioner. Vi må aldrig tage dem for givet.

Damien Abad (PPE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Ved at godkende Lissabontraktaten med et meget stort flertal har den irske befolkning tydeligvis valgt at placere sig selv i hjertet af Europa. Som det yngste af de franske parlamentsmedlemmer glæder jeg mig over dette valg, der gør det muligt for os endelig at rette vores opmærksomhed mod borgernes konkrete problemer.

Jeg har imidlertid to bemærkninger. For det første må man ikke se bort fra, at det i bund og grund var krisen, der gjorde irerne til stærke tilhængere af EU, og at dette irske ja derfor afspejler et virkeligt behov for Europa, for et politisk Europa, der beskytter og fremsætter forslag, et behov for et Europa, der er i stand til at håndtere krisen, og som sikrer, at dets borgere indrømmes den sikkerhed, som de efterspørger.

For det andet bør vi opfatte den første irske folkeafstemning som en lærestreg. Hver gang vi vil give Europa et skub fremad, kan vi ikke lade os nøje med fremgangsmåder, der er uhensigtsmæssige i et EU med 27 medlemsstater. Den gældende ordning gør det i sidste ende nogle gange mere attraktivt for en medlemsstat at sige nej til en traktat end at sige ja. Denne fordel, der er forbundet med at sige nej, bør tilskynde os til at udvikle en rigtig fremgangsmåde på fællesskabsplan, der hindrer en national dominans i debatterne.

I dag er den europæiske dynamik igen på vej tilbage, og vi parlamentsmedlemmer er endelig kommet dertil, hvor vi skal behandle emner, der er så følsomme som krisen i mejerisektoren eller sågar sidste vinters gaskrise. Jeg henleder kort Parlamentets opmærksomhed på det, der vil være den eneste årsag til bekymring på fællesskabsbudgettet for 2010, nemlig finansieringen af den anden fase i den europæiske genopretningsplan, som beløber sig til 2 mia. EUR. Jeg hører til blandt dem, der synes, at vi skal sikre, at denne plan ikke alene

finansieres med landbrugsbevillinger, da dette ville være et forkert signal at sende til landbrugerne i denne krise, og da det ligeledes ville bringe fremtiden for vores fødevarersikkerhed og vores jord i fare.

Afslutningsvis vil jeg igen sende en tak til vores irske venner sammen med mine varmeste og hjerteligste lykønskninger med deres tydelige europæiske valg. Jeg opfordrer nu vores polske og tjekkiske venner til at iværksætte tiltag, der sikrer, at Europa har de redskaber, som er nødvendige for, at EU kan håndtere globaliseringsudfordringerne i de kommende tiår.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg beder om ordet for en kort bemærkning, da jeg har tre budskaber.

I lighed med mange af de tidligere talere glæder jeg mig først og fremmest over det overbevisende ja, som blev resultatet af den irske folkeafstemning.

For det andet ønsker jeg i min egenskab af formand for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Andre Anliggender at understrege betydningen af sandsynligheden for, at Lissabontraktaten træder i kraft, ved at fremhæve legitimiteten af det projekt, der omhandler europæisk integration, da dette omhandler statsborgerskab, rettigheder, frihedsrettigheder og vores evne til i fællesskab at bekæmpe organiseret kriminalitet og terror og inden for rammerne af Schengentraktaten at håndtere følsomme emner såsom asyl, indvandring, udlændingestatus og kontrol af EU's ydre grænser effektivt.

For det tredje ønsker jeg dog i lighed med tidligere talere at påpege, at historien ikke ender her. Dette skyldes ikke kun, at Den Tjekkiske Republik stadig mangler at ratificere traktaten, men at vi skal tage ved lære af de vanskeligheder, vi er stødt på i forbindelse med, at vi har forsøgt at opnå en ratificering af Lissabontraktaten. Dette har ikke været nogen nem opgave. Debatten har kørt i ti år, og dette vil gøre os meget mere krævende, ikke blot i forhold til os selv, men også i forbindelse med fremtidige udvidelser, hvor vi vil stille krav om loyalitet, samarbejde og ansvarsbevidsthed fra alle, der undertegner de nye regler, som vil være gældende fra det tidspunkt, hvor Lissabontraktaten træder i kraft.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Hr. formand! Her få dage efter den positive folkeafstemning i Irland, føler jeg virkelig, at vi kan sige, at vi er mere europæiske i dag, end vi var tidligere. Forsigtigt glæder jeg mig virkelig over dette. Desværre er vi stadig i høj grad afhængige af forfatningsdomstolens afgørelse samt af den tjekkiske præsidents gode vilje.

Vi skal nu sende et tydeligt signal om ansvarlighed til dem, der har nøglen til fremtiden for denne afgørende traktat for EU, for vores institutioner og for de 500 mio. europæere, vi repræsenterer. Vi kan ikke længere holdes som gidsler af et par personer, hvis eneste mål er at modarbejde de almene europæiske interesser. Hvis det er lovligt, at nogle ikke ønsker yderligere europæisk integration, hvis det er lovligt at give udtryk for sine betænkeligheder, så er det også lovligt at lade dem, der ønsker yderligere europæisk integration, fortsætte.

Generelt ligner processerne i forbindelse med ratifikationen af EU-traktater alt for ofte Pyrrhus-sejre. Skal vi altid tvinges til at lægge pres på en måde, der sikrer, at en traktat og dens institutionelle reformer træder i kraft?

Vi skal lære af denne kaotiske ratifikationsproces og tydeligvis også af denne forpligtelse til at føre forhandlinger om tilrettelæggelsen af den anden folkeafstemning i Irland, som om det var almindelig kutyme at få en befolkning, der har truffet en suveræn afgørelse, til at stemme igen, og som om det var almindelig kutyme at anvende enigheden om en traktat som forhandlingsobjekt. Den institutionelle samhørighed og balance i det europæiske projekt er på spil.

Ratifikationen af en traktat er et mindstekrav, for så vidt angår loyalitet og samhørighed, fra det øjeblik man vælger, at ens land skal tiltræde EU. Vi ønskede at sende et stærkt budskab til borgerne ved at sikre, at traktaten blev ratificeret inden parlamentsvalget i juni 2009? Gad vide, hvad borgerne i dag mener om Lissabontraktaten og desuden om vores interne samhørighed og legitimitet?

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Hr. formand! Irernes utvetydige ja til Lissabontraktaten er et vigtigt skridt i retning af et forenet Europa og et lille nederlag for euroskeptikerne.

Af denne årsag er denne beslutning af endnu større betydning, da den blev truffet af vælgerne, der afgav deres stemme ved en folkeafstemning, og da den blev truffet af et land, der havde fået et år til at overveje, hvorvidt det oprindelige nej virkelig ville være til fordel for Irland.

Som det er tilfældet med Tjekkiet, vil søgelyset nu blive rettet mod Det Forenede Kongeriges troværdighed, da oppositionens leder i denne medlemsstat, David Cameron, har lovet at afholde en folkeafstemning om traktaten, hvis han vinder valget i 2010. Han har afgivet dette løfte uden hensyntagen til, at begge kamre i Det Forenede Kongeriges parlament medio 2008 ratificerede Lissabontraktaten.

Hvilken troværdighed vil blive tillagt Det Forenede Kongeriges beslutninger og internationale forpligtelser, når denne medlemsstat, der allerede har ratificeret traktaten, nu truer med at ophæve sine beslutninger og opsiges sine forpligtelser to år efter, at den har vedtaget dem?

Enikő Győri (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Da næsten 84 % af den ungarske befolkning i foråret 2003 stemte for at lade vores land tiltræde EU, følte den, at den vendte tilbage, hvor den hørte hjemme, nemlig i den forenede familie af europæiske folkeslag, som den var udelukket fra under det kommunistiske diktatur, der varede i mere end 40 år. Ungarerne anså derfor EU for ikke blot at være en ramme for økonomisk samarbejde baseret på forordninger, men ligeledes et værdibaseret fællesskab. Vi er lykkelige over, at Irland har godkendt Lissabontraktaten, da vores værdier hermed får den plads, der tilkommer dem, i den grundlæggende traktat, og disse værdier omfatter så afgjort også en anerkendelse af mindretalsrettigheder.

Derfor var jeg den første til at bede om ordet, da Csanád Szegedi fremkom med sine bemærkninger. Jeg ville gerne have spurgt ham ad, om han havde læst Lissabontraktaten, da han sandsynligvis ville have været bekendt med bestemmelsen om mindretal, som jeg lige har nævnt, hvis han havde læst den. Den ungarske befolkning har tillid til, at EU vil begynde at lytte mere til mindretalsrelaterede problemer, når traktaten træder i kraft, således at foranstaltninger i lighed med den slovakiske sproglov én gang for alle vil blive anset for at være uacceptable. Dette betyder, at alle ikke blot skal overholde lovens bogstav, men at de ligeledes skal respektere EU's holdning. Alle EU-borgere har med andre ord samme ansvar for at sikre, at mindretal frit kan benytte deres modersmål uden begrænsninger, og at de føler sig hjemme i deres fødeland.

Jeg er af den faste overbevisning, at Lissabontraktaten også i vid udstrækning vil hjælpe os med at få EU's institutioner til bedre at forstå, at vi også skal beskytte vores værdier i EU, og at vi skal iværksætte tiltag med det samme, hvis de krænkes. Jeg gør medlemmerne af Den Socialdemokratiske Gruppe, Den Liberale Gruppe og løsgængerne opmærksom på, at dobbeltmoral simpelthen ikke er acceptabelt. Vi henviser med andre ord til disse værdier, hvis vores interesser tilsiger os dette, men vi glemmer dem, hvis det passer bedre ind i vores kram. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) ønsker ikke at se sådan et Europa.

Ivari Pádar (S&D). – (ET) Hr. formand! Jeg var i Irland i sidste uge for at støtte mine venner i det irske Arbejderparti. Jeg er glad for Irlands rungende ja, da det er en meget vigtig beslutning for både Irland og EU. Som landbruger er jeg især glad for, at de irske landbrugere denne gang støttede kampagnen op til folkeafstemningen lige fra begyndelsen. Dette var en rigtig god beslutning, da Parlamentet i forbindelse med traktatens ikrafttræden vil få lige så mange beføjelser som Rådet i landbrugsspørgsmål, herunder i den fælles beslutningsprocedure i forbindelse med den fælles landbrugspolitik, hvilket bestemt er en god nyhed for de europæiske landbrugere.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Som nyvalgt medlem vil jeg gerne sige, at jeg er stolt over det positive resultat, som den irske befolkning foranledigede i folkeafstemningen om Lissabontraktaten sidste fredag. Jeg er også stolt over de energiske forhandlinger, der finder sted her i dag.

– (EN) Hr. formand! Folk har spurgt, hvorfor Irland skiftede mening. Der var måske fire hovedfaktorer, der bidrog hertil. Den første, tror jeg, var, at vi fik en kommissær. For det andet var der garantierne. For det tredje havde vi en ordentlig debat, og folk blev ordentligt informeret denne gang, ikke som sidste gang. Den økonomiske krise var også en faktor, men den vigtigste grund var, at jakampagnen denne gang var mobiliseret, hvilket ikke var tilfældet sidste gang. Civile grupper og politikere fandt sammen, og for første gang i mands minde så de politiske partier – de traditionelle politiske partier – bort fra deres meningsforskelle og førte kampagne for Irlands bedste. Det irske folk reagerede.

Nejkampagnen var også velorganiseret, og alle blev hørt, herunder også Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti (UKIP), som sørgede for, at deres dokument – Sandheden om traktaten: stop EU-bulldozeren – blev omdelt i hele Irland. Det irske folk besluttede i sidste ende, at de langt foretrak EU-toget frem for UKIP-bulldozeren.

Sidste weekend var en sejr for kommunikationen. Man hører ofte tale om et kommunikationsunderskud. Dette var en sejr for kommunikationen, og hvis vi fortsætter på samme måde, vil vi bringe Europa tættere på befolkningerne.

Nu påhviler det den tjekkiske præsident at undertegne aftalen, således at den kan træde i kraft, for hvis han ikke gør det, ville det efter min mening være det værste udtryk for diktatur i verdens historie og en fuldstændig fornægtelse af demokratiet.

Mange tak for Deres støtte, og vi ser frem til at være positive europæere fra Irland langt ud i fremtiden.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand! Efter otte år og mange drøftelser og forhandlinger er der nu en virkelig chance for, at denne reformtraktat kan træde i kraft, også takket være det store arbejde, som mange medlemmer har lagt i dette spørgsmål under hele forløbet, først i konventet og senere på regeringskonferencerne.

Jeg mener, at Parlamentet har spillet en konstruktiv rolle i forbindelse med denne reformtraktat. Hvis forfatningsdomstolen i Prag i Den Tjekkiske Republik kommer med en positiv afgørelse, mener jeg, at der ikke længere vil være retlige grunde til, at præsident Klaus kan blokere EU.

Vi hører jo så naturligvis, at der er en ny trussel i form af problemer fra Det Forenede Kongerige. Men hvis den britiske regering skulle gå med til en folkeafstemning, så ville den ikke komme til at dreje sig om Lissabontraktaten, men om, om den britiske befolkning er for EU, eller om de ønsker at træde ud af Europa. Det er det, det bør dreje sig om og ikke en traktat, der er blevet ratificeret. Det ville være helt uacceptabelt. Efter min opfattelse bør vi drage en lære af dette, nemlig at vores borgere har brug for mere information. Jeg håber derfor, at vi i den nye Kommission også får en kommissær for kommunikation og information og måske endog en kommissær for europæisk borgerskab. Det ville være løsningen på disse kontroverser om europæisk politik.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Hr. formand! Takket være Lissabontraktaten kan Europa tage udfordringer op, som går langt ud over medlemsstaternes interne problemer. Vil Europa være parat til at gøre det? Det er det stadig svært at sige. Det er helt sikkert, at meget i dette spørgsmål vil afhænge af Europas borgere.

Imidlertid er det ikke kun et spørgsmål om traktaten. Europa skal også vise vilje til at handle og indtage sin plads på verdensscenen. Europa skal udvise ansvarsfølelse over for verden, for stabiliteten og udviklingen i verden. EU's egen sikkerhed og udvikling afhænger af dette. Vi skal modsætte os det almindelige billede af Europa som et sikkert, velstående og demokratisk land, der hylder menneskerettighederne, men som er optaget af sine egne indre anliggender og har vendt verden ryggen.

Lissabontraktaten tvinger os til bedre at forstå de udfordringer, vi står over for. Efter det irske ja hviler Europas øjne nu på Polen og Den Tjekkiske Republik. Jeg nærer ikke den ringeste tvivl om, at Lissabontraktaten snart vil træde i kraft. Men mens vi venter på præsident Kaczyńskis og præsident Klaus' undertegnelse, lad os da se på reformforhandlingernes forløb, og lad os drage konklusioner af det, der skete. Vi skal forberede os til fremtiden. Vi skal forberede os til flere reformer, for den smukke konstruktion – EU – som vi er i færd med at opbygge, er en idé, som endnu ikke er færdigudviklet. Til slut vil jeg gerne sige endnu en ting – tak til Irland.

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den 2. oktober var en stor dag for Europa takket være irerne, som sagde ja til Lissabontraktaten. Ikrafttrædelsen af den fælles beslutningsprocedure vil være en sand demokratisk revolution især for den fælles landbrugspolitik. Parlamentet vil omsider have de samme beslutningsbeføjelser som Rådet (landbrug) takket være irerne og de nationale parlaments positive afstemninger, herunder også det tjekkiske parlament.

Enhver form for forsinkelse ville skabe problemer for landmændene i alle medlemsstater. For landbrugssektoren gennemlever en af de mest ømtålelige og vanskelige perioder i årevis med et fald i priserne på de fleste produkter, ikke kun mejeriprodukter, som vi har set det de seneste år.

Mens vi venter på traktatens formelle ikrafttræden, forventer vi, at Rådet og Kommissionen fra nu af seriøst inddrager Parlamentets beslutninger i deres overvejelser – Parlamentet er jo demokratisk valgt af alle de europæiske borgere – og at de også gør det, når det gælder landbrugsspørgsmål, og de kan begynde med foranstaltninger til at rette op på krisen i mejerisektoren.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er også glad for, at irerne endelig har godkendt Lissabontraktaten, da jeg mener, at dette dokument er vigtigt for den europæiske integration.

Vi har brug for en ny traktat, der giver EU moderne instrumenter og forbedrer arbejdsmetoderne, således at vi effektivt kan tage den moderne verdens udfordringer op. Denne traktat er i første række et fremskridt i

den forstand, at den gør EU's beslutningsproces mere demokratisk, og det er os i Europa-Parlamentet, som vil være de første til at nyde godt af den positive meningsudveksling, denne traktat giver mulighed for.

Udvidelsen af den fælles beslutningsprocedure vil stille Europa-Parlamentet lige med Rådet, hvad angår lovgivningsbeføjelserne for 95 % af fællesskabslovgivningens vedkommende. F.eks. i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som jeg er medlem af, vil vi se en udvidelse af den fælles beslutningsprocedure fra 40 til 80 sagsområder, hvilket vil øge EU-lovgivningens demokratiske legitimitet.

Jeg tror, at det nye retsgrundlag vil være med til at fremskynde den økonomiske udviklingsproces og tilpasse medlemsstaternes retssystemer. Det er også min faste overbevisning, at denne foranstaltning vil gøre det lettere for os at opfylde en af EU's hovedmålsætninger, nemlig at skabe økonomisk, social og territorial sammenhørighed.

Jeg afventer ratifikationsprocessen med stor interesse, og jeg er ivrig efter, at vi kommer i gang med gennemførelsen.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over det rungende ja fra den irske befolkning i søndags i folkeafstemningen om Lissabontraktaten. Jeg håber, at den besværlige ratifikationsproces af traktaten endelig er ovre.

Jeg er sikker på, at traktaten også vil blive ratificeret af Den Tjekkiske Republik. Det ville være helt uforståeligt og uacceptabelt, hvis Europas fremtid skulle blive bremsat eller blokeret på grund af en personlig mening, som totalt ignorerer og er i modstrid med et flertal i det relevante parlament. Vi ønsker alle, at den institutionelle hårdknude, vi har levet med i de sidste 10 år, nu endelig løses.

Jeg siger derfor tak til den irske befolkning, da den vilje, den har udtrykt, giver os håb om et stærkere og mere velstående Europa, som er mere forenet og udvidet, samtidig med at den giver alle de europæiske institutioner pligt til at handle i overensstemmelse med denne vilje.

Jeg håber, at vi alle vil vise os værdige til dette Europa, som får en mere og mere fremtrædende stilling, som er mere sammenhængende, og som arbejder for de demokratiske værdier, de sociale og grundlæggende rettigheder og økonomisk vækst i verden, samtidig med at man fremmer miljøbeskyttelsen.

Mário David (PPE). – (PT) Hr. formand, fru minister, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige et par ord og udtrykke glæde over det historiske og vidtrækkende resultat af folkeafstemningen i Irland og for at understrege den afgørende rolle, som Fine Gael og dets leder, Irlands næste premierminister, Enda Kenny, spillede i styringen af dette forløb. Det fremgik klart hele vejen igennem, at EU skal bringes tættere på borgerne. Det er borgerne, og dvs. os alle, der først og fremmest nyder godt af EU's arbejde. Det er afgørende, at alle ved, hvilken indvirkning Europa har på vores dagligdag, og hvilke fordele det giver os.

Europa er vores hjem. Det, der er godt for Europa, er godt for den enkelte medlemsstat, og det er godt for deres borgere. Det er helt klart rigtigt, når det drejer sig om Lissabontraktaten. Denne traktat tydeliggør, at folk både kan være stolte og tro nationale borgere og samtidig helhjertet støtte det europæiske projekt. EU er nået til afslutningen på en alt for lang forhandling om sin organisations- og funktionsmåde og vil nu efter at have fået nye og mere effektive instrumenter kunne fokusere stærkere på Europas virkelige problemer, dvs. konkurrencedygtighed, vækst og beskæftigelse.

Jeg skal slutte med et forslag til fremtidens generationer. I lyset af den manglende information vedrørende EU's værdier, beføjelser, målsætninger og funktionsmåde bør Parlamentet foreslå, at der ved slutningen af den obligatoriske skolegang i de enkelte medlemsstater indføres obligatorisk undervisning i europæiske anliggender. Unge europæere vil således objektivt og realistisk kunne lære om vores principper, hvem vi er, hvad vi gør, og hvad vores mål er.

Hvis de lærer det i en ung alder, vil de livet igennem være klar over de muligheder og den store nytte, der ligger i den europæiske identitet, der er blevet skabt ved hjælp af dette enestående projekt, der handler om frivilligt at dele suveræniteten på europæisk plan.

David Casa (PPE). – (MT) Hr. formand! Ja, dette er i sandhed et historisk øjeblik, ikke kun fordi irerne med stort flertal har stemt for Lissabontraktaten, men også fordi Polen i dag har erklæret, at de vil ratificere traktaten.

Denne traktat har været længe undervejs. Jeg har kun været her i fem år, men der er medlemmer af Parlamentet, der har arbejdet for dette historiske øjeblik i mange år. En af dem er min kollega, hr. Méndez de Vigo. Dette

betydningsfulde øjeblik vil nu lægge et større ansvar på vores skuldre. Det gælder os politikere, men det gælder også Den Tjekkiske Republiks præsident. Hans personlige mening tæller naturligvis, men man kan ikke tage et land og heller ikke hele EU som gidsel i sin egen personlige menings navn.

Vi politikere har et stort ansvar. Vi skal løse problemerne, og vi er kun ansvarlige over for borgerne i EU, fordi det jo i sidste ende er dem, vi repræsenterer. Europa står over for svære udfordringer som f.eks. finanskrisen, klimaændringer, indvandringsproblemer og skabelse af flere arbejdspladser i Europa. Derfor kan den tjekkiske præsidents mening ikke afholde Europa fra at arbejde på at få gennemført de standarder, vi har fastlagt. Jeg er enig med den forrige taler i, at det er nødvendigt at udnævne Kommissionen. Vi har en formand, og derfor kan jeg ikke se, hvorfor vi skal vente på en afgørelse fra Den Tjekkiske Republiks forfatningsdomstol, før man kan sammensætte en Kommission. Der er meget arbejde, der skal gøres, og Kommissionen skal i gang med det samme for at sikre, at arbejdet blive gennemført.

Iuliu Winkler (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil tilslutte mig dem, der har udtrykt glæde over de irske vælgers beslutning om at stemme ja til Lissabontraktaten. Vi kan nu med optimisme se frem til en afslutning på ratifikationsprocessen. Men dette er kun et første skridt på en vej, hvor der efter min opfattelse er tre mål, der skal nås. Vi skal uddybe de nye medlemsstaters integration, vi skal afvikle de hindringer, som har ført til et Europa i to hastigheder, og vi skal fortsætte EU's udvidelse mod Balkan.

Lissabontraktaten bygger på europæisk solidaritet, og jeg håber, at denne solidaritet vil fungere i praksis og ikke kun vedblive at være en hensigtserklæring fra de europæiske institutioners forskellige fora. Derudover mener jeg, at solidaritet er den eneste mulige løsning på de udfordringer, vi står over for, og at et stærkt EU vil sætte os i stand til at fremstå som vigtige aktører på verdensscenen.

Vores rejse har indtil nu været lang og anstrengende. Vi kan ikke tillade, at den europæiske integrations fundament svækkes. Jeg er fuldt og fast overbevist om, at virkeligheden vil overbevise euroskeptikerne om, at vi er stærkere, når vi står sammen, for slet ikke at tale om, at intet ville være vundet ved at vende tilbage til den geopolitiske situation, vi havde ved begyndelsen af det 20. århundrede.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand, fru minister, fru kommissær! Efter fredagens resultat håber jeg, at Europa kan komme videre efter krisen om traktaterne, og at vi vil have stabile institutioner, der passer til en organisation med 27 medlemsstater, og som er anderledes end den, der byggede på Nicetraktaten.

En traktat er ikke kunstværk, et juridisk værk, som kun skal beundres. Den skal være nyttig, og den skal være effektiv. Det er naturligvis vigtigt set ud fra et politisk synspunkt at drøfte, hvem der skal være formand for Rådet, men det er vigtigere at få afsluttet ratifikationsprocessen, således at traktaten kan træde i kraft, ikke mindst fordi vi med det irske resultat har set, at det er klart, at Europa ikke kan bygges mod befolkningernes vilje. Enten det sker gennem repræsentation eller gennem folkeafstemninger, er denne samling reel.

Det er ligeledes vigtigt at understrege, at en nejstemme er lige så demokratisk som en jastemme. Nogle mennesker synes at være forvirrede, hvad det angår. Jeg håber, at vi efter ratifikationen i Irland, Den Tjekkiske Republik og Polen vil stå i en situation, hvor der kan etableres en de facto-solidaritet mellem medlemsstaterne. Jeg håber også, at vi vil få en situation, hvor dette store skridt kan tages i henhold til mønstret for Schumans Europa, dvs. et Europa, der bygges op ved hjælp af små skridt, dag for dag, og ved – hvilket er afgørende – at fremme de europæiske idealer.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Det positive resultat af den irske folkeafstemning er en sejr for hele den europæiske idé. Hvad er årsagen hertil? En af grundene er, at irerne fik en garanti. Det vil med andre ord sige, at flertallet tog hensyn til mindretallets ønsker. Et virkeligt demokrati handler ikke kun om, at flertallet vinder en afstemning, men også om at tage hensyn til mindretallet. Det er der også brug for til at beskytte Europas mindretal.

En anden grund til det positive resultat er, at de folk, der var for traktaten, kørte en bedre kampagne end sidste gang, da folkeafstemningen førte til et nej. EU er en union, som hellere siger ja end nej. Sidst, men ikke mindst spillede den økonomiske krise også en rolle i det positive valgresultat. Den samme skæbne, som blev Island til del, et land, som ikke er medlem af EU, ville også have ramt Irland. En krise understreger, at vi står stærkere, når vi er samlet, og at samarbejde og solidaritet er bedre end et spændt indbyrdes forhold.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Hr. formand! Den nye irske afstemning, hvor man godkendte Lissabontraktaten, er godt nyt. Men der er i det mindste to aspekter, som maner til forsigtighed. Det første er, at traktaten endnu ikke er blevet undertegnet af præsident Klaus, som vi har forbitret med vores reaktion

på hans åbne skepsis og antieuropæiske indstilling, da han talte i Parlamentet i foråret. Jeg ville ønske, vi havde været lidt klogere.

Det andet aspekt, der giver anledning til forsigtighed, er de store forventninger, vi skaber, om et nyt skub i integrationen, herunder udvidelse, når Lissabontraktaten er trådt i kraft. Sandheden er, at hvis det går langsommere, skyldes det ikke, at vi ikke har Lissabontraktaten, som kun tjener som alibi, men det skyldes den nuværende krises negative konsekvenser, som fremmer en gennationalisering af visse fællesskabspolitikker, og som også giver de centrifugale tendenser i EU ny drivkraft. Det er spørgsmål, der skal tackles særskilt og ordentligt, hvis vi ønsker, at Lissabontraktaten skal fungere, som vi forventer.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand! En af de konklusioner, som man efter min opfattelse kan drage af denne forhandling, er, at man opnår større deltagelse og større opbakning om det europæiske projekt, når man forklarer, hvordan det forholder sig, når man drøfter spørgsmålene med folk, når vi ser kommunikation, og når man afviser løgne.

Jeg vil derfor som mange andre talere tillade mig at komme med et positivt bidrag og bede Kommissionen overveje, om man, når den nye Kommission skal sammensættes, da ikke skulle lægge pligterne under kommissæren for menneskerettigheder ind i en bredere portefølje som f.eks. under kommissæren for borgerskab og herunder også medtage kommunikation, som er helt afgørende for, at vi kan kommunikere ordentligt, forklare ordentligt og starte en ægte dialog om det europæiske projekt.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Resultatet af folkeafstemningen om Lissabontraktaten sidste weekend i Irland er et levende bevis på, at dette Parlament ikke er demokratisk, ærligt eller ansvarligt. Men hvem her bryder sig i realiteten om det? Jo, det gør jeg. Det faktum, at man tvang irerne til at stemme to gange, beviser, at EU er blevet et diktatur. Hvis resultatet af afstemningen ikke bliver, som EU-diktatorerne ønsker det, så stemmer de bare igen og igen, indtil de opnår det ønskede resultat.

Det er ikke retfærdigt, og efter min opfattelse er det moralsk forkert. Lissabonfanatikerne her i Parlamentet vil nu sætte fuld damp på for at skabe en europæisk superstat med 500 mio. mennesker. Uretfærdigheden består i, at befolkningen i mit land, Det Forenede Kongerige, fik lovet en folkeafstemning, men ikke fik den. Ironien ligger i, at vi under Lissabontraktaten vil få en fuldtidspræsident. Det bliver sandsynligvis Tony Blair. EU's præsident vil være statschef.

Man kan ikke have to statschefer, og da EU har forrang for nationale organer, vil EU-præsidenten – måske Tony Blair – få forrang for vores dronning. Befolkningen i mit land vil ikke acceptere, at en ikke valgt fiasko eller nogen som helst anden får forrang for vores dronning. Gud bevare vores dronning!

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Hr. formand! Som De ved oplever Rumænien for øjeblikket en politisk krise uden fortilfælde ud over den økonomiske og sociale krise. Man er i øjeblikket i færd med at forberede en større valgsvindel. Jeg henviser her til det rumænske præsidentvalg, der skal finde sted den 22. november. Der har været lavet svindel med alle rumænske valg, men ikke i den utrolige størrelsesorden, som nu planlægges.

Jeg retter ikke min beskyldning mod nogen bestemt, men der er blevet oprettet mekanismer, der er blevet finpudset til at gennemføre en sådan svindel, og det er helt skandaløst. Det omfatter falske opinionsundersøgelser, valgturisme, ekstra lister, ugyldige stemmer fra folk, der faktisk stemte, og gyldige stemmer fra døde mennesker, anvendelse af enorme summer og mængder af forbrugsgoder til bestikkelse af fattige mennesker, bestikkelse af skolebørn for at overbevise forældrene, computersvindel og mange andre ulovlige handlinger. Jeg vil bede Dem om at hjælpe med til at redde Rumænien. Jeg udsender et SOS på vegne af den rumænske befolkning.

EU's institutioner, herunder især Europa-Parlamentet, har en moralsk forpligtelse til at hjælpe med til, at en medlemsstat forbliver civiliseret. De må ikke tillade, at Balkan-mafiaen ødelægger EU's fornemme projekt. Jeg ringer med denne alarmklokke, fordi de europæiske institutioner er den rumænske befolknings sidste håb.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Fortalerne for Lissabontraktaten fejrer ikke blot en sejr, men en sejr for selve demokratiet, og det gør de under påskud af den aktuelle jastemme i en påtvunget folkeafstemning. Det faktiske resultat er imidlertid 3-1 for traktatens modstandere. Vi bør ikke glemme, at befolkningerne i både Holland og Frankrig sagde nej til forfatningstraktaten, som indeholdt de helt samme bestemmelser. Man kom så med den kreative, men kyniske idé, at hvis Europas befolkninger ikke accepterer denne forfatning,

så kalder vi den en reformtraktat, og de politiske ledere vil stemme for den i de forskellige parlamenter. Desværre var den ungarske regering den første til at gøre det.

Jeg ved godt, at mange mennesker mener, at Lissabontraktaten er vejen til lykken for Europas befolkninger, men det giver dem stadig ikke det nødvendige retsgrundlag til at sige, at dette er, hvad Europas befolkninger ønsker.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg ønsker blot ordet for at minde Vadim Tudor om, at det spørgsmål, vi drøfter for øjeblikket, er folkeafstemningen i Irland, og at de helt ukorrekte påstande, han har fremsat, ikke har noget med dette emne at gøre. Samtidig vil jeg gerne sige, at jeg er glad for den sejr, den proeuropæiske lejr vandt i Irland.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg kan se, at debatten fra den irske folkeafstemning stadig lever i bedste velgående i Parlamentet, og der kan siges en masse om demokrati. Er det demokratisk at lade den irske befolkning stemme igen? Ja, det er det. Det er meget demokratisk. Hvis man lytter til folk og spørger dem om, hvorfor de stemte nej, finder man ud af, hvad grundene var. Dernæst præciserer man disse ting ved at give den irske befolkning retlige garantier om beskatning, om neutralitet, om visse etiske spørgsmål, og også ved at sikre, at alle medlemsstater, herunder Irland, vil få en kommissær, når den nye traktat træder i kraft. Efter at disse ting var blevet præciseret, fik man en ny folkeafstemning. Et flertal på to tredjedele af befolkningen svarede ja, og stemmedeltagelsen var større end sidste gang. Det er demokratisk, og jeg mener, at vi burde glædes over dette og sige tak til det irske folk.

Jeg kan også se, at der her foregår en intern britisk debat, som det ville være fristende at gå ind i, men som jeg ikke vil berøre. Jeg vil blot sige, at uanset hvem der måtte sidde i Downing Street næste år, har briterne brug for Europa, og Europa har brug for briterne.

Jeg fornemmer ligeledes en vis frustration over tidsplanen. Det kan jeg godt forstå, og jeg føler det samme, men jeg vil blot forsikre Parlamentet om, at vi vil gå videre så hurtigt som muligt. Vi har garantier eller løfter om, at den polske præsident vil underskrive i løbet af få dage. Tidsplanen er stadig lidt uklar i Prag. Jeg tager dertil i aften, hvis jeg når flyet, og jeg skal mødes med en masse mennesker i morgen for at danne mig et klarere billede af de forskellige scenarier, de forskellige tidsplaner, vi kan forvente. Vi har brug for et par dage til at forstå og vurdere situationen i forfatningsdomstolen. Traktaten befinder sig hos forfatningsdomstolen, og så længe den er der, kan præsidenten ikke skrive under. Jeg er ret optimistisk. Jeg tror, den vil være parat om kort tid, men vi er nødt til vente nogle dage, før situationen er klar.

Men naturligvis arbejder formandskabet i mellemtiden. Der er en masse arbejdsgrupper, som arbejder med forberedelsen af traktatens gennemførelse. Der foregår drøftelser med Europa-Parlamentet og med Kommissionen for at sørge for, at alt det nødvendige er gjort og på plads, således at traktaten hurtigt kan træde i kraft.

Fru Flaute stillede mig et spørgsmål om de ekstra medlemmer af Parlamentet. Det er et spørgsmål, der skal behandles, så snart traktaten er trådt i kraft, og jeg kan forsikre hende om, hvis hun lytter nu, at vi gør alt, hvad vi kan, for at sikre, at beslutningen kan træffes så hurtigt som muligt. Jeg vil gerne takke Parlamentet for at have givet disse medlemmer observatørstatus, mens vi afventer formaliteterne efter traktatens godkendelse. Hun nævnte også mange mænd, hvis navne er blevet omtalt i forbindelse med topposter, men det drejer sig om mænd, der er blevet nævnt i medierne, i pressen. Rådet har endnu ikke stillet officielle kandidater. Men det kommer. Men alle de navne, der tales om, er nævnt i medierne. Jeg ville være meget glad for, at en af disse topposter gik til en kvinde. Jeg kan ikke garantere, at vi vil få held med os her, for formandskabet skal lytte til alle hovedstæderne og finde kandidater, om hvem der kan opnå enighed blandt alle de 27 medlemsstater, men jeg ville være meget glad for en kvindelig kandidat, for det ville gøre Europa meget mere repræsentativt, end det er tilfældet i dag.

Jeg fornemmer også, at der er stærke følelser i Parlamentet for, at Europa skal komme videre og blive en stærkere og større aktør i verden, og for at vi skal udvise beslutsomhed med hensyn til økonomien, bekæmpelse af arbejdsløsheden, globaliseringens udfordringer og klimaspørgsmålet. Det er nødvendigt. Lissabontraktaten er et vigtigt redskab i vores arbejde, men vi skal også komme videre, uanset hvilken traktat vi har. Vi skal fremvise konkrete resultater og levere varen. Først når vi gør det, når vi lever op til det, borgerne forventer af os – og det gælder Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet – vil vi vinde legitimitet og borgernes tillid. Jeg kan forsikre Dem om, at formandskabet gør, hvad det kan for at komme videre i arbejdet med alle disse spørgsmål med hjælp fra Europa-Parlamentet. Mange tak for en interessant forhandling.

FORSÆDE: Libor ROUČEK*Næstformand*

Margot Wallström, *næstformand i Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det har været en interessant forhandling, som jeg tror i et vist omfang er en gentagelse af de diskussioner, der har fundet sted i Irland og andre steder.

Jeg vil gerne begynde med nogle fakta. Det er medlemsstaternes regeringer, som træffer beslutning om ratifikationsmetoden. EU-institutionerne kan ikke på nogen måde tvinge en medlemsstat til at vælge mellem en folkeafstemning eller en parlamentsratifikation. Det er det efter min mening meget vigtigt at understrege. Det er interessant, at alle dem, der taler så stærkt for en uafhængig national stat, samtidig er dem, der ønsker at påtvinge alle medlemsstater en folkeafstemning. Det finder jeg lidt mærkeligt.

Irland besluttede at afholde en ny folkeafstemning. Lad os være ærlige. Dette medfører altid en politisk risiko, men det var den irske regering, som besluttede, at de var villige til at påtage sig den. Hvorfor traf de denne beslutning?

Det er for øvrigt ikke usædvanligt at gentage en folkeafstemning. Det er tidligere blevet gjort i hjemlige spørgsmål, og i visse medlemsstater kan man ligeledes vende tilbage til hjemlige spørgsmål flere gange, så lad os være intellektuelt ærlige omkring hele denne procedure.

Jeg tror, at de irske medlemmer af Parlamentet har gives os en rigtig analyse. Hr. Kelly, Mary MacDonald, hr. De Rossa gav os en forklaring på, hvorfor den irske befolkning havde ændret mening, og hvorfor de stemte ja, og vi har efter min mening fået gode svar.

Jeg synes, at mange medlemmer af Parlamentet har en mærkværdig måde at opfatte demokrati på, som om demokrati var statisk og absolut. De foretrækker måske at glemme, at det drejer sig om en diskussion om reform. Det er en proces, som startede i Laeken for mange år siden, og forskellige demokratiske organer har i årenes løb været involveret i drøftelser om, hvordan man i fællesskab kunne træffe afgørelser på en mere moderne, demokratisk og effektiv måde. Medlemsstaterne og deres ledere har naturligvis brugt megen tid og energi på denne procedure, og derfor er situationen ikke statisk, den kan ikke sammenlignes med en fodboldkamp. Jeg beklager, men man kan ikke tælle mål, som man gør det i en fodboldkamp, for vi skal også lytte til hinanden.

Og det gjorde man. Man lyttede til den irske befolknings bekymringer, og det gjorde de selv i Irland. Hvorfor skal vi forklare, hvordan det forholder sig? Ierne selv, deres nationale parlament, drøftede i et underudvalg grundene til, at man havde stemt nej – for det overraskede også mange her. De så derfor på grundene hertil.

Jeg var der selv. Jeg var på modemessen i Dublin. Jeg var på fiskemarkedet i Cork. Jeg var til et offentligt møde i Donegal, og det, mange mennesker først og fremmest sagde, var, at de ikke havde læst hele traktaten, at det var en meget kompleks juridisk tekst, og at det var vanskeligt at forstå, hvad det helt nøjagtigt drejer sig om.

Nogle sagde, at de var bange for, at det, der stod på plakaterne, kunne være sandt, f.eks. at EU vil fastsætte en minimumsløn på 1,48 EUR. Kan det virkelig være sandt? Eller er det rigtigt, at EU vil indføre værnepligt til en europæisk hær og sende meget unge mennesker til Afghanistan i en europæisk hær. Kan det være rigtigt? Hvad er det for udtalelser? Skal jeg tro på dem? Ierne havde mange ængstelser og mange reelle bekymringer, men først og fremmest manglede de information, og de havde behov for, at man tog deres bekymringer alvorligt.

Og det gjorde man. Civilsamfundet deltog også, som hr. Kelly forklarede så godt. Jeg skammer mig ikke over, at vi udarbejde et resume af Lissabontraktaten til borgerne, som dernæst blev offentliggjort i de store aviser – og, vil jeg gerne tilføje, ingen bestred det – således at borgerne selv kunne læse et resume af traktaten på et forståeligt sprog, og således at de selv kunne bedømme, hvad der står i traktaten, hvad der er sandt eller usandt.

De retlige garantier hjalp også, fordi det derved blev præciseret, at de ikke behøvede at bekymre sig om neutralitet eller abort eller andre ting. Det blev altså præciseret, og de fik retlige garantier, og de fik en kommissær, og jeg takker Irland, for det betyder, at vi vil få en svensk kommissær, en tysk kommissær, en græsk kommissær osv. Vi kan også takke irerne for, at de har fået det afklaret.

Vi diskuterer naturligvis ikke disse ting i et politisk tomrum. Virkeligheden har også indflydelse på, hvordan vi opfatter disse spørgsmål, og det er der ikke noget galt i, men jeg tror, at vi, når vi analyserer resultatet af en folkeafstemning, også omhyggeligt skal se på frygtfaktorerne på begge sider, for frygt er en stærk følelse og kan misbruges. Derfor skal den efterfølgende debat i Irland også beskæftige sig med spørgsmålet om,

hvordan man kan undgå at bruge eller misbruge en frygtfaktor. Men virkeligheden viste, at den irske befolkning tror på, at de har en plads i Europa, og at det vil være til gavn for dem fuldt ud at være med i Europa og ikke blive spurgt om, hvorvidt det er rigtigt eller ej.

Jeg håber også, at Kommissionen fortsat kan spille sin rolle i forbindelse med at levere faktuelle, objektive oplysninger, men debatten vil fortsætte, for vi skal huske på, at det positive aspekt ved en folkeafstemning er, at man skal inddrage borgerne. Man skal levere de nødvendige oplysninger, der skal være debat og diskussion. Det negative aspekt er, at en folkeafstemning også splitter en befolkning. Man er nødt til at sige ja eller nej, og det kan også blive siddende længe i irernes bevidsthed. Vi har en pligt, en demokratisk forpligtelse, til også at tage nejsidens bekymringer alvorligt, til at fortsætte debatten og sikre, at EU-spørgsmål bliver en del af den normale politiske debat og fra nu af også i civilsamfundet i Irland og i resten af Europa. En af grundene til, at vi ikke havde større valgdeltagelse, var, at EU-spørgsmål ikke er en del af den daglige politiske debat i alle medlemsstater.

Det skal vi gøre, og jeg håber, at vi nu også får en kommissær med ansvar for både borgerskab og kommunikation, og jeg håber, at det bliver under den nye Lissabontraktat.

Formanden. – Tak til kommissæren og også tak til alle dem, der deltog i denne meget vigtige forhandling om resultatet af den irske folkeafstemning.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den irske afstemning er en endegyldig afstemning for Europa. Når Lissabontraktaten træder i kraft, vil Europa komme ud af det dødvande, det har befundet sig i i årevis.

Der er blevet sagt meget om Europas mangel på demokrati og om kløften mellem EU og dets borgere. Nogle medlemmer taler også om de europæiske institutioners manglende evne til at tackle de mange forskellige realiteter i et Europa, der består af 27 medlemmer, og hvor mange af de lande, der først for nylig er kommet med, har forskellige udviklingsniveauer og forskellige økonomier.

Fællesskabets institutionelle struktur er utilstrækkelig, der er behov for at øge EU's legitimitet i borgernes øjne, og der bør etableres særlige instrumenter, der vil sætte EU i stand til at påtage sig et globalt ansvar i et vanskeligt økonomisk klima, hvilket alt sammen berettiger medlemsstaternes stærke ønske om at arbejde for et mere demokratisk Europa.

Når traktaten træder i kraft, vil det bane vejen for en reform af EU og give den den nødvendige institutionelle handlekraft. Men der er behov for politisk vilje til at tackle disse udfordringer. Derfor er en vellykket gennemførelse af Lissabontraktaten helt afgørende.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU nærmer sig hurtigt det tidspunkt, hvor man skal gennemføre den vigtigste reform i Unionens historie, nemlig gennemførelsen af Lissabontraktaten. Irland sagde ja til traktaten 16 måneder efter et rungende nej, der skabte stor bekymring i alle Europas regeringer.

EU venter nu på, at Polens præsident, som han har lovet det, hurtigt ratificerer traktaten, og at forfatningsdomstolen i Den Tjekkiske Republik gør, hvad den tjekkiske præsident nægter at gøre. Det vil gøre EU mere fleksibel og sætte EU i stand til at handle hurtigere, men det er ikke det hele. Traktaten vil også genoplive bestræbelserne i de stater, der ønsker at blive medlemmer af Fællesskabet. Landene på Vestbalkan har med begejstring hilst den irske ratifikation af traktaten velkommen.

EU vil have en stærkere global stemme, når institutionerne er blevet etableret og reformeret. EU vil så ikke længere kun være et fællesmarked, men også en magt i internationale anliggender. EU får sin styrke fra de 27 medlemsstater, hvis antal kunne stige i en ikke alt for fjern fremtid. Vi håber, at traktaten vil træde i kraft i 2010. Det kunne også blive året for EU's fornyelse, et EU som har haft held til at forny sig i hele sin historie.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Resultatet af folkeafstemningen om Lissabontraktaten i Irland er et vigtigt skridt i den europæiske integration og i styrkelsen af Europas rolle. Lissabontraktaten sætter EU i stand til at øge sin rolle på forskellige områder som f.eks. energi, klimaændringer, videnskab og samarbejde med udviklingslandene.

Lissabontraktaten stipulerer, at bekæmpelsen af klimaændringer er en specifik målsætning under EU's miljøpolitik, og det anerkendes, at EU har en førende international rolle at spille i bekæmpelsen af klimaændringerne.

For første gang vil der blive medtaget et kapitel om energi, hvor målsætningen for EU's politik er at opnå energisikkerhed, at fremme energieffektivitet og at udvikle vedvarende energikilder.

Lissabontraktaten lægger fundamentet for etableringen af det europæiske forskningsrum og styrker derved den europæiske indsats på et område, som er afgørende for den økonomiske vækst og beskæftigelsen.

Lissabontraktaten indfører for første gang et særligt retsgrundlag for humanitær bistand og erklærer, at nedbringelse og udryddelse af fattigdommen i udviklingslandene er det vigtigste mål for EU's udviklingspolitik.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Resultatet af den anden folkeafstemning om Lissabontraktaten i Irland ændrer ikke den antidemokratiske karakter af en proces, der lige fra begyndelsen har ignoreret folkets vilje. Vi vil ikke tillade, at nej'et fra den franske og nederlandske befolkning til forfatningstraktaten eller det bedrag, som dens omskrivning til Lissabontraktaten udgør, går i glemmebogen.

Tilsidesættelsen af den irske befolknings nej i den første folkeafstemning og den uacceptable afpresning og indoktrinering, der fulgte efter, og som kulminerede i en enorm kampagne, der omfattede skamløs brug af ressourcer tilhørende både den irske stat og EU, vil gå over i historien. Hverken ratificeringsprocessen eller indholdet af denne traktat legitimerer fortsættelsen af de politikker, der ligger til grund for den alvorlige økonomiske og sociale krise, vi oplever i EU, navnlig i Portugal, og som denne traktat vil forværre.

Fra vores side vil vi fortsat med uændret beslutsomhed bekæmpe nyliberalisme, føderalisme og militarisme i EU. Vi vil fortsat med overbevisning kæmpe for et andet Europa – et Europa for arbejderne og folket – og mod de fornyede trusler mod sociale rettigheder og arbejdsmarkedsrettigheder, demokrati, suverænitet, fred og samarbejde, som vi nu står overfor.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Hvem er det, vi griner ad? Den ganske foragtelige tilfredshed, der i dag udvises over det ja, som er blevet trukket ud af irerne efter måneders chikane, skyldkampagner, løgne og halve sandheder, er en skændsel mod demokratiet og en fornærmelse mod befolkningens vilje. Ved en domstol er en tilståelse, der opnås under pres, værdiløs: Det bør være det samme for disse opstyltede ratificeringer, hvor der kun er ét muligt svar, som vi er parate til at fremtvinge ved at få borgerne til at stemme igen og igen indtil bevidstløshed, hvis vi ikke helt forbigår dem ved at gå den parlamentariske vej. I dag er Václav Klaus, Tjekkiets præsident, den eneste, der forsøger at gøre modstand mod denne frihedsødelæggende tekst, som Lissabontraktaten er. Alle patrioter i Europa, alle, som afviser den europæiske superstat, alle, der mener, at befolkningerne har ret til selv at afgøre deres fremtid, skal i dag vise deres støtte til ham og hjælpe ham med at modstå det pres, han udsættes for, og som han i endnu højere grad vil blive udsat for i den nærmeste fremtid.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jeg vil gerne benytte lejligheden til at udtrykke min glæde over resultatet af den irske folkeafstemning, som baner vejen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse, så vi kan skabe et EU, der styrker demokratiet og solidariteten. Jeg vil gerne pointere, at traktaten på den ene side giver de nationale parlamenter større indflydelse, og at den på den anden side er baseret på Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorved dette charter, der omhandler menneske- og minoritetsrettigheder, opretholdes og konsolideres. Dette er særlig vigtigt for Ungarn, da chartrets forbud mod forskelsbehandling af personer, der tilhører et nationalt mindretal, er en særdeles vigtig gestus over for de ungare, der bor uden for Ungarn, og de mindretal, der bor i Ungarn. Under den aktuelle globale økonomiske nedgang er det vigtigt, at vi anerkender, at et effektivt europæisk samarbejde kan sætte mellemstore lande, som f.eks. Irland og Ungarn, i stand til at komme ud af krisen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Når Lissabontraktaten træder i kraft, vil den i høj grad forenkle lovgivningsprocedurerne. Det væsentligste fremskridt i denne henseende vil være stigningen i antallet af områder, hvor beslutninger vedtages ved kvalificeret flertal i Rådet (og ikke enstemmigt), samt stigningen i antallet af områder, hvor Parlamentet spiller rollen som medlovgiver sammen med Rådet. Disse nye tiltag vil i høj grad forenkle beslutningsproceduren på EU-plan, navnlig på områder som strukturfondene og Samhørighedsfonden, som er særdeles vigtige for Rumænien, der har brug for disse penge til at fortsætte landets udvikling. Det glæder mig også, at Parlamentet vil få yderligere beføjelser, f.eks. med hensyn til landbrugsmidler, et område, der er hårdt ramt af den økonomiske krise, som vi aktuelt oplever, og som samtidig er et område, der har behov for specifikke foranstaltninger, som kan sikre hurtige resultater med henblik på at forbedre landbrugernes vilkår og sikre vores borgeres fødevarer sikkerhed.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Præsident Lech Kaczyński har trods et offentligt løfte herom stadig ikke undertegnet Lissabontraktaten. Denne forsinkelse har nu varet i mere end halvandet år. Dette er ubegrundet, forkasteligt og endda ulovligt.

Den 1. april 2008 blev præsidenten pålagt at ratificere Lissabontraktaten af det polske parlament. I henhold til Polens forfatning er præsidenten forpligtet til at underskrive traktaten. Det er ikke et spørgsmål om hans velvilje eller ønske – det er en forpligtelse. Når han ikke opfylder denne forpligtelse, bryder han loven. Ved at gøre sin underskrivelse af traktaten afhængig af en beslutning, der træffes af befolkningen i et andet land, har præsident Kaczyński tildelt Polen rollen som et land, der ikke kan træffe en suveræn beslutning, og har krænket den polske befolknings patriotiske følelser. I Irland var vinderne dem, der støtter et stærkt og forenet EU. I Polen står præsidenten i vejen for en sejr, og han har nu næsten ingen støtte i samfundet.

Har han tøvet af personlige årsager, af frygt for at miste ubøjelige antieuropæiske vælgere, herunder vælgere, der er tilknyttet Radio Maryja? Hvis det er tilfældet, er det på høje tid, at der iværksættes en rigsretssag. I henhold til Polens forfatning er der to muligheder. Et statstribunal eller anvendelse af artikel 131, stk. 2, afsnit 4, i Polens forfatning, hvor nationalforsamlingen erklærer, at præsidenten af helbredsårsager permanent er uden af stand til at udøve sine beføjelser. Den polske befolkning ønsker ikke at hindre EU's udvikling. Tværtimod ønsker den at iværksætte gavnlige ændringer i Europa. Præsident Kaczyński har ikke ret til at blande sig i dette.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Selv om EU og dets institutioner fungerer effektivt i det daglige uden Lissabontraktaten, vil der blive skabt et billede af et Fællesskab, som ikke er i stand til at nå frem til og træffe vigtige beslutninger, hvis den ikke vedtages. Lissabontraktaten indfører nye afstemningsprincipper, hvor et lands stemmeindflydelse hænger tydeligt sammen med antallet af indbyggere i landet. Sammenlignet med det nuværende afstemningssystem under Nicetraktaten er systemet bedre for store lande, herunder Tyskland, mens mellemstore lande, f.eks. Polen, står som tabere. Antallet af stemmer, der var tildelt Polen under Nicetraktaten, var særdeles fordelagtigt. Der er skabt en vis frygt med hensyn til fordelingen af beføjelser som følge af etableringen af en ny institution – formanden for Det Europæiske Råd, også kaldet formanden for EU. Vi skal huske, at vi allerede har formanden for Kommissionen og formanden for Parlamentet. Der er også lederen af det land, som har formandskabet for EU, og desuden afventer vi udnævnelsen af en højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Bortset fra indførelsen af positionen som højtstående repræsentant, også kaldet EU's udenrigsminister, styrker Lissabontraktaten EU's eksterne politik ved at etablere et fælles diplomati. Det er desuden blevet muligt at forlade EU, der er skabt det europæiske borgerinitiativ, og traktaten omhandler behovet for at etablere en EU-energi politik, som er meget vigtig for Europas fremtid. Vi afventer forhåbningsfuldt de endelige ratificeringer af traktaten.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Med Lissabontraktaten kan de nationale parlamenter sætte Europarelaterede emner på dagsordenen for den nationale debat. Praktisk talt alle lovgivningsforslag fra Kommissionen skal gennemgås af de nationale parlamenter med henblik på at kontrollere, at subsidiaritetsprincippet overholdes. Hvis en tredjedel af de nationale parlamenter meddeler Kommissionen, at dette princip ikke overholdes, er Kommissionen forpligtet til at revidere det pågældende forslag. Hvis halvdelen af de nationale parlamenter mener, at subsidiaritetsprincippet er overtrådt, er Parlamentet og Rådet forpligtet til at fremlægge en udtalelse om, hvorvidt dette princip er blevet overholdt eller overtrådt. Når en europæisk retsakt er blevet vedtaget, kan de nationale parlamenter anmode EF-Domstolen om at ophæve den inden for to måneder efter dens offentliggørelse. Varigheden af lovgivningsprocessen på europæisk plan betyder, at inddragelsen af Europarelaterede emner på dagsordenen for de nationale debatter vil give medlemsstaterne mulighed for i rette tid at modtage oplysninger om og retningslinjer for udviklingen og for at udforme deres egne samtidig med EU. Lissabontraktaten bekræfter, at EU's økonomi er en social markedsøkonomi, og tilfører EU nye beføjelser på områder, som f.eks. klimaændringer og energipolitik. Disse beføjelser vil være af særlig betydning, navnlig i forhold til EU's energiafhængighed af tredjelande.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (EN) Et irsk ja til Lissabontraktaten er godt nyt for Europa. Der er ingen tvivl om, at traktaten vil være gavnlig for EU, idet den forenkler beslutningsprocessen og skaber et bedre grundlag for EU's effektivitet. I modsætning til det, som traktatens modstandere siger, skaber den ikke en større revolution. Aldrig tidligere har så meget dog været afhængig af gennemførelsesprocessen. Djævelen ligger i detaljen. Med fornyelserne i traktaten kan den f.eks. forøge EU's synlighed på den internationale scene. Meget afhænger dog af de endelige ordninger, som vil afgøre karakteren af de nye instrumenter, f.eks. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Det er derfor afgørende, at Parlamentet påtager sig sin egentlige rolle i processen med så vidt muligt at skabe de nye institutionelle rammer, der er omhandlet i Lissabontraktaten. Det vil gøre processen mere gennemsigtig, øge dens legitimitet og i sidste ende efter min mening forbedre slutresultatet.

17. Situationen i Guinea (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets redegørelse om situationen i Guinea.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Vi går nu fra ét punkt til et andet. Dette er et meget alvorligt og vigtigt emne, som de ærede medlemmer har rejst og valgt at sætte på dagsordenen.

Mandag den 28. september blev mere end 100 mennesker dræbt i Conakry, Guinea, da medlemmer af Guineas sikkerhedsstyrker skød ind i grupper af demonstranter. Guineanske borgere havde samlet sig på hovedstadens stadion for at demonstrere mod den guineanske militærleder, kaptajn Moussa Dadis Camara, som angiveligt ønskede at blive præsident. Det endelige dødstal er endnu ukendt, da soldaterne også indsamlede ligene, så de ikke kunne blive talt op i de offentlige lighuse. På nuværende tidspunkt kender vi ikke omfanget af disse tragiske begivenheder. Antallet af sårede siges at være mindst 1 200, og øjenvidner har berettet, at soldater voldtog kvinder i Conakrys gader.

Under den voldelige undertrykkelse blev adskillige oppositionsledere såret og tilbageholdt. Antallet af protesterende, som stadig er tilbageholdt, er også ukendt. Oppositionsledernes huse er blevet ransaget, og forretninger er blevet plyndret af uniformerede mænd. I en tv-tale den efterfølgende dag udtrykte kaptajn Camara sin medfølelse med familierne til de dræbte, og han besøgte nogle af de sårede. Han erklærede to dages landesorg og lovede, at han ville undersøge de voldelige begivenheder. Han tog afstand fra drabene ved at sige, at han ikke havde kontrol over de militære enheder, der var ansvarlige for uhyrlighederne.

EU fordømte omgående og kraftigt disse brutale og chokerende begivenheder. Den efterfølgende dag blev der udsendt en erklæring fra formandskabet, en udtalelse fra Javier Solana, EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og en udtalelse fra kommissær De Gucht. Vi skal insistere på, at alle tilbageholdte fanger frigives, og at begivenhederne undersøges grundigt.

Volden i Guinea er blevet fordømt i hele verden. FN's Sikkerhedsråd blev sidste onsdag orienteret om situationen i landet. Den Afrikanske Union fordømte begivenhederne og besluttede at udarbejde en rapport om de foranstaltninger, der eventuelt skal træffes. Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater (Ecowas) opfordrede til gennemførelsen af en udførlig international undersøgelse af sagen. Parlamentet fordømte som bekendt det forfatningsstridige statskup og krævede i sin beslutning af 15. januar 2009 respekt for menneskerettighederne og hurtig tilbagevenden til forfatningsmæssig legalitet. EU besluttede at indlede konsultationer under artikel 96 i Cotonouaftalen, og EU's udviklingsstøtte blev – bortset fra humanitær hjælp og støtte til overgangen til demokratisk styre – fastfrosset.

Vi har ikke stået alene. Vores internationale partnere har handlet på linje med os. Den Afrikanske Union og Ecowas besluttede at suspendere Guinea, indtil landet har etableret et demokratisk valgt parlament eller en demokratisk valgt regering. Der er blevet nedsat en international kontaktgruppe vedrørende Guinea med Den Afrikanske Union og Ecowas som formænd og med deltagelse af EU. I marts blev militærjuntaen enig med oppositionen om at gennemføre et valg inden udgangen af 2009, hvilket gav et rimeligt håb om en fredelig overgang til demokratisk styre. Kaptajn Camara forsikrede, at ingen kupledere ville stille op til politiske poster. Et nationalt overgangsråd skulle lede overgangsprocessen og forberede den nødvendige tilpasning af forfatningen med henblik på at fremme valget.

Hvad kan vi så gøre for at forhindre yderligere vold, og hvordan kan vi hjælpe befolkningen i Guinea i deres legitime ønske om demokrati, indførelse af retsstatsprincippet, fred og udvikling? Der er tre hovedområder, hvor vi kan handle. Vi skal først og fremmest bevare og styrke det politiske pres på regimet i Conakry, navnlig inden for rammerne af Den Internationale Kontaktgruppe. Kaptajn Camaras beslutning om ikke at stille op kan støtte en tilbagevenden til rolige tilstande. Udnævnelsen af Burkina Fasos præsident, Blaise Compaoré, som mægler i krisen på vegne af Ecowas og Den internationale Kontaktgruppe er et meget positivt tegn, og EU har via formandskabet hilst denne udnævnelse velkommen. Vi håber, at denne mægling vil bidrage til en sikker, fredelig og holdbar løsning på situationen i Guinea.

For det andet kan vi yderligere undersøge muligheden for målrettede sanktioner mod de enkeltpersoner, der er ansvarlige for volden. Vi skal koordinere denne tilgang med Den Afrikanske Union og andre internationale og bilaterale partnere. Det kommende ministertrojkamøde mellem EU og Afrika i Addis Ababa og mødet om Guinea den 12. oktober i Abuja vil være vigtige i den henseende.

Vi skal for det tredje fortsat yde humanitær støtte til den civile befolkning, og vi skal støtte overgangsprocessen mod demokrati. Sidstnævnte kræver dog, at overgangsmyndighederne i Guinea på troværdig vis er villige til igen at deltage i en fredelig og konstruktiv dialog med klare forpligtelser til at afstå fra yderligere brug af

vold og til at respektere borgernes menneskerettigheder og politiske frihedsrettigheder. Vi vil gøre alt, hvad der er muligt for at hjælpe befolkningen i Guinea på dette kritiske tidspunkt, og vi er besluttede på at støtte en tilbagevenden til et civilt, forfatningsmæssigt og demokratisk styre gennem frie og gennemsigtige valg. Vi opfordrer alle berørte parter i Guinea til at afstå fra vold og til at sikre en fredelig overgang til demokratisk styre.

Filip Kaczmarek, for PPE-Gruppen. – (PL) Hr. formand, fru Malmström! Krisen i Guinea er efter min mening symptomatisk for et bredere problem, der desværre forekommer i mange afrikanske lande. Problemet er de svage demokratiske institutioner og underudviklingen og nogle gange endda også manglen på de mekanismer, der kendetegner modne civilsamfund. Dette er vigtigt for Europa – ikke kun fordi vi er bundet til vores værdier, men også af pragmatiske grunde.

Vi drøfter ret ofte effektiviteten af udviklingssamarbejdet. Dette er ikke usædvanligt, fordi vi er den største donor af denne form for støtte, og vi er naturligvis interesserede i, at den anvendes effektivt. Vi skal dog indse, at vi ikke kan forbedre effektiviteten, hvis de lande, der deltager i udviklingssamarbejdet, ikke kan give minimumsgarantier for den effektive anvendelse af vores støtte. Det er dog en kendsgerning, at sådanne garantier ikke kan tilvejebringes uden demokrati og civilsamfund.

I går beskyldte hr. Camara Frankrig for at ydmyge afrikanerne ved at afbryde forbindelserne til Guinea. Det er ikke sandt. Frankrig har ikke ydmyget afrikanerne. Det er hr. Camara selv, der har ydmyget sine landsmænd og afrikanerne. Han har ydmyget dem, fordi han har tilladt drab, han har tilladt voldtægt. Reaktionen fra Frankrig og den franske regering var berettiget og korrekt, og vores holdning skal være lige så resolut og alvorlig.

Det er et paradoks, men situationen er ganske simpel. Vi må ikke undlade at reagere over for de brutale begivenheder, der har udspillet sig i Guinea. Vi skal kræve, at brugen af vold ophører. Ligesom fru Malmström mener jeg, at præsidenten for Burkina Faso har fået tildelt en meget god mission, og jeg ønsker ham held og lykke. Vi må håbe, det vil lykkes for ham. Vi bør også støtte Den Afrikanske Union, som har bekendtgjort, at den vil pålægge sanktioner, hvis civilt styre ikke genindføres.

Vi er bekendte med Sveriges engagement i udbredelsen af demokrati. Vi ved, at netop dette område prioriteres af formandskabet på det udviklingspolitiske område. Vi ved også, at den svenske regering både har erfaring og tidligere har opnået gode resultater på dette område. Jeg håber og tror derfor, at dette engagement vil være effektivt og vil bære frugt i et tilfælde, der er så vanskeligt og ekstremt som Guinea.

Patrice Tirolien, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Den bekymrende udvikling, hvad angår den politiske situation og sikkerheden i Guinea, kræver en fast reaktion fra EU's side. Som De er bekendt med, gennemførte tropper under den guineanske regering den 28. september 2009 en blodig undertrykkelse af en fredelig demonstration, som havde forenet alle oppositionspartierne. Resultatet var 157 dræbte og mere end 1 000 sårede, som i nogle tilfælde var blevet udsat for særlig ondsksfuld voldtægt og lemlæstelse. Guinea er et land, der har kun oplevet to diktaturstyrelser siden dets uafhængighed i 1958. Det er på tide, at der sættes en stopper for denne onde spiral.

EU, dets medlemsstater og dets institutioner har allerede fordømt Moussa Dadis Camaras statskup den 28. december 2008. Rådet anvendte derefter i henhold til normal procedure artikel 96 i Cotonouaftalen til at udforme en køreplan med de guineanske myndigheder, som skal bruges som en ramme for overgangen til demokratisk styre. Listen over foranstaltninger omfattede navnlig afholdelse af frie og gennemsigtige valg inden for et år og et løfte om, at medlemmerne af CNDD, navnlig Moussa Dadis Camara, ikke ville stille op til dette valg.

Kaptajn Camaras beslutning om at udskyde afholdelsen af valget indtil foråret 2010 og hans afvisning af at drøfte, hvorvidt han stiller op til det guineanske præsidentvalg, var et tegn på det, der skulle komme med den aktuelle eskalering. Formålet med den demonstration, som blev undertrykt med magt den 28. september, var derfor netop at opfordre juntaen til at overholde dens forpligtelser. Reaktionen fra den siddende regering i Conakry afslører tydeligt dens sande hensigter: at udrydde alle former for demokratisk opposition for at forblive ved magten.

Som reaktion på dette har det internationale samfund enstemmigt fordømt disse voldelige handlinger og det guineanske regime. Parlamentets Fiskeriudvalg har i forfærdelse over disse massakrer for nylig med rette afvist at stemme for fiskeriaftalen mellem EU og Guinea.

I dag ønsker Parlamentet i lyset af de seneste begivenheder at få oplysninger om de beslutninger, som Rådet agter at træffe for at løse op for denne situation. Agter Rådet for det første at støtte etableringen af en international kommission med henblik på at undersøge begivenhederne den 28. september? Hvordan vil Rådet sikre, at CNDD overholder sine forpligtelser, dvs. at afholde frie og gennemsigtige valg så hurtigt som muligt uden deltagelse af Moussa Dadis Camara eller andre medlemmer af CNDD? Hvad angår artikel 96 i Cotonouaftalen, hvilke foranstaltninger påtænker Rådet så at iværksætte mod den guineanske junta? Hvilke konkrete løfter har Rådet endelig afgivet for at støtte de forskellige initiativer, der er fremlagt af Ecowas, Den Afrikanske Union og Den Internationale Kontaktgruppe vedrørende Guinea?

Niccolò Rinaldi, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, fru Malmström, mine damer og herrer! Jeg vil først udtrykke min dybeste medfølelse med ofrene i Conakry på vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og de 30 afrikanske parlamentarikere i det liberaldemokratiske netværk AVS/EF, som vi holdt møde med i sidste uge bl.a. for at drøfte situationen i Guinea sammen med formanden for Guineas liberale parti, et parti, som desværre blev ramt direkte af volden.

Hvad angår det, der skal gøres inden for visse områder, som allerede er nævnt af det svenske formandskab, ønsker vi følgende: Vi kræver sammen med vores partnere i Den Afrikanske Union for det første, at alle fanger og politiske ledere, der tilbageholdes, frigives. Vi kræver dernæst, at der afholdes frie og demokratiske valg uden deltagelse af medlemmer af CNDD. Jeg opfordrer for det tredje til, at der indføres målrettede sanktioner uden omsvøb, fordi vi under alle omstændigheder skal sende et meget klart budskab i lyset af de uhyrligheder, der er blevet begået. Vi ønsker for det fjerde at rejse spørgsmålet om fiskeriaftalen. Vi i ALDE-Gruppen stemte imod den i Fiskeriudvalget og hjalp dermed med at opnå det nødvendige flertal til at blokere for aftalen så vidt muligt. Vi mener, at dette er endnu en vigtig beslutning, som Rådet skal træffe.

Som det femte punkt skal vi udforme målrettede programmer for at bistå ofrene, navnlig de kvinder, som blev udsat for voldtægt, og som uden tvivl har brug for særlig hjælp. Endelig er der spørgsmålet om retfærdighed. For os er det afgørende, at der både nedsættes en international undersøgelseskommission, og at Den Internationale Straffedomstol inddrages fuldt ud. Hvis vi kan lære noget af Conakryofrene, så er det endnu en gang, at retfærdigheden må ske fyldest, og at mennesker, der begår forbrydelser af denne art i Afrika eller noget andet sted, ikke må slippe ustraffet fra det.

Eva Joly, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru formand for Rådet, ministre, mine damer og herrer! Vi kan ikke forholde os tavse over for de tragiske begivenheder, der fandt sted i Guinea i sidste uge. Den vold, der blev anvendt mod oppositionen og navnlig kvinderne, er fuldstændig afskyelig og uacceptabel.

Jeg vil udtrykke min støtte til ofrene og deres familier, hvoraf nogle stadig venter på at få udleveret deres kæres jordiske rester, som blev fjernet af juntaen for at tildække sporene af en sand masseakre.

Ud over de aktuelle foranstaltninger, der iværksættes af Rådet og Kommissionen, giver den parlamentariske situation os i dag mulighed for at reagere over for disse voldelige handlinger og udsende et klart budskab til den guineanske regering ved at forkaste betænkningen om en fiskeripartnerskabsaftale med Guinea, som vi skal stemme om på det næste plenarmøde.

Udviklingsudvalget afviste allerede i september enstemmigt denne fiskeriaftale mellem EU og Guinea og udtrykte tvivl om anvendelsen af de midler, EU havde tildelt. Bortset fra at det er upassende at tildele midler på grundlag af fisk, der fanges af europæiske skibe, uden at tage hensyn til hverken fiskeriressourcer eller indvirkningen på den lokale befolkning, får de seneste begivenheder os til at frygte, at disse midler vil blive brugt til militære formål mod den guineanske befolkning.

Parlamentet kan ikke godkende fiskeriaftaler med Guinea, mens ofrenes sår stadig er friske. Hvis vi gør det, sender vi det forkerte budskab til den guineanske regering. Det ville være en skandale, jeg ikke kan tilslutte mig.

Marie-Christine Vergiat, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Ligesom mange andre medlemmer af Parlamentet blev jeg berørt af den opmærksomhed, der tillægges menneskerettigheder under forhandlingerne i Parlamentet, og navnlig af den opmærksomhed, formand Buzek giver emnet. Jeg tilslutter mig dette fuldstændig. Når jeg er her i dag, når jeg stod øverst på valglisten under valget til Europa-Parlamentet i Frankrig, skyldes det først og fremmest, at jeg er foreningsforkæmper og navnlig menneskerettighedsforkæmper.

Som sådan kan jeg ikke være ligegyldig over for begivenhederne i Guinea, da det var menneskerettighedsforkæmpere og mere generelt repræsentanter for civilsamfundet, der blev arresteret,

voldtaget for kvindernes vedkommende og nedslagtet den 28. september. Mere end 150 mennesker blev dræbt, og mere end 1 250 mennesker blev såret, som ministeren sagde, på én dag. Undertrykkelsen fortsatte i de efterfølgende dage og foregår stadig, selv om disse mennesker, som det også er blevet sagt, mødtes fredeligt for at minde hr. Camara om hans egne løfter. Der er i henhold til de øjenvidneberetninger, der strømmer ind, ingen tvivl om, at disse voldelige handlinger i strid med kaptajnens udtalelser blev begået af styrker med tætte forbindelser til regeringen.

Situationen der er forvirrende, men organisationer i civilsamfundet har forenet sig under det guineanske nationale råd for organisationer i civilsamfundet og appellerer nu til det internationale samfund om hjælp. I de sidste par måneder har dette nationale råd været et forbillede i disse afrikanske lande ved at tilrettelægge en storstilet proces for den guineanske befolkning på grundlag af hr. Camaras løfter.

De nyheder, vi modtager fra Guinea, er alarmerende. Vi kan ikke blot nøjes med taler i Parlamentet. Denne forhandling finder sted på vores opfordring, på opfordring fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, men vi skal gå endnu videre. Vi skal kræve udtrykkelig fordømmelse af undertrykkelsen af demonstrationen.

Ministeren talte til os om målrettede sanktioner. Kan De fortælle os mere om dem? Hvad angår opfordringen til omgående standsning af forfølgelser, til frigivelse af alle tilbageholdte og til etablering af en international kommission med henblik på undersøgelse af disse begivenheder, troede jeg, at vi bevægede os i den rigtige retning, fru minister. Kan De eventuelt også give os flere oplysninger om dette?

De sagde også, at alle former for støtte er blevet fastfrosset med undtagelse af humanitær støtte og fødevarehjælp. For os virker det som et minimum, men hvordan kan vi i praksis støtte overgangen til demokrati?

Vi ønsker, at der stemmes om en beslutning på det næste møde i Strasbourg, så Parlamentet ikke begrænser sig selv til taler, men også handler ved at træffe en beslutning, som vi gjorde sidste januar. Jeg siger det igen: Det haster. Organisationerne i marken advarer os om risikoen for etnisk konflikt. Vi må ikke vente på et nyt Rwanda, inden vi reagerer. Menneskerettighederne skal forsvares i Afrika, ligesom de skal forsvares alle andre steder i verden.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Fru Malmström gav en perfekt beskrivelse af situationen i Guinea. I flere uger har Guinea dannet rammen om voldelige sammenstød, hvor frie borgere, der har demonstreret i gaderne på grund af deres politiske overbevisning, har været udsat for hidtil uset vold. Den guineanske regering forfølger og dræber alle, hvis politiske overbevisning adskiller sig fra ledernes, og dermed berøver de befolkningen for enhver form for frihed, der, som vi alle ved, er en ukrænkelig ret for ethvert menneske.

Den hundrede syttende massakre finder sted og kan ende med at udgøre et folkedrab, hvis vi ikke straks vedtager håndgribelige foranstaltninger med omgående virkning. I sidste uge vedtog Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS/EF, som jeg er næstformand i, en beslutning, som fordømmer de guineanske myndigheders brug af magt og kræver, at den lokale regering straks overholder retsstatsprincippet og respekterer de grundlæggende rettigheder.

Efter drabene på 157 mennesker i gadekampe og Moussa Dadis Camaras forsøg på at dække over dette henvendte medlemmer af oppositionen sig til det internationale samfund i håb om at få hjælp og øget beskyttelse. Den 5. oktober modsatte kaptajn Camara sig dog tilstedeværelsen af internationale fredsbevarende styrker i landet og afviste enhver international indblanding i landets indre anliggender.

Ud over at udtrykke vores fordømmelse skal vi derfor efter min mening straks reagere ved at træffe omgående og konkrete foranstaltninger, som min kollega, hr. Rinaldi, netop sagde. Over for disse krænkelser og fornægtelser af retten til liv – hvor kvinder og børn endnu en gang betaler prisen – er vi nødt til at handle og kræve genindførsel af retsstatsprincippet. Idet jeg opfordrer Dem, mine kolleger, og repræsentanter og institutionerne, håber jeg, at vi kan nå til enstemmig enighed – og jeg understreger enstemmig – om at vedtage omgående foranstaltninger, som kan sætte befolkningen i Guinea i stand til at genindføre grundlæggende og ukrænkelige rettigheder, som f.eks. demokrati og frihed, i deres land. Jeg vil naturligvis også personligt udtrykke min medfølelse med alle de familier, der er ramt af disse tragiske begivenheder.

Isabella Lövin (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand, fru Malmström, mine damer og herrer! Jeg er medlem af Fiskeriudvalget, og jeg besøgte selv Guinea sidste december, så jeg har fulgt situationen meget nøje.

Det er først og fremmest efter min mening utroligt, at EU fastholder sin fiskeriaftale med Guinea, idet aftalen blev indgået med det tidligere regime to uger inden statskuppet. Vi har faktisk fastholdt en aftale, som vi indgik med et lovligt styre, men nu er der et militært diktatur. Vi har fastholdt den hele året.

I går opfordrede den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton, åbent Moussa Dadis Camara og hans regime til at træde tilbage. Jeg kan kun erklære mig enig i dette minimumskrav og vil endvidere påpege, at det ville være en skændsel for Parlamentet, hvis vi om to uger stemmer for en fiskeriaftale med Guinea, der vil tilføre dette regime mere end 1 mio. EUR sidst i november. Fiskeriaftalen vedrører tunfiskeri for 25 europæiske skibe. Disse skibe skal efter min mening søge efter andre farvande at fiske i, fordi EU kan ikke handle med diktaturer, der åbent slagter deres egen befolkning i gaderne.

Argumentet om, at pengene fra fiskeriaftalen vil gavne befolkningen, som Kommissionen har fremført over for Udviklingsudvalget og Fiskeriudvalget, er fuldstændig forkert. Det afspejler Kommissionens vurdering af den tidligere aftale. Vi har ingen idé om, hvor pengene fra disse fiskeriaftaler ender. De gjaldt for det forrige regime. Det nuværende regime vil næppe være i stand til at bruge pengene bedre.

Jeg vil derfor gerne vide, hvad Rådet har tænkt sig at gøre med hensyn til fiskeriaftalen. Vil EU gå sammen med USA og kræve, at regimet træder tilbage?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil også gerne sige, at de voldelige handlinger, der er begået i Guinea, er absolut frastødende. For to timer siden sagde den franske udenrigsminister, at Dadis Camara angiveligt har været involveret i beslutningen om at gennemføre massakren, hvilket skaber en særdeles alvorlig situation.

Bortset fra de voldelige handlinger, som er forfærdelige, skyldes spændingerne Dadis Camaras ønske om at blive Guineas permanente leder og hans tilbageholdenhed med hensyn til at holde sit løfte om ikke at deltage i landets politiske liv overhovedet. Det internationale pres i forbindelse med dette skal efter min mening være meget tydeligt. Jeg glæder mig dog også over, at præsidenten for Burkina Faso, Blaise Compaoré, som har betydelig erfaring i gennemførelsen af forhandlinger og mægling i afrikanske konflikter, er blevet udnævnt til mægler i denne sag. Han skal efter min mening støttes af vores diplomatiske indsats.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg må korrigere fru Joly, når hun siger, at Fiskeriudvalget enstemmigt afviste den foreslåede partnerskabsaftale med Guinea. Afvisningen blev faktisk vedtaget med kun én stemme. Ganske forbavsende stemte PPE-Gruppen for at bevare aftalen. Det er en aftale, som lægger flere hundrede tusinder euro i hænderne på dette styre, så vi kan fiske tunfisk ud for landets kyst. Som mange af disse aftaler er den i bedste fald flosset i kanterne, og under de nuværende omstændigheder er den fuldstændig uaceftabel.

Ministeren nævnte de sanktioner, der evt. iværksættes mod Guinea. Vil hun nu føje dette til sin liste og erklære, at hun vil kæmpe for at forsøge at få denne partnerskabsaftale suspenderet?

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Hr. formand! Som menneskerettighedsadvokat med næsten et kvart århundredes erfaring både internationalt og hjemme i Ungarn benytter jeg enhver lejlighed til at understrege behovet for, at EU forsvare menneskerettighederne, gerne i hele verden. Men det er meget vigtigt, at vi gør det på en troværdig måde, og for at gøre det skal vi også forsvare menneskerettighederne inden for vores grænser og inden for EU-systemet.

Som jeg har nævnt her flere gange i løbet af de sidste tre måneder, var fru Kinga Göncz, medlem af Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, tidligere medlem af en regering, som vi i Ungarn kalder "eye shooter"-regeringen, som skød på mennesker i Budapests gader den 23. oktober 2006. Lige siden har der været en menneskerettighedskrise i Ungarn, og EU gør ikke noget ved det. Vi har en næstformand i Udvalget om Borgernes Rettigheder, som var medlem af regeringen på daværende tidspunkt. Indtil vi undersøger denne sag til bunds, vil ingen opfatte vores indsats på menneskerettighedsområdet som troværdig.

Cecilia Malmström, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg vil endnu en gang takke Parlamentet for at have sat dette emne på dagsordenen. Det er et meget alvorligt emne, og jeg håber, De ud fra min indledning kan se, at vi deler Deres bekymringer over den frygtelige krænkelse af menneskerettighederne i Conakry. Der er bekymringer for mennesker, som stadig tilbageholdes, og vi har anmodet om en udførlig undersøgelse af begivenhederne og om frigivelse af fangerne.

Vi kan efter min mening sige, at EU har udtrykt sig særdeles klart. Begivenhederne er blevet fordømt af hr. Solana, hr. De Gucht, formandskabet og nu også, som jeg ved, af en erklæring fra AVS-Gruppen i Parlamentet.

Det er godt, at EU optræder enigt, konkret og præcist i fordømmelsen af disse frygtelige begivenheder. Vi handler også i meget tæt samarbejde med andre aktører i denne forbindelse, så det internationale samfund kan fordømme og handle i en høj grad af enighed. Det er den eneste måde, hvorpå vi reelt kan udøve pres.

Vi har Den Internationale Kontaktgruppe. Der er udpeget en mægler, præsidenten for Burkina Faso, som er meget kompetent, og han er medlem af kontaktgruppen. Sammen med kontaktgruppen, som EU og USA er medlem af, har vi – for at besvare fru Lövin's spørgsmål – opfordret kaptajn Camara til at træde tilbage. Hele verdenssamfundet har opfordret til det.

Vi ønsker også at besvare andre spørgsmål og drøfte sanktioner. Det vil efter vores mening være mere effektivt, hvis vi gør det sammen med det internationale samfund. Der er forskellige muligheder for målretning mod enkeltpersoner, og vi skal derfor i de kommende dage sammen med internationale aktører drøfte, hvordan vi kan koordinere disse sanktioner, så de får maksimal effekt: med Den Afrikanske Union, med Den Internationale Kontaktgruppe, med USA osv.

Vi har, som jeg også sagde, indledt konsultationer under artikel 96 i Cotonouaftalen, og vi har fastfrosset EU's udviklingsstøtte, bortset fra humanitær hjælp og støtte til overgangen til demokratisk styre.

Hvad angår fiskeri, hører jeg meget tydeligt det. De siger, uanset om det er en del af dette eller ej. Jeg kan kun opfordre Dem til at fortsætte drøftelserne med Kommissionen. Det er Kommissionen, der er ansvarlig for EU's fiskeripolitik. Vi drøfter også dette med Kommissionen, og jeg beklager, at Kommissionen ikke er til stede her i dag. Men De kan være sikker på, at vi fortsat vil samarbejde med det internationale samfund for at udøve pres og opnå en udførlig undersøgelse og forhåbentlig også i sidste ende frie og retfærdige valg i Guinea.

Formanden. – Mange tak, fru Malmström. De har udvist stor tålmodighed ved at bruge hele eftermiddagen og en del af aftenen her. Det er tydeligt, at De selv var medlem af Parlamentet for nylig og derfor er så glad for dette miljø!

Forhandlingen er afsluttet.

18. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Vi glæder os over underskrivelsen af aftalen om Nabuccoprojektet den 13. juli i Ankara. Gas er dog ikke den eneste energikilde, der er tilgængelig for de europæiske lande. Vi kan benytte samme tilgang, når det drejer sig om at forsyne Europa med råolie, ved at fremme en sydlig korridor.

Der er fremlagt et projekt, som kan få samme strategiske betydning som Nabucco. Jeg taler om den paneuropæiske olierørledning fra Constanța til Trieste. Denne rørledning vil transportere olieressourcerne i Det Kaspiske Hav via den georgiske terminal ved Supsa ad en rørledning via havnen i Constanța til Trieste.

Vi kan kun sikre vores lande og borgere energisikkerhed, hvis vi spreder forsyningskilderne og -vejene for olie og gas. På den baggrund er Rumænien begyndt at udvikle en havneterminal i Constanța, som kan modtage LNG, som landet derefter vil distribuere til andre forbrugere i Europa.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand! Jeg vil benytte dette ene minuts taletid, som vi er blevet tildelt, til at gøre opmærksom på de positive konsekvenser af, at den irske befolkning – som alle i Parlamentet ved – har stemt ja til forfatningstraktaten. Dette ja betyder, at den fælles beslutningsprocedure vil finde anvendelse navnlig i et udvalg som Landbrugsudvalget, men også i Parlamentet, i plenarforsamlingen. Parlamentet vil således blive ligestillet med Rådet, hvilket i demokratisk forstand naturligvis udgør et kæmpe fremskridt.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at påpege, at fordi et overvældende flertal af vores irske venner i dag sagde ja til forfatningstraktaten, og den polske præsident – i henhold til det, som Parlamentets formand netop sagde – også er parat til at underskrive traktaten, mangler der nu kun et ja fra den tjekkiske præsident. Jeg så derfor gerne, at alle medlemmer fra de forskellige politiske grupper inden for rammerne af deres respektive kompetencer vil forsøge at overbevise deres tjekkiske kolleger om, at denne traktat for alt i verden må underskrives, så meget mere som det tjekkiske parlament allerede har sagt ja. Det eneste, præsidenten behøver at gøre, er at underskrive dette dokument og dermed vælge den demokratiske vej frem i sit land, så vi kan styrke demokratiet i Europa.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om tragedien i Messina – som Parlamentets formand i dag mindede om – og de mange omkomne. Der er således sket endnu en tragedie i Italien, og den italienske premierminister har endda hævdet, at det var en forudsigelig tragedie. Den kunne have været forudset, med intet blev gjort for at forhindre den. Intet blev gjort, fordi området er styret af cement, af cementmafiaen, og af skovmafiaen med dens skovbrande.

Det, som Parlamentet imidlertid først og fremmest bør overveje, er måder, hvorpå vi med offentlige midler og også EU-støtte kan investere i en anderledes form for regional udvikling, så vi sikrer, at byggearbejder udføres korrekt, og at der rettes op på alvorlige miljøskader. Det er snarere reglen end undtagelsen, at kriminelle organisationer, korrupte politikere og mafiaen stikker disse offentlige midler i lommen.

Der bør i denne valgperiode derfor sættes fokus på, hvad der sker med offentlige midler, som egentlig skulle bruges på at genoprette naturen, beskytte naturressourcer, sikre en miljøvenlig økonomisk udvikling og skabe beskæftigelse. Der må ikke ske flere forfærdelige tragedier som den i Messina.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne tale til forsvar for det polske mindretal i Litauen, som i nyere tid er blevet udsat for forskelsbehandling. Der er her et pinligt paradoks, idet polakkerne i Litauen, som i visse regioner udgør befolkningsflertallet, var bedre stillet inden Litauens tiltrædelse af EU end i dag, hvor Litauen er medlem af EU.

Det regionale selvstyre i Salcininkai har fået frist til den 14. oktober til at fjerne polske vejskilte, hvilket er i strid med europæiske standarder og den europæiske konvention om lokalt selvstyre. I marts 2008 blev det polske skolesystems råderum begrænset ved litauisk lov. Fire skoler med i alt 45 klasser blev på halvandet år lukket, og yderligere 107 klasser er truet af lukning. Der gennemtvinges ændringer af polske efternavne, så de ligner litauiske, og endelig har mange polakker endnu ikke fået tilbagelevet ejendom, som blev beslaglagt af kommunisterne, af Sovjetunionen, efter 1939 eller efter 1944.

Jeg beder Parlamentet om at forsvare polakkerne i Litauen i overensstemmelse med de europæiske standarder for menneskerettigheder og mindretalsrettigheder.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Der tages optimistisk imod meddelelsen om, at krisen er ved at vende, men det stemmer desværre ikke overens med den daglige virkelighed. Det er situationen i det nordlige Portugal et eksempel på. Alene i Bragaområdet er mindst ti virksomheder lukket inden for de seneste uger, og over 300 ansatte har mistet deres arbejde. Mange andre virksomheder er i risiko for at lukke.

Situationen er særlig alvorlig i tekstil- og beklædningsindustrien, som er en af de sektorer i EU, der er værst ramt af den stigende liberalisering af verdenshandelen. Der er i denne tragiske situation et presserende behov for andre løsninger end de politiske retningslinjer, der forårsagede situationen.

Det er helt afgørende, at der indføres beskyttelsesforanstaltninger, navnlig i sektorer, som udpeges af medlemsstaterne, for at kunne fastholde og fremme beskæftigelsen og disse virksomheders fortsatte drift og for samtidig at kunne gå videre med oprettelsen af et fællesskabsprogram til støtte for tekstilindustrien, hvor tilstrækkelige ressourcer specifikt målrettes de mindst begunstigede regioner, som er afhængige af denne industri – et emne, som Parlamentet allerede har behandlet i en beslutning.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på den lyssky og udemokratiske måde, hvorpå glødepæren er blevet forbudt i hele EU. Med det første direktiv fulgte gennemførelsesforanstaltninger, som reelt betød, at bestemmelserne kunne vedtages uden samtykke fra denne farce af et parlament og uden samtykke fra mit rigtige parlament i Westminster. Forbuddet blev i al hemmelighed strikket sammen af den politiske elite.

Det hele er sket hen over hovedet på befolkningen, men det er EU til gengæld også ekspert i. Se blot på, hvad der er sket med Lissabontraktaten. Det fik desværre lov til at ske i hemmelig forståelse med det britiske Konservative parti, som er Dr. Jekyll og Mr. Hyde i britisk politik, hvad spørgsmålet om EU angår. De siger én ting i Storbritannien, og så kommer de her og gør det fuldstændig modsatte i udvalg.

Jeg vil afslutningsvis sige, at umiddelbart før Første Verdenskrig frygtede den britiske udenrigsminister, Sir Edward Grey, at lyset ville gå ud i hele Europa. Bravo EU! Med Deres besættelse af den uvidenskabelige dyrkelse af menneskeskabte klimaændringer beviser De, at Sir Edwards triste profeti vil gå i opfyldelse.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Hr. formand! Der har været talt meget om Lissabontraktaten i dag og om, hvordan den styrker solidariteten blandt europæerne. Jeg vil på vegne af den ungarske befolkning gerne opfordre Dem til at vise solidaritet nu, for ifølge pålidelige oplysninger fra menneskerettighedsbevidste,

højtstående medlemmer af det ungarske politi vil ungarsk politi på treårsdagen for den såkaldte blodige mandag i 2006 (den 23. oktober) igen bruge massiv vold mod den ungarske befolkning under vores demonstrationer og mindehøjtideligheder.

Jeg vil gerne opfordre medlemmerne af Parlamentet til at hjælpe os og tage til Budapest denne dag som menneskerettighedsobservatører. Jeg så gerne, at også Deres vælgere opfordrede Dem til at gøre det samme. Gå på internettet, og læs om menneskerettighedskrænkelser og politivold i Ungarn, og sørg for, at det aldrig kan ske igen. Kom og vis den solidaritet, der er blevet talt så meget om i dag.

György Schöpflin (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om den slovakiske sproglov, som har skabt alvorlig bekymring lige siden sin vedtagelse. De seneste uger har vist, at bekymringen var berettiget, for selv om de bødeforanstaltninger, der er foreskrevet i denne lov, endnu ikke har været anvendt, har statsansatte fået påbud om kun at tale slovakisk. Det betyder, at postarbejdere, brandmænd og politibetjente, hvis modersmål er ungarsk, ikke har lov til at bruge deres eget sprog i arbejdstiden.

Hvis jeg således taler ungarsk til en politimand i Slovakiet, har han pligt til at svare mig på slovakisk, selv om ungarsk er hans modersmål, og uanset om jeg forstår hans svar. Situationen er i øvrigt den samme, hvis jeg forsøger at tale engelsk. Jeg vil gerne foreslå et nyt slogan for den slovakiske turistbranche: Vi elsker udenlandske turister i Slovakiet, såfremt de lærer slovakisk, før de sætter fod i landet. Velkommen til Absurdistan!

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Jeg forudså eller forventede flere af disse angreb på Den Slovakiske Republik, eftersom disse indlæg af et minuts varighed er en ideel mulighed for vores kolleger fra Ungarn eller kolleger af ungarsk nationalitet til at angribe Den Slovakiske Republik.

Jeg må sige, at dette bekymrer mig meget, for jeg forventer, at Parlamentet reelt løser de problemer, som EU står over for. Vi har flere gange rakt hånden ud til vores kolleger fra Fidesz og andre partier under plenarmøder her i Parlamentet og ønsket at drøfte uløste problemer eller spørgsmål med dem. Det var, hvad vi gjorde i forbindelse med sprogloven, og jeg må sige, at jeg er meget skuffet over, at ingen af vores kolleger fra Ungarn eller af ungarsk oprindelse reagerede på tilbuddet, og mine kolleger fra SMK (et parti i Slovakiet) foretrak ligefrem at forlade et møde, hvor vi rejste spørgsmålet.

Jeg har desuden været inde på det slovakiske parlaments websted, hvor det er muligt at læse loven i sin helhed, og loven truer på ingen måde etniske mindretals ret til at bruge deres eget sprog.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Hr. formand! Den spanske regering har besluttet, at sporene til højhastighedstoget mellem Barcelona og Perpignan skal føres lige under Sagrada Família-katedralen, hvilket vil bringe et monument, som i 1984 blev opført på UNESCOs Verdensarvsliste og sidste år blev besøgt af tre mio. turister, i fare. Anlægget af en ny tunnel særdeles tæt på fundamentet til Sagrada Família-katedralen kan påføre bygningen uoprettelig skade.

Den spanske regering udtaler, at der ikke er noget problem, men de tunnelboremaskiner, som anvendes til anlæg af en ny metrolinje i Barcelona, har i år oplevet adskillige problemer i lignende jordforhold. En af tunnelboremaskinerne blev i flere måneder blokeret nær Llobregat-floden, og ingen vidste, hvordan situationen skulle løses. Jeg vil gerne indberette sagen om risikoen for sammenstyrtning af Sagrada Família-katedralen til de europæiske institutioner. Undersøg sagen, stands den spanske regerings arbejde, og omlæg tunnelens rute, så vi kan bevare dette europæiske mesterværk af almen interesse.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på problemet med forsinkelser i forbindelse med opfordringen til sammenslutningen af uafhængige fagforeninger for lokomotivførere i Europa (ALE) om at tilslutte sig jernbaneafdelingen under Udvalget for den Sociale Dialog. Dette organ har siden 2005 bragt over 100 000 medlemmer sammen fra 16 europæiske medlemsorganisationer for lokomotivførere og har forsøgt at blive anerkendt som flyvefærdig arbejdsmarkedspart i den del af den sociale dialog, der vedrører jernbaner. Trods langvarige forhandlinger med Det Europæiske Transportarbejderforbund, som i øjeblikket er den eneste repræsentant, der varetager arbejdstagerinteresser i dette udvalg, har det endnu ikke været muligt at finde et kompromis, der ville give ALE mulighed for direkte at forsvare sine medlemmers interesser. Det er efter min mening en meget uheldig situation. Den sociale dialog – som godkendt af Parlamentet – bør efter min opfattelse have plads til mangfoldighed. Jeg mener fuldt og fast, at ingen organisation, end ikke en, der repræsenterer 80 % af de ansatte i den europæiske jernbanesektor, kan kræve monopolstatus, og jeg opfordrer derfor alle parter, herunder Kommissionen, til at bane vej for nye forhandlinger.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU-direktiverne og medlemsstaternes love om den otte timers arbejdsdag og reaktionære omstruktureringer generelt skaber middelalderlige arbejdsforhold, udløser vrede blandt arbejdstagerne og fører til demonstrationer. Kommissionen oversvømmes dagligt af protester fra vrede landmænd og indignerede arbejdstagere.

Arbejdstiden for kabinepersonale og piloter, jf. forordning (EF) nr. 1899/2006, overstiger eksempelvis 14 timer om dagen og bringer dermed de ansattes og passagerernes liv i fare, sådan som talrige videnskabelige undersøgelser har påvist.

EU afviser at tage højde for de videnskabelige undersøgelser, fordi EU parerer ordrer fra monopolvirksomheder, som nægter at ofre så meget som en krone af deres fortjeneste på de ansattes sundhed og flyvesikkerheden.

Vi kræver, at arbejdstiden for flyselskabers piloter og kabinepersonale sættes ned, og at arbejdstagernes rimelige krav bliver efterkommet. Kommissionen har desuden en forpligtelse over for både Parlamentet og de ansatte.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Hele processen omkring ratificeringen af reformtraktaten eller Lissabontraktaten var en tragedie for demokratiet og også for EU. Som nyt, ung medlem af Parlamentet vil De måske tillade mig at sige, at vi gennem folkeafstemninger for alle borgere i EU ville have haft en historisk mulighed for at dele det meget elitære EU-tegnebordsprojekt med Europas befolkning. De havde mulighed for at bruge folkeafstemninger til at puste liv og ånd ind i det følelsesforladte EU. De benyttede imidlertid ikke denne mulighed. De sagde tværtimod ganske enkelt nej til mere direkte demokrati og nej til inddragelse af borgerne.

Jeg kan kun sige, at det ikke er, hvad jeg kalder demokrati. Demokrati kræver magtfordeling og en klar adskillelse mellem opposition og regering. Det er det, vi står for, og det er det, vi kæmper for.

László Tóké (PPE). – (HU) Hr. formand! Lad mig starte med at sige, at det, som fru Beňová sagde, ikke er sandt. Fem unge ungarere har allerede tilbragt fem år i fængsel i Serbien efter at have lavet optøjer i beruset tilstand i byen Temerin. De blev idømt mellem ti og 15 års fængsel. De blev samlet idømt 61 års fængsel, og nationalister brugte sagen som valgpropaganda. End ikke de, som begik krigsforbrydelser under Balkankrigen, blev idømt så hårde straffe. I den samme periode blev ca. 300 ungarere banket uden noget retligt efterspil. Det giver forholdet 300:1.

Parlamentet sendte en undersøgelsesdelegation til Serbien i januar 2005. Vi har imidlertid siden da ventet på, at Underudvalget om Menneskerettigheder skulle drøfte undersøgelsesrapporten om de brutale bank, som ungarerne blev udsat for. Jeg opfordrer Parlamentet og dets formand, hr. Buzek, til at få de unge mænd fra Temerin løsladt. EU må stille som betingelse for Serbiens tiltrædelse, at landet administrerer sit retssystem uden forskelsbehandling, og at det i stedet for at afsige intimiderende og fordomsfulde domme fanger de virkelige forbrydere, de serbiske krigsforbrydere.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Hr. formand! Mit land, Litauen, ligner på mange måder Irland, og befolkningens ja til Lissabontraktaten er et klart udtryk for, at alle vores borgere ønsker et stærkere og mere effektivt Europa. Det har klart vist, at vi ikke er i stand til at handle på egen hånd i krisetider og sikre befolkningens velstand.

Fællesskabet er mere end nogensinde nødt til at tale med én stemme, og solidaritet blandt medlemsstaterne er grundlaget herfor. Europa gennemgår svære tider, og de reformer, der er indeholdt i Lissabontraktaten, vil skabe et incitament for en mere effektiv institutionel struktur, som uden tvivl vil føre til mere sammenhængende politikker på mange områder. Det er bestemt et vigtigt resultat, såvel for Europa som for hver enkelt af os.

Jeg roser endnu engang den irske befolkning for dens vilje til at sikre et bedre og mere velstående EU.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand! I mandags – og det vil ikke have undgået nogens opmærksomhed – demonstrerede mælkeproducenter fra hele Europa endnu engang i Bruxelles for at udtrykke og erklære deres fortvivlelse og bekymring over det voldsomme fald i mælkepriserne, som forhindrer dem i at udføre deres arbejde og mere end det: Det er deres fremtid, der her står på spil.

Kravet om en ny form for regulering støttes i dag af et stort flertal af medlemsstaterne, mejerisektorens G20, som vi fra nu af vil kalde dem. Jeg tror, at tiden for alvor er inde til at træffe beslutninger, og bestemt også på det næste møde i Rådet (landbrug) – denne gang et formelt møde – som finder sted den 19. oktober i

Luxembourg. Det er yderst tiltrængt. Man sender ikke en krise af denne størrelse "i udvalg", sådan som det skete for to dage siden.

Jeg har meget kort to spørgsmål til formand Buzek, og jeg har tillid til, at De vil videregive dem til ham. Jeg kan forstå, at han her til morgen mødtes med Cecilia Malmström, den svenske minister for europæiske anliggender, og jeg vil gerne vide, om hun over for ham kunne bekræfte formandskabets ønske om at finde en hurtig løsning på krisen, der er i tråd med den beslutning, som vi vedtog i Strasbourg i sidste mødeperiode.

Til sidst er der den gruppe på højt niveau, den tænketank, som blev oprettet i forgårs. Vi ved, at Parlamentet med Lissabontraktatens ikrafttræden får medbestemmelse, bliver medlovgiver. Jeg mener, at det ville være hensigtsmæssigt at inddrage os i denne højniveaugruppes arbejde.

Laima Liucija Andrikienė (PPE). – (LT) Hr. formand! Marijus Ivanilovas, 35 år, litauisk statsborger og direktør for dagbladet Respublikas trykkeri, dvs. en person med et fast job og en fast indkomst, blev i august tilbageholdt i Belarus, ikke langt fra Minsk, og har allerede i to måneder siddet fængslet i den belarussiske by Zhodin uden rettergang og uden noget bevis for sin skyld. Varetægtsfængslingen af Marijus Ivanilovas blev for få dage siden forlænget, efter at landets myndigheder i to måneder ikke havde kunnet bevise hans skyld. Det er også vigtigt at påpege, at Marijus Ivanilovas, siden han var barn, har lidt af astma bronchiale. Hans forældre har erfaret, at han sidder i en celle med 26 fanger, men kun seks senge, og at folk ryger i cellen konstant. Marijus lider af astmaanfald, men han har ikke fået lov til at modtage sin medicin eller få besøg af sin familie eller sågar den litauiske konsul. Dette finder sted i et af vores nabolande. Det er sådan, en borger i en EU-medlemsstat – Litauen – behandles! Jeg opfordrer Dem til inden for Deres beføjelser at træffe foranstaltninger, der kan sikre den øjeblikkelige løsladelse af Marijus Ivanilovas, da der ikke er nogen beviser for hans skyld, og anklagen er ubegrundet. Marijus Ivanilovas skal have lov til at vende tilbage til Litauen. Han har behov for øjeblikkelig lægebehandling.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Hr. formand! EU afgav i december sidste år et historisk løfte om at nedbringe CO₂-udledningen og fastslog dermed sin førerposition i indsatsen for at bekæmpe klimaændringer.

Vi kan være stolte af den rolle, som Parlamentet har spillet i forbindelse med vedtagelsen af lovgivningen, som ikke kun indeholder bestemmelser om nedbringelse af forureningsniveauet, men også omfatter specifikke foranstaltninger, der vil gøre os i stand til at opfylde disse løfter, som vil være med til at afgøre stigningen i den globale temperatur.

Vi skal under klimaforhandlingerne i København til december fastsætte klare forpligtelser for nedbringelse af udledningen og niveauet for den finansielle støtte til udviklingslandene, der skal gøre dem i stand til at afbøde virkningen af og tilpasse sig klimaændringerne. USA's klimalovgivning kan imidlertid ikke vedtages inden topmødet i København, men Obamas regering vil bestræbe sig på at føre forhandlinger, dog uden et klart mandat.

EU's fælles holdning må ikke blive spildt. Det er afgørende, at vi taler med én stemme og opmuntrer de øvrige lande til at følge vores eksempel i kampen for at nedbringe udledningen.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Hr. formand! De ungarske repræsentanter vildleder den europæiske offentlighed med mange usandheder. De hævder eksempelvis, at borgere kan idømmes bøder for at bruge et mindretalssprog, at læger med ungarsk nationalitet kun må arbejde på det officielle slovakiske sprog, og at der kun må afholdes gudstjenester på det officielle sprog.

Vi har nu hørt ungarske medlemmer af Parlamentet vrøvl om politimænd, der ikke må svare turister på ungarsk eller engelsk. Intet af dette er sandt. Lovændringen øger tværtimod mulighederne for at benytte etniske mindretalssprog i forhold til førhen. Ændringen berører ikke private samtaler mellem borgere og giver ikke mulighed for at idømme bøder til enkeltpersoner. De europæiske myndigheder på mindretalsområdet – OSCE's højkommissær Knut Vollebæk og EU-kommissær Leonard Orban – har bekræftet, at lovændringen er i overensstemmelse med internationale standarder. Det ungarske samfund udnytter efter min opfattelse denne sag i et forsøg på at lægge skjul på den voksende ekstremisme og drab på romaer i Ungarn.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg beklager at måtte meddele Dem, at rettighederne for personer, som forlader den katolske kirke i Polen, bliver krænkede. Mod de frafaldnes vilje fjernes deres personlige oplysninger ikke fra kirkens arkiver. De bliver tværtimod fortsat anvendt. Det er de retningslinjer for beskyttelse af personoplysninger, der anvendes i den katolske kirkes virke i Polen. Den del af

retningslinjerne, som vi taler om, er ikke baseret på den gældende lov om persondatabeskyttelse, men på – og hør nu godt efter – kirkeretlige bestemmelser.

Hvordan kan det gå til, at kirkeretten i et land som Polen, der hævder at værne om retsstaten, har forrang over for love, der er vedtaget af det nationale parlament? Hvorfor regulerer kirkeretten rettighederne for borgere, som ikke er katolikker? Hvordan kan det gå til, at datatilsynet ikke har myndighed til at kontrollere kirkearkiverne? Der er kun én forklaring: Polen er en kirkestat. Parlamentet bør reagere over for dette.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Hr. formand! Emnet for min tale i dag har forbindelse til den vigtigste begivenhed, der for nylig har fundet sted i EU, nemlig det positive resultat af folkeafstemningen i Irland om ratificeringen af Lissabontraktaten.

Jeg vil også gerne tilslutte mig flere af mine kolleger, som i dag har haft lejlighed til at rose den irske befolkning for at sende dette meget klare signal om, at irerne har valgt fortsat at være en del af den europæiske integration på politisk plan. De er ikke faldet for populistiske erklæringer, som henledte opmærksomheden på nogle af de negative konsekvenser, for traktaten vil helt klart gøre de europæiske institutioner i stand til at fungere mere effektivt og demokratisk.

Jeg mener også, at det er den tjekkiske præsidents pligt at leve op til de forpligtelser, der blev indgået under forhandlingerne om traktaten, og ikke umotiveret hindre dens gennemførelse. Vi har behov for denne traktat for i det mindste for en tid at få styr på det institutionelle kapitel i EU's udvikling, så vi kan få større indflydelse på EU's politikker. De sidste to lande, Polen og Tjekkiet, skal hurtigst muligt ratificere traktaten, så der kan udnævnes personer til de nye poster, der oprettes med traktaten, såvel i Kommissionen som i Rådet.

Edít Bauer (PPE). – (HU) Hr. formand! Der blev sagt en hel del om den slovakiske sproglov på det seneste plenarmøde, og det er også tilfældet i dag. Det er ikke nogen tilfældighed. Denne lov begrænser i strid med det, der er blevet sagt, mindretals mulighed for at bruge deres eget sprog, selv om det er korrekt, at mindretalssprog kan anvendes i en meget lille del af den offentlige forvaltning. Det er imidlertid ikke korrekt, at vi ønsker at undgå en debat om emnet, men hvis man forsøger at blive enige om dette spørgsmål på fem minutter foran ti journalister, så vil det sandsynligvis mislykkes. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at loven er udarbejdet på elendig vis og i ond tro og skaber ny retlig usikkerhed, for den slovakiske kulturminister har på to dage givet tre forskellige forklaringer på nogle af paragrafferne i loven.

Det har fremkaldt frygt hos folk. Vi har allerede kendskab til flere tilfælde, hvor arbejdsgivere pålægger deres ansatte at tale slovakisk. Jeg finder det dybt beklageligt, at det er nødvendigt at rejse dette spørgsmål i Parlamentet. Jeg håber, at Lissabontraktaten vil give os mulighed for at værne om menneskerettigheder og mindretalsrettigheder på behørig vis.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Hr. formand! Pirateri er et problem, som bekymrer Parlamentet, medlemsstaterne og naturligvis Spanien, eftersom et spansk fiskerfartøj med 36 besætningsmedlemmer om bord er blevet kapret i Det Indiske Ocean.

Det første, jeg gerne vil gøre, er at give udtryk for min sympati med besætningen og deres familier og naturligvis støtte den spanske regering i dens indsats for hurtigt at få besætningen frigivet.

Vi taler imidlertid ikke om et problem, der alene påvirker Spaniens tunfiskerflåde, men om et problem, der berører tre lande – Frankrig, Italien og Spanien – som fisker i internationale farvande uden for Somalias territorialfarvande. Der vil i lyset heraf blive behov for en international indsats og fælles europæiske forebyggende og afhjælpende foranstaltninger. Det betyder, at der skal afsættes flere ressourcer til en forbedret Operation Atalanta, som allerede er i gang og har været en succes i den forstand, at antallet af kaprede fartøjer var lavere i 2009 sammenlignet med 2008.

Jeg vil til sidst gerne tale om det bidrag, som vi bør yde i forbindelse med et internationalt topmøde om pirateri i Somalia, for vi er nødt til at forbedre de internationale forbindelser for at blive af med disse problemer i området, og vi er samtidig nødt til at forbedre den internationale dialog.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Der er mange, som i Parlamentet i dag har rost den irske befolkning for dens sunde fornuft og afvisning af opfordringerne fra Nigel Farage og Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti og for med overvældende flertal at stemme for Lissabontraktaten.

Medlemmerne burde måske også rose den britiske befolkning, for vi skal stå model til Nigel Farage til daglig. Han kalder et flertal i forholdet 2:1 for en "sejr for bøller". Jeg er bange for, at hans ord kun er alt for

kendetegnende for en mand, der fordrejer tingene, bedrager og indimellem ligefrem lyver, når han taler om EU. Journalisterne udfordrer alt for ofte ikke hans udtalelser.

Overdrivelse kan imidlertid forvandles til vanvid. Han sammenligner nu valgkampagnen i Irland med de brutale hændelser, der fandt sted ved det seneste valg i Zimbabwe. Han beskriver den traktat, der giver hver medlemsstat ret til at melde sig ud af EU, som uafhængighedens endelige. Vi må ikke desto mindre føle medlidenhed. Parlamentet har en lægetjeneste. Jeg vil opfordre formanden til at bede mændene i de hvide kitler om at hjælpe vores kollega. Det kan godt være, at hans mund flyder over med vrøvl om EU, men de kan i det mindste sørge for, at han ikke kvæles i det.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne her i Parlamentet henvise til udtalelsen fra de polske og tyske biskopper på 70-årsdagen for Anden Verdenskrigs udbrud. På denne særlige dag, hvor mange menneskers tanker vender tilbage til de traumatiske begivenheder, er det blevet påpeget over for os, at vi bør vise særlig omsorg for den unge generation, så de unge kan lære sandheden om historien på passende og grundig vis og opbygge en fælles fremtid på denne sandhed.

Det er i den forbindelse umuligt ikke at mindes det første brev fra de polske biskopper til de tyske biskopper i 1965, som opmuntrede til forsoning og etablering af partnerskabsforbindelser mellem vores lande.

Vi er nu som dengang interesseret i at opbygge tillid og venskabelige forbindelser mellem vores lande. Selv om vi befinder os på denne fælles forsoningsvej, er vi i dag et andet sted. Lad os sammen skabe et fælles Europa, et Europa for samarbejde og venskab, et Europa, der bygger på de kristne værdier, som grundlæggerne af Det Europæiske Fællesskab baserede oprettelsen af Europa på. Vi bør af hensyn til vores fælles fremtid derfor lytte nøje til de advarsler og anbefalinger, som findes i den fælles udtalelse fra de polske og tyske biskopper.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Der er i dag allerede blevet sagt en hel del om mindretalsspørgsmål. Jeg vil gerne give Dem et positivt eksempel. Serbien har vedtaget en lov om kulturelt selvstyre, som er enestående i hele Europa, og som er positiv ikke kun for hele EU, men også for hele Europa.

I henhold til denne lov kan 13 mindretal, herunder slovakker, rumænere, ungare og andre folkeslag, vælge deres egne nationale råd ved direkte valg. Disse nationale råd finansieres over finansloven og kan takket være dette kulturelle selvstyre administrere og kontrollere de relevante institutioner. Det, som vi i øvrigt kan lære af dette, er, at mindretallene blev inddraget i udarbejdelsen af loven. Serbien kan derfor være et eksempel for mange EU-lande som Frankrig, Slovakiet og andre med hensyn til måder at garantere mindretals rettigheder på i lovgivningen. Det har samtidig hjulpet Serbien til at tage et stort skridt fremad på vejen mod europæisk integration.

Iuliu Winkler (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg er et ungarsk medlem af Europa-Parlamentet og kommer fra Rumænien, og jeg vil i dag ikke tale om det slovakiske sprog, selv om jeg er bange for, at jeg ville have haft god grund til at gøre det. Jeg vil i stedet tale om vores beslutning i dag om at oprette et særligt udvalg om den økonomiske krise.

Denne beslutning er et bevis på Parlamentets ansvarlighed i lyset af den største udfordring, som Europa i øjeblikket står over for. Det særlige udvalg vil på ny fastslå EU's stilling i den nye globale finansorden, men vil også samarbejde med medlemsstaterne for at sikre den bedste gennemførelse af de fællesskabsforanstaltninger, der skal skabe bæredygtig økonomisk vækst.

Det er afgørende for de nye medlemsstater i den centrale og østlige del af Europa, at de modtager den nødvendige støtte til genopretning af økonomien. Samordningen af genopretningsindsatsen bør være mere effektiv, og ansvaret for en styrket samordning ligger ikke kun hos regeringerne, men også i Bruxelles.

Vi står over for det mest komplicerede økonomiske perspektiv, og det er ledsaget af truslen om en alvorlig social uro. EU skal derfor fremlægge den mest effektive løsning til afhjælpning af den forværrede situation i regionen, og Parlamentet skal vise lederskab i dette spørgsmål.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand! 36 personer blev for få dage siden kidnappet, da de fiskede i Det Indiske Ocean i henhold til en aftale, som er godkendt af Kommissionen.

Jeg fordømte den 15. september den risikofyldte situation og de ansattes hjælpeløshed og forsvarsløshed. Jeg foreslog visse konkrete tiltag, men intet blev gjort.

Derfor står vi desværre i dag og taler om dem, som er blevet kidnappet og tilbageholdes af pirater.

Jeg beder derfor Kommissionen om at vise handlekraft og henstille til medlemsstaterne at indsætte soldater på fiskerfartøjerne, og jeg beder Kommissionen om at rette denne henstilling til den spanske regering, fordi det har vist sig at være en effektiv foranstaltning. Frankrig benytter sig af den, og vi kan se resultaterne.

Parlamentet har i en beslutning erkendt, at fiskerisektoren er forsvarsløs, fordi handelsflåden prioriteres højere. En tjenestemand ved Kommissionen erkendte også dette umiddelbart før kapringen, og vi beder derfor om, at beskyttelsen udvides til fiskerfartøjer.

Jeg opfordrer også formanden til at give udtryk for og overbringe vores sympati og støtte til dem, som er blevet kidnappet, og deres familier, og til at invitere fartøjets kaptajn ind i Parlamentet, når han er blevet frigivet.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Hr. formand! Der har været talt meget om mindretal tidligere. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på de 50 mio. handicappede, der bor i EU. Jeg betragter dem som det største mindretal. Finanskrisen rammer dem hårdest. Jeg vil gerne understrege, at disse mennesker altid er de første, der mister deres job, oplever et fald i deres indkomst, har få muligheder for at få et levebrød og oplever et fald i deres levestandard, for ikke at nævne den stadig svindende støtte, der gives til de sociale organisationer, der repræsenterer dem.

Den største lektie af den aktuelle krise er, at det er værd at investere i mennesker, også på individuelt plan og også i stedet for at foretage andre typer investeringer. De politiske og økonomiske beslutningstagere har et ansvar for at tage hensyn til handicappede. Jeg beder Dem derfor om at gøre alt, hvad De kan for dem, så de kan få en mere fair behandling af Dem. Jeg understreger dette, for 50 mio. mennesker kan have stor gennemslagskraft inden for EU, og det er i vores interesse at sikre lige muligheder i samfundet.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Hr. formand! Det glæder mig naturligvis, at Lissabontraktaten blev vedtaget i mit land. Der har her til eftermiddag imidlertid været eksempler på, at debatten om reformtraktaten har balanceret mellem virkelighed og vanvid, og vi må ikke stå stille i dens kølvand. Virkeligheden er, at verden har ændret sig grundlæggende i løbet af de seneste årtier, og at en langt større del af den nu konkurrerer med os på et globalt marked.

Europa er ganske enkelt nødt til at handle på mere sammenhængende vis for at klare sig. Traktaten forpligter nu de europæiske institutioner til at være mere demokratiske og mere ansvarlige over for de enkelte europæiske befolkninger. Det cementeres i chartret om grundlæggende rettigheder. Vi har ikke den luksus at kunne handle alene i vores egne landes interesse. Vi er nødt til at styrke det EU, som hver eneste af os repræsenterer. Vi er nødt til fortsat at gøre opmærksom på, hvem vi er, og hvad vi står for, ligesom vi gjorde i forbindelse med vores folkeafstemning.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! EU-midlerne er i den aktuelle økonomiske krise afgørende instrumenter for medlemsstaternes mindre udviklede regioner i forhold til at hjælpe dem med at opfylde konvergensmålene.

Den mellemliggende procedure, fra målene fastsættes, til de støtteberettigede reelt begynder at modtage midlerne, er lang og ikke just enkel, og den besværliggøres desuden af en række bureaukratiske EU-regler. På et tidspunkt, hvor vi medlemmer af Europa-Parlamentet fremhæver virkningerne af den økonomiske krise og vedtager foranstaltninger, der kan fremskynde processen og forenkle reglerne for adgang til disse midler, får medlemsstaterne kun langsomt gavn af disse foranstaltninger og ikke i fuld udstrækning.

Jeg vil i den forbindelse gerne nævne et specifikt eksempel fra Rumænien. Projekter, som finansieres af Den Europæiske Socialfond, og som skulle forbedre arbejdstagernes vilkår og øge antallet af ansatte i visse virksomheder, er stadig ramt af problemer i gennemførelsesfasen.

Jeg vil gerne opfordre til, at gennemførelsen af de foranstaltninger, der skal forenkle procedurerne for adgang til midlerne, fremskyndes for at fremme beskæftigelsen i de europæiske regioner.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Hr. formand! Der er tale om en akut situation, når jeg opfordrer Parlamentet til at sørge for, at de 14,8 mio. EUR, der blev stillet i udsigt for de ansatte hos Dell Computers og hos virksomhedens leverandører i det midtvestlige Irland i områder som Limerick, Kerry og Tipperary, bevilges hurtigst muligt. Kommissionsformanden lovede at bevilge disse penge fra Globaliseringsfonden under et nyligt besøg i Limerick. Det står ikke til at ændre, og uanset hvilke protokollære og administrative spørgsmål, der måtte være forbundet med bevillingen, må de løses straks. Parlamentet bør ikke forsinke udbetalingen

af disse penge, som vil give regionen en meget tiltrængt økonomisk indsprøjtning. Det ansloges på et tidspunkt, at Dell og virksomhedens leverandører beskæftigede hver femte i hele det midtvestlige Irland, så dette område er blevet hårdt ramt.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at revidere reglerne for statsstøtte. Reglerne blev udformet i 2006, inden den massive krise, som tabet af Dell og de andre industrier skabte. Jeg opfordrer på det kraftigste Kommissionen til at betragte det midtvestlige Irland som et område med alvorlig arbejdsløshed i forbindelse med revisionen af statsstøttereglerne næste år, så området kan blive berettiget til de nu hårdt tiltrængte EU-midler.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Parlamentets rolle – og jeg citerer formanden – er at mægle mellem stridende parter og lande, hvis det er nødvendigt. Parlamentet bør ikke kun involvere sig i brandslukningsarbejde, men bør også bidrage til at forebygge brand.

Parlamentet bør eksempelvis vedtage en rammelovgivning om mindretal, der garanterer mindretals rettigheder. Mindretal har ret til at føle sig trygge. En sådan rammelovgivning vil være med til at sikre, at mindretal ikke er i regeringernes og yderligtgående organisationers magt og overladt til foranstaltninger som den slovakiske sproglov, der straffer mindretal for at bruge deres modersmål. Det er uacceptabelt, at vi inden for EU oplever, at mindretalsorganisationer forbydes, at tosprogede byskilte males over, og at yderligtgående organisationer arrangerer provokerende demonstrationer mod mindretal.

En del af Parlamentets rolle er at gennemføre lovgivning, der beskytter menneskerettigheder, forhindrer forskelsbehandling og garanterer, at mindretal kan leve på lige fod med andre mennesker i det land, hvor de er født.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Hr. formand! I lyset af piraters kapring af det spanske fiskerfartøj Alakrana i Det Indiske Ocean vil jeg gerne påpege den spanske regerings faste beslutsomhed på med støtte fra EU at få frigivet de 36 besætningsmedlemmer – 16 af dem spaniere – og bringe dem hjem i god behold og retsforfølge kidnapperne.

Takket være den europæiske operation Atalanta, som blev indledt i december 2008 efter initiativ fra Frankrig og Spanien og med tilslutning fra andre EU-lande, har vi nu indsat betydelige styrker i området. Udvidelsen af beskyttelsesområdet rækker imidlertid ikke så langt som til de steder, hvor fiskerne fisker, og det er årsagen til, at vi sender en opfordring til skibsrederne om ikke at sejle uden for sikkerhedsområdet og opfordrer EU og medlemsstaterne til at udvide Atalantas dækning mod syd og bevilge flere ressourcer med henblik på at garantere den frie bevægelighed for de 20 000 fartøjer, der krydser et hav, hvis areal er tre gange større end Middelhavet.

Selv om indsættelsen af styrker har garanteret passagen for de handelsskibe, som fragtede 227 000 t nødhjælp fra FN's fødevareprogram til Somalia, er vi nu nødt til at gøre en indsats for at beskytte arbejdet på de mange europæiske fiskerfartøjer, der fisker i området.

Endelig opfordrer vi medlemsstaterne til at mobilisere deres informations- og efterretningstjenester og eftersøge og arrestere de mellemmand, som advarer piraterne og bliver betalt for at komme dem til undsætning, og som opererer fra europæisk jord.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Der har i de sidste to timer og de seneste par uger i Irland været megen debat om en kommunikationskløft og behovet for at bringe Europa tættere på befolkningen.

Jeg har et forslag. Jeg mener, at vi bør drøfte emnet på et senere tidspunkt her i Parlamentet, navnlig for at få parlamentsmedlemmernes meninger om, hvordan Kommissionen og parlamentsmedlemmerne selv kan inddrages på hele dette område, for de nationale regeringer har tidligere være tilbageholdende med at anerkende den indsats, som EU gør, og befolkningen er derfor ikke bekendt med den.

Vi bør nu med vores øgede beføjelser og større muligheder benytte os af lejligheden til at drøfte dette emne her i Parlamentet og fremlægge løsninger og forslag til, hvordan vi i praksis kan bidrage til at lukke denne kløft og bringe Europa tættere på sit folk. Det ville være en yderst relevant opgave.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! I juni 2009 anmodede Det Europæiske Råd Kommissionen om at udarbejde og fremlægge en strategi for Donau-regionen inden udgangen af 2010.

Kommissionen og medlemsstaterne bør vedtage en fælles europæisk strategi, der kan samordne de igangværende Donau-initiativer og fremme betydningen af denne flod i EU's politikker. Der bør i strategien

for Donau-regionen fokuseres på fælles målsætninger og projekter inden for transport, energi, miljø og kulturelt samarbejde.

Sidste år sendte Parlamentets Transport- og Turismeudvalg en delegation til Donau-regionen for at undersøge og fremme det potentiale, som denne flod udgør for EU-politikkerne. En af delegationens hovedkonklusioner var at skabe en tværpolitisk gruppe i Parlamentet for at fremme Donau-floden. Skabelsen af den tværpolitiske gruppe bidrager til, at Parlamentet på ny kan bekræfte sit bidrag og sin aktive støtte til udarbejdelsen af en strategi for Donau-regionen og gennemførelsen af den.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på den kendsgerning, at det den 27. september var 30-årsjubilæet for den internationale turismedag, som blev afholdt under mottoet 'Tourism – Celebrating Diversity' på et tidspunkt, hvor vi alle håber på en hurtig ikrafttræden af Lissabon-traktaten, der inkorporerer turisme som et af EU's nye aktivitetsområder.

En af sektorens udfordringer er at gøre viften af turistoplevelser mere tilgængelig for hele verden uden forskelsbehandling.

Som påpeget i Montreal-erklæringen indebærer alle personers adgang til turist- og fritidsaktiviteter nødvendigvis, at man involverer sig i bekæmpelsen af ulighed og udstødelse af personer, der er kulturelt anderledes, mindrebemidlede, handicappede eller personer fra udviklingslande.

Parlamentet har omsat denne ambition i et pilotprojekt om social turisme, som Kommissionen vil arbejde videre på i år. En anden årsag til Parlamentets initiativ er, at social turisme øger beskæftigelsesfrekvensen ved at bekæmpe sæsonarbejde, et af sektorens store problemer, og skaber større lighed, flere jobs og længerevarende jobforløb.

Det er vores målsætning, mine damer og herrer.

María Paloma Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! For blot et par timer siden blev Cristo Ancor Cabello dræbt i Herat i Afghanistan. Han var en spansk soldat i den internationale sikkerhedsstyrke (ISAF), som er den styrke, der stilles til rådighed i forbindelse med et mandat fra FN, og hvor soldater af mange forskellige nationaliteter udfører en yderst vanskelig og prisværdig opgave for at forbedre levevilkårene og sikkerheden for den afghanske civilbefolkning.

Jeg beder Dem om at give udtryk for Parlamentets medfølelse med hans familie og overbringe vores støtte og sympati til hans soldaterkolleger, der tæller fem sårede.

Jeg vil også gerne tilføje, at den spanske regering har givet et bindende tilsagn om at garantere for sikkerheden for alle de tropper, der er på fredsmission i udlandet, ikke bare i Afghanistan, men også andre steder i hele verden.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Hr. formand! De gamle og nye medlemsstater har alle haft stor gavn af de sidste to udvidelsesrunder af EU, selv om de også har udgjort en række udfordringer.

Rumænien er to år efter sin tiltræden af EU stadig et af de lande, som har haft sværest ved at få adgang til de europæiske fonde. Proceduren for at få adgang til EU-midler er temmelig kompliceret og uigennemskuelig. Strukturfondene og Samhørighedsfonden kan virke som en finansiell løftestang for den økonomiske genopretning, især under den nuværende krise.

Jeg mener, at vi i lyset heraf har brug for simple regler for adgang til strukturfondene, så EU-midlerne hurtigst muligt kan nå støttemodtagerne. Der bør især gøres en indsats for at fjerne alle de vanskeligheder, der hindrer adgangen til fællesskabsmidler, og som afskrækker folk fra at søge finansiell støtte fra EU.

Vi må tilskynde til, at der på europæisk niveau gøres en indsats for at forenkle procedurerne for adgang til de midler, der er øremærket til Rumænien, så tildelingen af dem kan fremskyndes, og de hurtigt kan absorberes.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 20.40 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

19. Parlamentets sammensætning: se protokollen.

20. Udnævnelser til Det Særlige Udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise (Frister): se protokollen.

21. Jurisdiktion i straffesager (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0011/2009) af Renate Weber, for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, om initiativ fra Den Tjekkiske Republik, Republikken Polen, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik og Kongeriget Sverige med henblik på vedtagelse af Rådets rammeafgørelse 2009/.../RIA om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager (08535/2009 – C7-0205/2009 – 2009/0802(CNS)).

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Da det er første gang, jeg taler foran det nye Parlament, vil jeg gerne lykønske Dem med at være blevet valgt til næstformand.

Hvad angår Weber-betænkningen, taler jeg på vegne af næstformand Barrot, og jeg vil gerne først og fremmest takke ordføreren og medlemmerne af Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender for den udmærkede kvalitet i deres arbejde. Kommissionen hilser betænkningen velkommen og støtter nogle af de fremsatte ændringsforslag. Kommissionen går i det store og hele ind for forslaget, som det er blevet fremlagt af de fem medlemsstater, selv om teksten ikke er lige så ambitiøs, som man havde ønsket. Kommissionen beklager især, at rammeafgørelsens anvendelsesområde er begrænset til situationer, hvor den samme person er genstand for parallelle straffesager for den samme strafbare handling. Kommissionen beklager også, at forpligtelsen til at indbringe sager for Eurojust i tilfælde, hvor der er opstået jurisdiktionskonflikter, er blevet begrænset, og at listen over de kriterier, der skal tages hensyn til for at bestemme den mest hensigtsmæssige jurisdiktion, er blevet fjernet fra tekstens konklusion. Disse ændringer har svækket forslagets ordlyd og fjernet det meste af dets merværdi.

Efter Kommissionens opfattelse bør forslaget kun betragtes som et første skridt hen imod forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i forbindelse med straffesager og bør efterfølgende afløses af et mere udtømmende forslag. Kommissionen vil også vurdere forslaget i lyset af de ændringer på området, der forårsages af Lissabontraktaten, som jeg håber træder i kraft hurtigst muligt.

Renate Weber, ordfører. – (EN) Fru formand! Det positive resultat af den irske folkeafstemning bringer os et skridt nærmere det tidspunkt i historien, hvor Parlamentet ikke kun høres af Rådet, men også får beføjelser i medfør af den fælles beslutningsprocedure inden for spørgsmål, som nu hører under den tredje søjle.

Spørgsmålet er så, hvorfor Rådet er så opsat på at vedtage lovgivning nogle få måneder før denne dato, når lovgivningen tilmed ikke udgør noget fremskridt med hensyn til at oprette et reelt europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed? Sandheden er den, at dette forslag ikke kan forhindre jurisdiktionskonflikter og ikke kan forebygge sådanne konflikter, når de opstår. Det kunne for eksempel gøres ved at begrænse den flerfoldige kompetence og ved at tilkende medlemsstaterne kompetence, sådan som det har været tilfældet på det civilretlige område, med forpligtelsen til gensidigt at anerkende de afgørelser, der er blevet truffet som følge af denne kompetencetildeling. I stedet indskrænker denne rammeafgørelse sig til at pålægge medlemsstaterne en pligt til at underrette hinanden og indlede direkte høringer med henblik på at nå til "enighed om en effektiv løsning, der kan medvirke til at undgå de negative følger af sådanne parallelle retssager".

Derfor overraskede det mig ikke, da Kommissionen under meningsudvekslingen i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender for et par uger siden nævnte, at den trods sin støtte til det aktuelle forslag ville udarbejde et nyt forslag på et senere tidspunkt. Det er også derfor, at jeg ikke er overrasket over det, kommissæren har sagt her til aften. Jeg takker Kommissionen for dens ærlighed omkring forslaget, men må dog sige, at jeg opfatter dette forslag og hele proceduren for vedtagelsen som et godt eksempel på, hvordan vi ikke bør lovgive her i EU. Det er min faste overbevisning, at det vigtigste er at beskytte borgernes rettigheder og ikke kun at sætte flueben. I øvrigt er Rådet ikke til stede i dag, selv om formandskabet var en af initiativtagerne til forslaget. Jeg må understrege, at vi her i Europa-Parlamentet har taget vores arbejde meget

seriøst. Vi har arbejdet i god tro i den foregående valgperiode og denne og håber på at sende et budskab om vores holdninger til en mere effektiv lovgivning.

Det, jeg bifalder i dette forslag, er, at der i den nuværende tekst udtrykkeligt henvises til princippet om "ne bis in idem". Det skyldes den meningsudveksling, vi har haft med Rådet og Kommissionen, eftersom det i det oprindelige forslag slet ikke blev nævnt. I den betænkning, som jeg har udarbejdet, fokuseres der særligt på tre aspekter.

For det første er det min opfattelse, at der må lægges den allerstørste vægt på at beskytte den person, mod hvem der rejses tiltale, og at der konsekvent må stilles proceduremæssige garantier. De bør omfatte den tiltaltes ret til at få adgang til tilstrækkelige oplysninger, således at den pågældende har et grundlag for at gøre indsigelse mod en afgørelse, der ikke virker rimelig. For det andet, hvad angår de nærmere oplysninger om den tiltalte, som de nationale myndigheder udveksler via underretningerne, støtter jeg tanken om, at det er vigtigt at sikre et passende persondatabeskyttelsesniveau, og at det bør præciseres i rammeafgørelsen, hvilken type personlige oplysninger der udveksles.

Endelig mener jeg, at det er yderst vigtigt, at Eurojust inddrages i afgørelsen om valget af jurisdiktion. Efter min opfattelse bør Eurojust inddrages fra den tidligste fase, fordi dette organ har en koordinatorrolle og flere og flere relevante arbejdsopgaver. Jeg hører til dem, der mener, at vi ikke blot skabte dette agentur for at vise, at vi beskæftiger os med bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet, men fordi vi har behov for stærkere instrumenter. Eurojust har i årene siden sin oprettelse allerede demonstreret, at vi kan nære tillid til det. Derfor er jeg overrasket over den uvillighed, som Rådet og nogle af mine kolleger her i Parlamentet lægger for dagen. Når det er sagt, vil jeg gerne anmode Kommissionen om så snart som muligt at fremlægge et forslag, der kan fuldende rammeafgørelsen om jurisdiktionskonflikter. Jeg vil gerne afslutte med at takke skyggeordførerne for deres indsats med denne betænkning.

Monica Luisa Macovei, for PPE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil også gerne starte med at takke ordføreren for det yderst gode samarbejde, vi har haft i denne sag. Som skyggeordfører for PPE-Gruppen vil jeg gerne fremlægge gruppens holdning til rammeafgørelsen, som den er, og naturligvis ændringsforslagene.

Gruppens holdning adskiller sig fra ordførerens på to punkter. Det første er graden af Eurojusts inddragelse i de direkte høringer mellem nationale myndigheder. Mens ordføreren kræver en obligatorisk inddragelse af Eurojust i hver sag fra den tidligste fase af høringerne, mener vi, at indbringelsen af sager for Eurojust kun skal finde sted i de tilfælde, hvor de nationale myndigheder ikke har været i stand til at nå frem til en aftale, for dette initiativ handler trods alt i sin nuværende form om direkte høringer.

Vi ønsker også at styrke Eurojust og dets rolle i det retlige samarbejde. Vores holdning i denne sag er blot at søge at undgå bureaukrati. Hvis det er muligt for to parter at opnå enighed, hvorfor så inddrage et andet organ og en ny procedure? Vi mener og er enige om, at Eurojust skal spille en rolle, når parterne ikke er i stand til at nå frem til en aftale, men hvis der ikke er et problem, giver vi de nationale myndigheder mulighed for at have direkte bilaterale kontakter, hvilket også øger offentlighedens tillid.

Det andet punkt handler om et andet fremsat ændringsforslag, der udvider Eurojusts beføjelser ud over, hvad der er fastsat i artikel 4 i Eurojustafgørelsen. Vi mener, at dette punkt, hvis det skal drøftes, bør behandles direkte i forhold til Eurojustafgørelsen. Derfor stemmer vi imod disse ændringsforslag.

Der er dog ingen nøglepunkter, så vi stemmer for betænkningen, da vi ønsker at fremme udvekslingen af oplysninger mellem nationale myndigheder. Vi støtter også det mundtlige ændringsforslag, der er blevet indgivet i dag.

Endelig vil jeg gerne understrege, at PPE er opsat på at få styrket det retlige samarbejde og støtter en europæisk politik, der kan give borgerne de samme garantier og procedurer i alle medlemsstater.

Monika Flašíková Beňová, for S&D-Gruppen. – (SK) Fru formand! En politik på det strafferetlige område, som garanterer de grundlæggende menneskerettigheder for de personer, der er genstand for retsforfølgning er en af EU's prioriteter.

Forslaget til rammeafgørelse blev fremsat på initiativ af det tjekkiske formandskab, og det skaber en retlig ramme for beskyttelsen af de personer, der er genstand for straffesager, og styrker især anerkendelsen af princippet om ne bis in idem. Efter min mening er vedtagelsen af dette lovforslag derfor vigtigt ikke bare for at beskytte de personer, der er genstand for retsforfølgning, men også for at øge den juridiske sikkerhed for medlemsstaternes borgere.

Mekanismen til bilægelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion skulle gerne forhindre de situationer, hvor flere medlemsstater anlægger straffesager mod en og samme person for den samme strafbare handling. Den skulle også gerne udelukke risikoen for, at der i en og samme sag træffes flere retsafgørelser.

Rammeafgørelsen pålægger medlemsstaterne en pligt til at oplyse hinanden om eksistensen af parallelle straffesager, men den indeholder ingen bestemmelser om en omfattende retlig mekanisme, der kan løse dem. Jeg ser mangler, der hovedsagelig skyldes de vage formuleringer i lovteksten, som i de fleste tilfælde ikke indeholder nogen tidsfrister for opfyldelsen af de fastsatte forpligtelser. Samtidig er Eurojusts rolle uklar, og muligheden for at gøre brug af denne institution til at løse konflikter om udøvelse af jurisdiktion udnyttes heller ikke.

Det er især vigtigt at lægge vægt på at opretholde de grundlæggende menneskerettigheder for de involverede personer, dvs. mistænkte og tiltalte, på alle stadier af den strafferetlige procedure og samtidig også sikre et tilsvarende persondatabeskyttelsesniveau. Vi må derfor rette vores opmærksomhed mod Kommissionens lovgivningsinitiativ med titlen "Overførsel af retsforfølgning i straffesager", der tilsyneladende skulle løse dette problem langt mere indgående. Det er vigtigt at støtte dette forslag, selv om der er praktiske problemer med løsningen af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager. Den Progressive Alliance af Socialister og Demokrater støtter derfor forslaget, selv om vi insisterer på, at der ydes en tilstrækkelig beskyttelse af de personer, som er genstand for straffesager, samtidig med, at Eurojust spiller en stærkere rolle, og mekanismen i det hele taget fungerer mere effektivt.

Louis Bontes (NI). – (NL) Fru formand! Det hollandske Frihedsparti (PVV) kan ikke se noget positivt ved dette forslag. Det er Nederlandene og kun Nederlandene, der bør træffe afgørelse om udøvelsen af jurisdiktion. Der fremsættes tilsyneladende flere og flere forslag, som i sidste ende indskrænker sig til en harmonisering af medlemsstaternes strafferetlige bestemmelser. Eksempler er godkendelse af retsmedicinske laboratorier, harmonisering af reglerne for retstolke og udveksling af strafferegistre. PVV vil gerne vide, hvor alt dette fører hen. Vi kan ikke støtte en europæisk straffelov eller en europæisk strafferetlig procedure. Det minder om salamimetoden, hvor man hele tiden bliver fodret med små bidder, indtil man har spist hele salamipølsen.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at takke og lykønske min ven, fru Weber, for det udmærkede arbejde, som hun har lagt i denne betænkning.

Som De ved, bliver det retslige samarbejde i den nærmeste fremtid en del af Europa-Parlamentets ansvarsområder.

Den irske befolkning har nu givet deres holdning til kende i en folkeafstemning, og efter min opfattelse er deres beslutning positiv og rigtig.

De europæiske borgere håber, at området med frihed, sikkerhed og retfærdighed bliver en realitet, hvor deres proceduremæssige rettigheder respekteres og garanteres i samme grad, uanset hvor i EU de befinder sig.

Vores pligt er derfor at sikre, at disse proceduremæssige garantier overholdes i alle medlemsstaterne.

Når der opstår en "positiv" jurisdiktionskonflikt mellem forskellige medlemsstater, skal den løses så hurtigt som muligt for at beskytte borgerne og undgå risikoen for at overtræde retsprincippet om *ne bis in idem*.

For at det kan lade sig gøre, er det afgørende, at de berørte retsinstanser i konflikten om jurisdiktion samarbejder og kommunikerer.

Betænkningen indeholder også en debat om, hvilken rolle Eurojust spiller, og hvilken rolle den bør have, når sådanne konflikter om jurisdiktion opstår.

Ordføreren fremfører, at Eurojust bør oplyses om enhver konflikt, der opstår, også selv om den er blevet løst bilateralt mellem de berørte retsinstanser.

I modsætning hertil mener skyggeordføreren fra min gruppe, fru Macovei, at man for at mindske bureaukratiet kun bør informere Eurojust i de tilfælde, hvor de berørte retsinstanser ikke har været i stand til at nå til enighed.

Jeg mener, at fru Macovei har ret.

Endvidere opfordrer fru Weber også Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et yderligere forslag, der skal supplere rammeafgørelsen, for at fastlægge regler for løsningen af "negative" jurisdiktionskonflikter.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren for det fremragende arbejde, hun har gjort. Jeg vil også gerne understrege, at det er vigtigt med fælles aktioner på europæisk niveau for at styrke friheden, sikkerheden og retfærdigheden. Jeg bifalder dette initiativ, der sigter mod at løse jurisdiktionskonflikter, fordi medlemsstaterne ofte støder på problemer vedrørende den gensidige anerkendelse af retsafgørelser i straffesager.

Der bør ikke være nogen procedureforskelle mellem medlemsstaterne, når det gælder beskyttelsen af tiltalte. Faktisk bør vi træffe foranstaltninger, der sikrer, at enhver tiltalt person kan nyde solide proceduremæssige garantier overalt i Europa. Hvad angår udvekslingen af oplysninger mellem lande, bør der tages hensyn til behovet for at beskytte personlige oplysninger og til klart at angive, hvilke oplysninger der kan udveksles.

Jeg vil gerne fremhæve betydningen af de direkte høringer mellem myndigheder i EU's medlemsstater, så man kan undgå parallelle sager og situationer, hvor de berørte instanser i en given medlemsstat på grund af manglende oplysninger er nødt til subjektivt at fastsætte straffen for sigtelser, der er rejst mod en borger. Vi bør også i fremtiden foreslå, at Eurojusts rolle i løsningen af konflikter styrkes, og at der skabes et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne, også til gavn for EU's borgere.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske ordføreren og medordførerne for deres fine arbejdsindsats. Jeg vil gerne bruge min tale til at fremhæve to af de punkter, som skyggeordføreren fra min politiske gruppe, fru Macovei, nævnte.

Det første punkt vedrører offentlighedens tillid til retssystemet, hvilket er ekstremt vigtigt for mig i en tid, hvor man ikke kan forestille sig vores demokratier, medlemsstaternes demokratier, uden denne tillid til retssystemet. Jeg mener, at alt bør sættes ind på at sikre, at det altid vil være et træk ved det offentlige liv.

For det andet vil jeg gerne understrege behovet for at reducere det bureaukrati, der følger af forvaltningen af retssystemet. Udvekslingen af oplysninger mellem myndigheder er bestemt vigtig, men det er lige så vigtigt, at de retslige procedurer ikke bliver så bureaukratisk langsomme, at det mindsker beskyttelsen af de individuelle frihedsrettigheder.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren og medordføreren for det fremragende arbejde, de har udført. Jeg bifalder dette initiativ til en rammeafgørelse om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager. Jeg vil også gerne fremsætte en vigtig kommentar. Forslaget til rammeafgørelse vedrører kun behandlingen af positive konflikter om jurisdiktion. Det indeholder ingen bestemmelser om behandlingen af negative konflikter om jurisdiktion.

Jeg mener kun, at Eurojust bør inddrages, hvis parterne ikke er i stand til at nå frem til en fælles aftale. Det grundlæggende princip i dette direktiv er at indlede direkte høringer mellem de relevante myndigheder i medlemsstaterne. Det er også i den involverede persons interesse, at proceduren er så kort som mulig for at undgå en efterforskning af den samme sag i to lande.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (FR) Fru formand! Det er rigtigt, at forslaget som allerede nævnt, ikke er lige så ambitiøst, som Kommissionen havde ønsket, hvilket ordføreren tydeligt understregede i sin tale.

Kommissionen støtter det dog som det første stadie i forebyggelsen og bilæggelsen af jurisdiktionskonflikter i forbindelse med straffesager. I øjeblikket er det naturligvis umuligt at sige, hvornår det næste stadie vil blive iværksat. Beslutningen vil blive truffet, når tiden er inde, alt efter omstændighederne omkring Lissabon-traktatens ikrafttræden, hvilket jeg naturligvis oprigtigt håber bliver en realitet.

Indholdet i et sådant nyt initiativ vil afhænge af resultatet af den konsekvensanalyse, som Kommissionen skal foretage. Jeg skal naturligvis lade alle Deres bemærkninger gå videre til næstformand Barrot. Jeg vil gerne takke Dem endnu en gang for disse forhandlinger.

Renate Weber, ordfører. – (EN) Fru formand! De politiske partier her i Parlamentet har gjort det temmelig klart, hvad deres holdninger er til denne betænkning og den følsomme problematik, der er forbundet med den og især Eurojust. Det lader til, at den vigtigste og mest følsomme problematik handler om, hvor vi står med hensyn til Eurojust.

Jeg følger mig dog meget mere sikker nu med hensyn til det videre forløb med rammeafgørelsen efter at have hørt kommissær Tajani tale, på egne vegne og på vegne af næstformand Barrot, om at give os et stærkere instrument, der helt sikkert vil behandle både positive og negative konflikter om jurisdiktion.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen finder sted onsdag den 8. oktober 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Haag-programmet behandler problemet med jurisdiktionskonflikter i straffesager. Det er vigtigt, når der finder grænseoverskridende kriminel aktivitet sted. Fire medlemsstater har fremsat specifikke forslag med henblik på at forebygge og bilægge konflikter om jurisdiktion i straffesager. Problemet opstår i de situationer, hvor den eller de samme personer er genstand for straffesager i forskellige medlemsstater, som vedrører de samme faktiske omstændigheder. Det kan føre til en krænkelse af retsprincippet om *ne bis in idem* (en person kan ikke straffes to gange for samme forhold). De foreslåede foranstaltninger er prisværdige og består af:

- en procedure, hvorved medlemsstaternes kompetente myndigheder etablerer kontakt til hinanden. Dette skal fastslå, om der er tale om parallelle straffesager;

- regler for udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor der verserer sådanne straffesager;

- undgå negative følger, ved at medlemsstaterne når til enighed.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Rammeafgårelsen bør ikke føre til et overdrevent bureaukrati i de tilfælde, hvor der for et givet problem i forvejen findes mere hensigtsmæssige løsningsmuligheder. I situationer, hvor der findes fleksible instrumenter eller ordninger mellem medlemsstaterne, bør de have forrang frem for denne rammeafgårelse, forudsat at de ikke mindsker den beskyttelse, der ydes den mistænkte eller tiltalte. I sager, hvor den mistænkte eller tiltalte er tilbageholdt eller varetægtsfængslet, skal de direkte høringer hurtigst muligt føre til, at der opnås enighed. I alle høringsfaserne skal beskyttelsen af oplysninger om den mistænkte eller tiltalte efterleve de principper, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

22. Kompensation til flypassagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om mundtlig forespørgsel af Brian Simpson, for Udvalget om Transport og Turisme, til Kommissionen om kompensation til flypassagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs (O-0089/2009 – B7-0210/2009).

Brian Simpson, spørger. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissær Tajani for at være til stede her til aften. Jeg fremsatte forespørgslen på vegne af Parlamentets Transport- og Turismeudvalg, da parlamentsmedlemmerne i sommermånederne blev meget bekymrede over, at flyselskabet SkyEurope gik konkurs, og de opfordrede mig til at tage dette initiativ på deres vegne.

Det er værd at bemærke, at 77 flyselskaber i EU er gået konkurs siden 2000, og i det sørgelige, men sandsynlige tilfælde, at det måtte overgå flere på grund af det skrappe økonomiske klima, mener vi, at det er nødvendigt, at vi med afsæt i denne forespørgsel i det mindste forsøger at indlede en debat her til aften om, hvordan vi bedst kan beskytte forbrugere og flyrejsende i EU.

I tilfældet med flyselskabet SkyEurope, var det baseret i Slovakiet. Vi oplevede, at passagerer strandede på ferierejssemål, uden indkvartering og uden en flyrejse hjem. Vi havde også det problem, at mange af disse personer fik at vide, at de ikke kunne få kompensation eller refundering, eftersom de ikke havde købt deres billet med kreditkort eller bestilt rejsen hos et rejsebureau. Der var tale om passagerer, som havde købt deres billet på nettet over deres egne konti, hvilket har været en stigende tendens i mange år.

Det er ikke et enkeltstående tilfælde. Vi har i mit hjemland, Det Forenede Kongerige, oplevet lignende situationer, da Excel Airways sidste år gik konkurs, og over 200 000 personer blev ladt i stikken uden kompensation og strandede i en lang række lufthavne i Europa, og det kostede dem endnu flere penge at finde indkvartering og flyrejser hjem.

Mange af disse personer foretager ikke hyppige businessrejser eller flyrejser som os, og de har ikke de økonomiske muligheder for at klare den slags situationer. Der er normalt tale om familier, der bruger deres opsparede penge på familiens ferie, og de ser deres hårdt optjente penge forsvinde, uden at de selv er skyld i det.

Status quo her er helt klart ikke acceptabelt. Her i EU og Europa-Parlamentet bør vi være stolte af vores resultater med hensyn til passagerrettigheder. Vi har set indførelsen af betaling af kompensation for afvisning, selv om vi ved, at der stadig er uløste problemer her. Vi har set indførelsen af retten til bistand, strengere love om gennemskuelige billetpriser og strenge kompensationsbestemmelser i pakkerejsedirektivet. Jeg mener faktisk, at vi har været omkring det meste, når det gælder forbrugerbeskyttelse inden for luftfart, men der er tydeligvis et hul her, som skal lukkes.

Hvis De bestiller en pakkerejse hos et rejsebureau, er De dækket af pakkerejsedirektivet. Hvis De bestiller hos et ruteflyselskab, er De dækket af deres system, men hvis De på nettet kun bestiller plads til selve flyrejsen, er De ikke dækket. Det er ikke normalt. Det er et hul i lovgivningen, som Parlamentet med hjælp fra Kommissionen søger at få rettet op på.

I forbindelse med dette spørgsmål har vi også luftet idéen om at oprette en kompensationsfond, men det skal ikke ses som et krav fra vores side eller Kommissionens. Vi ønsker blot at åbne for en debat om, hvilke mekanismer der er bedst egnede til at hjælpe os med at løse problemet, så hensigten med spørgsmålet er at indlede en dialog med Kommissionen i håb om, at vi kan få rettet op på dette hul i lovgivningen og finde en løsning på det alvorlige problem, navnlig for de personer, som er ofre for et flyselskabs insolvens.

Jeg glæder mig til at samarbejde med Kommissionen og mit udvalg om at finde en løsning på problemet og høre de andre parlamentsmedlemmers synspunkter.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand! Jeg er taknemmelig for, at hr. Simpson og hele Transport- og Turismeudvalget bringer så følsomt et emne på banen her i Parlamentet. Spørgsmålet giver mig lejlighed til formelt at gentage det, der er blevet sagt i de forløbne uger efter de strabadser, som mange europæiske borgere og passagerer oplevede i kølvandet på visse flyselskabers konkurs.

Som Parlamentet ved, er beskyttelsen af passagerer i alle transportsektorer en virkelig prioritet for mig. Jeg nævnte det under høringen, da Parlamentet gav mig sit tillidsvotum, og jeg vil gerne gentage det her i aften. Jeg mener, at vi må handle for at finde en specifik juridisk løsning, ikke mindst for at forhindre, som hr. Simpson sagde, at de passagerer, som har købt en almindelig flybillet fra et flyselskab, der siden går konkurs, behandles anderledes end de passagerer, som har købt deres billet som en del af en mere omfattende charterferie.

Jeg mener derfor, at vi som de første må benytte os af de ressourcer, som vi allerede råder over. Med andre ord må offentligheden bruge alle bestemmelserne så effektivt som muligt, selv om de er ufuldstændige og også fører til forskelle. Da flyselskabet SkyEurope for eksempel gik konkurs, var det med det samme mål om at optimere de tilgængelige ressourcer, at netværket af europæiske forbrugerbeskyttelsescentre blev indkaldt for at rådgive forbrugerne om deres rettigheder og inddrive krav. Det er dog også nødvendigt at yde passagererne en bedre beskyttelse, når flyselskaber går konkurs. Passagerer med reservationer, der siden bortfalder, bør have ret til refundering og i nogle tilfælde hjemrejse. Det er et kompliceret problem, hvilket betyder, at vi nøje må vurdere de foranstaltninger, der skal træffes.

Kommissionen er allerede gået i gang med at finde en praktisk løsning på disse problemer. På vores anmodning er der allerede blevet foretaget en stor undersøgelse af konsekvenserne af konkurser i luftfartssektoren, især for passagererne. I denne detaljerede undersøgelse redegøres der for de praktiske konsekvenser af konkurser og deres følger for de godt 700 mio. passagerer, der hvert år transporteres i hele EU.

I undersøgelsen redegøres der for flere mulige scenarier for formuleringen af de bedste løsninger på de forskellige problemer, der opstår som følge af konkurser, især hvad angår refundering og hjemrejse, som jeg lige har nævnt. Med hensyn til refundering og hjemrejse har det været muligt at udtænke forskellige scenarier fra oprettelsen af garantifonde og udviklingen af obligatoriske forsikringsordninger for passagerer eller flyselskaber til idéen om at indføre målrettede ændringer i de nationale konkurslovgivninger.

I februar i år sendte jeg undersøgelsen til hr. Costa, som på det tidspunkt var formand for Transport- og Turismeudvalget. Kommissionen er nu i gang med at analysere de forskellige mulige løsninger på grundlag af denne undersøgelse og fokuserer især på konsekvenserne for passagerer og luftfartssektoren. I vores analyse vil vi tage hensyn til alle aspekterne af debatten og drage fordel af bidragene fra alle berørte parter. På samme måde vil Kommissionen i de kommende uger iværksætte en vidtrækkende offentlig høringsprocedure om passagerrettigheder i luftfartssektoren.

I den forbindelse og uden at undervurdere varieteten af pakkeferier og deres særlige karakteristika vil Kommissionen også tage hensyn til den konsekvensanalyse, der i øjeblikket foretages som led i revisionen af direktiv 90/314, som netop handler om pakkeferier. Det skyldes, at en af de vigtigste målsætninger i den

offentlige høringsprocedure er at fastslå, hvilke konsekvenser konkursramte flyselskaber har for passagererne, og de mulige løsninger på problemet. Som allerede nævnt vil der naturligvis ud over den offentlig høring også blive foretaget en undersøgelse for at analysere indvirkningen af de forskellige mulige løsninger.

Parlamentets bidrag er efter min mening helt klart afgørende, og i betragtning af den ildhu, hvormed Transport- og Turismeudvalget har arbejdet sammen for at fremsætte den mundtlige forespørgsel i dag, tror jeg, at vi i de kommende uger vil kunne få et nyttigt samarbejde, så vi sammen kan finde den bedste måde at opfylde passagerernes behov på og beskytte deres rettigheder effektivt, hvis flere flyselskaber skulle gå konkurs.

Marian-Jean Marinescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Fru formand! I den nuværende globale krise med svingende brændstofpriser og skrappe konkurrencevilkår gennemgår luftfartsselskaberne, særligt lavprisselskaberne, en yderst vanskelig periode. Stigende billetpriser er ikke en løsning i den nuværende situation, mens nogle lavprisselskabers brug af betjeningsafgifter kan resultere i et endnu kraftigere fald i antallet af passagerer.

Flyselskabernes økonomiske tab i 2009 nærmer sig de 11 mia. USD, en situation, der først vil blive rettet op på i de næste tre år. Derfor er vi nu kommet i en situation, hvor flyselskaber går konkurs, hvilket ingen vil indse. I tilfælde af konkurs er der på grund af manglende lovgivning ikke nogen praktiske midler til at få refunderet den tilsvarende værdi af billetterne eller få strandede passagerer i udlandet fløjet hjem. De europæiske flyselskabers støtte til at få bragt passagerer, der er ofre for et konkursramt selskab, som fremhævet i tilfældet med SkyEurope, hjem til en beskeden pris er i sig selv prisværdig, men det er kun en midlertidig løsning, indtil krisen er ovre. På den anden side kan vi ikke altid bruge den økonomiske krise selv som undskyldning for denne knibe, eftersom flyselskaber også gik konkurs, før den nuværende krise gik løs.

Strengere kontroller af luftfartsselskabers, især lavprisselskabers, finansielle situation, en nøjere kontrol af fusioner og overtagelser og oprettelsen af en betydelig garantifond er nogle af de løsninger, som på lang sigt vil kunne yde passagererne beskyttelse i det tilfælde, hvor et flyselskab går konkurs.

Saïd El Khadraoui, for S&D-Gruppen. – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vores gruppe har presset på for at få en forhandling om problemet med konkurser i lufttransportsektoren, da der ganske rigtigt ikke længere er tale om enkeltstående tilfælde. Som min kollega hr. Simpson, formanden for vores udvalg, allerede har nævnt, er 77 flyselskaber – ganske rigtigt primært mindre selskaber – gået konkurs siden 2000, og tusindvis af mennesker har således tabt de penge, de har betalt for flybilletten, eller er blot blevet overladt til sig selv et eller andet sted. Det må frygtes, at der meget vel vil komme flere konkurser i disse vanskelige økonomiske tider for lufttransportsektoren. Vi bliver således nødt til at gøre noget.

Det er naturligvis rigtigt, at medlemsstaterne også skal spille en vigtig rolle i overvågningen af flyselskabernes kreditværdighed og finansielle situation – dette er ret og rimeligt – men det er vores opgave at indføre en beskyttelsesforanstaltning på europæisk plan for at sikre, at strandede passagerer ikke lades i stikken. Vi opfordrer derfor Kommissionen til at fremskynde forelæggelsen af et konkret forslag, navnlig da der – som kommissæren selv påpegede – allerede er blevet indført foranstaltninger gennem anden lovgivning – herunder for personer, der bestiller pakkerejser – bl.a. i form af en garantifond. Personer, der bestiller en flyrejse via en rejsearrangør, og personer, der bestiller deres billet online, behandles således ikke ens, og vi bør efter min opfattelse også løse dette problem.

Hr. kommissær! Jeg kan forstå, at De har indledt en høring af de berørte aktører, og at De agter at forelægge et forslag i løbet af 2010. Vi bør efter min opfattelse virkelig forsøge at fremskynde vores foranstaltninger, og i stedet for at vente til ultimo 2010 bør vi således forsøge at finde en løsning noget tidligere. Vi bør derfor hurtigst muligt få et konkret forslag til retsakt på bordet, således at vi kan indlede en drøftelse af de nærmere vilkår for konkursforsikringen.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig over at høre kommissæren sige, at vi kan forvente en generel erklæring om passagerrettigheder i lufttransportsektoren. Vi ved, at den nuværende lovgivning ikke anvendes fuldt ud, ensartet og korrekt i alle medlemsstaterne, hvilket vi er nødt til at se på, og jeg er sikker på, at vi kommer tilbage til dette problem.

Gesine Meissner, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hans svar. Jeg er også medlem af Transport- og Turismeudvalget, og det er efter min opfattelse meget vigtigt, at dette emne er på dagsordenen nu. Hr. Simpson har allerede redegjort for problemet.

Der er et hul i den nuværende lovgivning om beskyttelse af passagerer i tilfælde af flyselskabers insolvens, hvilket allerede er blevet drøftet. Jeg mener, at det er meget vigtigt at beskytte forbrugernes rettigheder, og det er det, vi gør her. Vi forsøger at beskytte forbrugerne i videst muligt omfang.

Jeg vil gerne nævne et andet aspekt set fra vores gruppes synspunkt, som endnu ikke er blevet nævnt, men som efter min mening også er et vigtigt hensyn. Vi ønsker naturligvis, at forbrugernes rettigheder beskyttes, men vi ønsker også, at forbrugerne har et valg. I forbindelse med overvejelserne om, hvorledes vi kan lukke dette hul, kan et forslag fra Kommissionen meget vel føre til overregulering, der efterfølgende kan være til hinder for skabelsen af nye valgmuligheder på dette område.

Forbrugerlovgivningen skal naturligvis også sikre, at der f.eks. er et valg mellem en række forskellige tilbud fra flyselskaberne. Således går udviklingen i øjeblikket f.eks. i retning af, at der tilbydes en række meget billige flyrejser i stedet for pakkerejser, hvilket forbrugerne også i høj grad hilser velkommen.

Misforstå mig ikke. Jeg ønsker ikke på nogen måde at begrænse forbrugernes rettigheder. Det ligger mig også meget på sinde at beskytte disse rettigheder, og vi har i denne forbindelse brug for et egnet instrument. Vi bør imidlertid overveje de aspekter, som vi skal tage hensyn til for at sikre, at der rent faktisk fortsat er en høj grad af valgfrihed for personer, der rejser med fly, og at der kan skabes nye valgmuligheder på markedet, men vi skal samtidig sikre, at forbrugerne beskyttes og ikke står tilbage med økonomiske problemer, hvis et flyselskab rent faktisk går konkurs eller tvinges til at indgive konkursbegæring.

Jeg glæder mig i denne forbindelse over at høre, at kommissæren arbejder på en løsning, der eventuelt vil omfatte en støttefond, hvilket fremgik klart. Jeg glæder mig til drøftelsen i udvalget, der måske allerede vil finde sted i år.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! De finansielle betingelser for flyselskabernes adgang til markedet er naturligvis allerede blevet drøftet i Transport- og Turismeudvalget. I denne forbindelse blev spørgsmålet om garantifonde rejst, men på daværende tidspunkt mente et flertal af medlemmerne helt klart ikke, at spørgsmålet var tilstrækkelig vigtigt eller væsentligt.

Nu ser vi en række sager, der virkelig giver anledning til overvejelser og regulering, idet vi har brug for regulering på dette område. Vi skal for det første til stadighed sikre, at de passagerrettigheder, som vi vedtager her med henblik på at beskytte forbrugerne, overholdes.

Spørgsmålet om boardingafvisning og de boardingafvisninger, som vi desværre har været vidne til, viser, at alle eksisterende smuthuller udnyttes med det samme. Vi er nødt til at se på dette problem og indføre lovgivning. Vi bliver sandsynligvis nødt til at oprette en garantifond eller indføre en form for forsikring for at beskytte passagererne behørigt mod en sådan forretningspraksis. Vi behøver blot at se nærmere på den sidste sag, hvor det selv den sidste dag fortsat blev erklæret, at alt var i orden, og mange mennesker troede på det.

I forbindelse med en sådan løsningsmodel skal det imidlertid sikres, at alle berørte parter betaler en rimelig andel af omkostningerne, og at den ikke betyder, at nogle få flyselskaber, herunder lavprisselskaber, låner sig komfortabelt tilbage og lader andre bære risikoen. Et fair marked beskytter ikke udelukkende passagerer mod urimelig forretningspraksis, men også konkurrenterne.

Ryszard Czarnecki, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! I løbet af de sidste ni år er næsten 80 flyselskaber gået konkurs i EU. I dag har vi hørt, hvordan lavprisselskabet SkyEurope gik konkurs i sommerferien, hvilket medførte, at tusindvis af selskabets kunder tabte deres penge. Denne situation gentager sig. Det er naturligvis ikke ejerne af private luftfartøjer, der lider tab, men ofte mindre velstillede mennesker, der sparer op i mange måneder for at kunne købe en flybillet til en udlandsrejse. Europa-Parlamentet bør i denne situation efter min opfattelse, og jeg taler som medlem af Transport- og Turismeudvalget, insistere meget kraftigt på, at Kommissionen vedtager principper for den retlige beskyttelse af passagerer og kunder, og dette indebærer ligeledes finansiell beskyttelse. Oprettelsen af en særlig kompensationsfond for konkursramte flyselskabers passagerer og kunder kan forebygge situationer som dem, vi har været vidne til gennem de sidste 10 år, hvor tusindvis af mennesker – hvis ikke flere – har tabt deres penge én gang for alle. Borgerne i EU-medlemsstaterne forventer sådanne konkrete tiltag.

Jaromír Kohlíček, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Fru formand! Jeg vil gerne takke ordføreren Brian Simpson for hans fremragende præsentation af dette emne. I den seneste tid er en række flyselskaber gået konkurs i hurtig rækkefølge. Problemet har ikke været begrænset til lavprisselskaberne, selv om de har været hårdest ramt af konkurser. Hvis vi ikke drøfter situationen for de hundredvis af passagerer, der er strandet på rejsmål, hvor det er vanskeligt at skaffe en flybillet hjem, vil der ikke ske noget grundlæggende. Forskellige sektorer i industrien har problemer fra tid til anden, og normalt finder man i sidste ende en løsning. I dette tilfælde berøres tusindvis af mennesker, ofte med små børn og uden tilstrækkelige midler. Det er derfor nødvendigt at sende et klart signal om, at vi kender løsningen. Det handler om kapitalkrav og hjemrejseforsikring.

Kommissionen og EU-medlemsstaterne kan efter min opfattelse finde en hurtig løsning på passagerernes problemer. Flyselskabernes problemer vil naturligvis kræve en anden løsning. Der skal tilvejebringes egnede instrumenter til imødegåelse af krisen i sektoren, og jeg tror, at disse vil blive anvendt.

Juozas Imbrasas, for EFD-Gruppen. – (LT) Fru formand! Som følge af den økonomiske afmatning går en række selskaber konkurs, og flyselskaber er ingen undtagelse. I Litauen indgav det litauiske flyselskab FlyLAL også konkursbegæring i år. Det er et af de snesevis af europæiske flyselskaber, der gik konkurs i år. Selv om den lovgivning, som Europa-Parlamentet har vedtaget, giver passagererne tilstrækkelig garanti for erstatning, hvis de på grund af fejl fra flyselskabets side ikke har mulighed for at flyve på det planlagte tidspunkt på den planlagte rute eller har problemer med bagagen, er det en forudsætning, at flyselskabet ikke har økonomiske problemer. Når et selskab har indgivet konkursbegæring, taber passagerer, der har købt billetter, normalt alle deres penge. De nationale statslige institutioner overvåger og godkender flyselskabernes aktiviteter og flyvninger, og Kommissionen har derfor henstillet, at regeringerne, når et flyselskab går konkurs, straks refunderer billetter købt af flyselskabets passagerer og efterfølgende inddriver beløbet ved at indtræde som kreditor i det konkursramte selskab. Vi bør også drøfte hr. Simpsons forslag om en kompensationsfond. Dette påtrængende problem kan drøftes, og den bedste løsning vil være at supplere de generelle bestemmelser om luftfartstjenester, som Europa-Parlamentet og Rådet har vedtaget. Vi vil således bidrage til sikkerheden for passagerer, der benytter flyselskabernes tjenester.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! Det er indlysende, at flyselskaberne fortsat er forpligtet over for deres passagerer, også selv om flyselskabet går konkurs, og dette forhold bør være udgangspunktet for denne meget nødvendige diskussion, som hr. Simpson har indledt.

Det var derfor med forundring, at jeg lyttede til forklaringerne fra talsmanden for SkyEurope. Ronald Schranz beklagede de gener, som passagerne var blevet påført. Jeg understreger ordet "gener". Han understregede ligeledes, at det konkursramte selskabs kunder, der var strandet i udenlandske lufthavne, selv måtte finde alternative hjemrejsemuligheder. Ifølge talsmanden var der tale om flere tusinde mennesker, men han var ikke i stand til at oplyse det præcise antal. For SkyEuropes talsmand var det udelukkende et statistisk spørgsmål. Han glemte imidlertid, at dette tal dækkede over tusindvis af personlige dramaer, passagerer, der ikke kunne rejse hjem til deres familie eller til deres arbejde. Dette eksempel viser, at det er nødvendigt at regulere dette område hurtigst muligt. SkyEurope var et børsnoteret selskab, og vi havde således flere oplysninger om selskabet. Det er ikke altid tilfældet for andre lavprisselskaber. Der er risiko for, at det nylige mareridt i Bratislava vil gentage sig i en anden europæisk lufthavn.

Der pågår i øjeblikket en ophedet diskussion, hvor der foreslås forskellige løsninger på dette vigtige problem. Der tales om at oprette en særlig fond finansieret via et tillægsgebyr på flybilletter og om konkursforsikring. Disse initiativer er interessante, men de vil påvirke billetpriserne. I en krisetid har vi brug for en procedure, der på den ene side hjælper passagererne og på den anden side ikke forværrer den vanskelige finansielle situation, som flyselskaberne allerede befinder sig i.

Jeg vil derfor gerne stille et spørgsmål og komme med et forslag til kommissæren. Kunne en delløsning ikke være "solidaritet i luften" baseret på princippet om flyselskabernes fælles ansvar for passagererne? Ja, som polak er jeg særlig tilhænger af solidaritet. Det bør være en løsning og en udfordring, der kan gennemføres med det samme. Mit forslag er baseret på idéen om, at et konkursramt selskabs passagerer, der er strandet i en lufthavn, skal have mulighed for at rejse med et andet selskabs fly, der flyver i samme retning, naturligvis forudsat at der er ledige pladser på flyet. De berørte flyselskaber afregner efterfølgende indbyrdes de hermed forbundne omkostninger. Kommissæren bedes besvare dette spørgsmål.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Efter flyselskabet SkyEuropes konkurs er der kommet fokus på det generelle problem med ringe forbrugerbeskyttelse af flyselskabernes passagerer. Der er ikke tale om et virtuelt problem – jeg har haft lejlighed til at møde en række kunder, der blev personligt ramt af det pågældende selskabs kollaps. De deltog tilfældigvis i et møde i byen Kroměříž i den østlige del af Den Tjekkiske Republik, som jeg repræsenterer, som repræsentanter for den franske venskabsby Chateau d'Ain. Deres hjemrejse var en meget frustrerende oplevelse og indebar en tvungen mellemlanding i lufthavnen i Prag en hel dag.

Jeg nævner dette eksempel for at understrege, at SkyEurope ikke var et almindeligt lavprisselskab. De tjenester, selskabet tilbød sine passagerer, svarede til de traditionelle flyselskabers tjenester, og selskabet fløj til større lufthavne. En lang række forskellige kunder gjorde brug af selskabets tjenester. For kunder, der lagde størst vægt på billetprisen snarere end på afrejsedatoen, var SkyEurope det foretrukne valg i Den Tjekkiske Republik. SkyEurope var også en af de vigtigste kunder for Prague-Ruzyně, Den Tjekkiske Republiks største lufthavn.

SkyEuropes konkurs ramte imidlertid ikke kun passagerer i lufthavne, men også 280 000 andre kunder, som havde købt billetter. Ifølge det oplyste blev der solgt flybilletter helt frem til tidspunktet for konkurserklæringen.

De kunder, der ikke betalte for billetterne med kreditkort, har praktisk talt ingen chance for at få deres penge igen. Flyselskaber har ingen retlig forpligtelse til at forsikre sig mod konkurs, og en række selskaber tegner derfor ikke en sådan forsikring. Passagererne skal derfor gøre deres krav gældende under konkursbehandlingen. Chancerne for at få penge tilbage på denne måde er meget små. Det er derfor på tide at gøre noget ved dette problem. Jeg vil gerne takke Transport- og Turismeudvalget, der har rejst dette spørgsmål, og Kommissionen, der har lovet at se på sagen. Jeg er sikker på, at der vil blive fundet en løsning, som vil øge forbrugernes tillid til lufttransportsektoren, der er blevet meget hårdt ramt af den globale økonomiske krise.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Fru formand, mine damer og herrer! De store konkurser blandt flyselskaber i år tvinger os til at genoverveje, om det fælles indre marked for lufttransport fungerer korrekt. Selv om en række store flyselskaber er gået konkurs og situationen i sektoren fortsat forværres som følge af stigende brændstofpriser og lavere økonomiske vækst, er der efter min mening bestemt ingen grund til at gå i panik. Inden vi bevæger os ud på et skråplan med yderligere regulering bør vi huske på, at antallet af lavprisselskaber i lufttransportsektoren i EU er blevet kraftigt forøget, og at der er kommet øget konkurrence mellem alle EU's flyselskaber på grund af de indførte liberaliseringsforanstaltninger.

En tidligere stærkt reguleret industri med dyre flybilletter er blevet omdannet til en dynamisk sektor med tjenester, der takket være de overkommelige priser i EU benyttes af et stadig stigende antal passagerer, der tidligere ikke ville have haft råd til at benytte disse tjenester. Vi bør derfor nøje overveje, hvordan vi kan øge beskyttelsen af forbrugerne – i dette tilfælde af flyselskabernes kunder – uden at bringe det effektive marked for lufttransport i fare. Det er ikke længe siden der sidst blev stillet forslag om at indføre tvungen konkursforsikring for flyselskaber i Europa-Parlamentet. Vi bør derfor overveje, hvordan dette forslag kan gennemføres.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Fru formand, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Som påpeget fra mange sider viser den mundtlige forespørgsel, som vi drøfter her til aften, at der er et reelt juridisk tomrum, der betyder, at passagererne ikke har nogen garantier, hvis et flyselskab går konkurs.

Den europæiske lovgivning beskytter bestemt passagerer, der har købt en billet, som indgår i en pakkerejse, men den beskytter ikke passagerer, der køber deres billet på internettet. Som hr. El Khadraoui påpegede, har forbrugeradfærden ændret sig i takt med udviklingen af internettet, og lovgiveren er nødt til at følge denne udvikling for at beskytte vores europæiske medborgere. Et stort antal rejsende køber nu deres billet på internettet. Lavprisselskaberne sælger næsten udelukkende deres billetter online, og de unge og lavindkomstgrupperne berøres således i særlig grad af dette problem. Det er ikke acceptabelt, at disse passagerer ikke har nogen garanti, hvis det flyselskab, hvor de har købt deres billet, går konkurs, navnlig da lufttransportsektoren gennem de sidste par måneder er blevet ramt af en krise af hidtil ukendt omfang, der har medført et betydeligt fald i flytrafikken. Vi ved alle, at denne krise er værre end den krise, der ramte sektoren efter den 11. september, og at en lang række flyselskaber er gået konkurs.

Det er derfor af afgørende betydning, at Kommissionen – og jeg ved, at Kommissionens næstformand er opmærksom herpå – fremlægger reelle løsninger så hurtigt som muligt, således at vi kan beskytte passagerer, hvis det flyselskab, som de skulle flyve med, går konkurs, uanset hvordan de bestilte deres billet.

Magdalena Álvarez (S&D). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! Jeg glæder mig over den forespørgsel, som vi drøfter i dag, men den vedrører efter min opfattelse kun en af de mulige årsager til virksomhedsophør, nemlig finansielt kollaps eller insolvens.

Flyselskaber kan imidlertid lukke eller indstille deres aktiviteter af andre årsager. Jeg tænker på de situationer, hvor deres licens suspenderes af sikkerhedsmæssige grunde eller som følge af frivillig lukning eller lukning af ikkefinansielle årsager. I disse situationer er problemerne de samme som dem, vi drøfter i dag, hvor passagerer lades i stikken, da flybilletten ikke refunderes, eller da tilbagebetalingen, hvis billetten refunderes, i nogle tilfælde er forbundet med betydelige omkostninger.

Forordningen om kompensation til luftfartspassagerer ved forsinkelser og aflysning er efter min opfattelse et af de instrumenter, som vi kan bruge, men jeg mener ikke, at det er tilstrækkeligt.

Jeg vil i denne forbindelse gerne opfordre Kommissionen til at se på mulighederne for at forelægge lovgivningsforanstaltninger, der dækker andre situationer – de situationer, jeg nævnte – hvor der ikke er tale

om et flyselskabs kollaps, og som ikke er omfattet af gældende fællesskabslovgivning. I modsat fald risikerer vi, at vi på trods af alle vores gode hensigter ikke når vores mål og kun omfatter en bestemt situation af lovgivningen, samtidig med at vi undlader at beskytte et stort antal passagerer, der også kan være ramt af lukningen af et flyselskab, selv om selskabet ikke lukker af økonomiske eller finansielle årsager.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Hvis vi ønsker et effektivt indre marked, skal vi have en forbrugerbeskyttelsespolitik på fællesskabsplan. EU har i årenes løb truffet en række relevante tiltag på dette område, og de vedtagne foranstaltninger har sikret et øget forbrugerbeskyttelsesniveau på områder som f.eks. pakkerejser og passagerernes rettigheder.

Langt de fleste af de klager, der er blevet modtaget fra europæiske borgere, vedrører imidlertid krænkelsen af flypassagerers rettigheder. Mange af disse klager kommer fra passagerer, hvis fly er blevet aflyst, fordi flyselskaberne eller rejsearrangørerne er gået konkurs. I disse tilfælde får forbrugerne først kendskab til problemet, når flyvningen ikke gennemføres som planlagt.

Selv om Rådets direktiv 90/314/EØF om pakkerejser beskytter passagererne i tilfælde af rejseoperatørens likvidation, beskyttes de ikke, hvis flybilletterne er solgt på individuel basis. I tilfælde af boardingafvisning ydes der desuden ikke erstatning i tilfælde af usædvanlige omstændigheder, der også omfatter flyselskabets konkurs. Ifølge en nylig undersøgelse er hele 79 flyselskaber i EU gået konkurs i perioden 2000-2008. 41 % af de flyselskaber, der gik konkurs i perioden 2005-2008, udførte regionale flyvninger, og 17 % var lavprisselskaber.

Hvilke foranstaltninger kan vi træffe med henblik på at sikre en bedre beskyttelse af passagerer under sådanne omstændigheder? Blandt mulige løsninger kan nævnes en forsikringsordning for passagerer, der dækker under sådanne omstændigheder, et strengere tilsynssystem samt udarbejdelse af lovgivningsbestemmelser, der sikrer passagererne kompensation i disse situationer.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Fru formand! Kompensation til passagerer i tilfælde af flyselskabets konkurs er ikke kun et spørgsmål om penge. Det handler også om langt mere alvorlige spørgsmål såsom sikkerhed, adgang til tjenester og konkurrenceevne. I krisetider er alle erhvervssektorer i en vanskelig situation, og lufttransport er ingen undtagelse. Det er af afgørende betydning, at borgerne ikke mister tilliden til flyselskaberne, da dette vil føre til en betydelig nedgang i efterspørgslen og således yderligere svække flyselskabernes økonomiske situation. Dette kan påvirke Europas økonomiske situation og konkurrenceevne generelt.

Kompensation til flypassagerer hænger også sammen med adgang til tjenester. Enhver borger i Europa bør efter min mening have mulighed for at rejse med fly, hvis han eller hun ønsker det. I denne forbindelse er det nødvendigt at erkende, at vi har brug for pålidelige lavprisflyselskaber med billetpriser, som alle kan betale. Disse flyselskaber bør hvile på et stabilt finansielt grundlag, da sikkerhed ikke kun indebærer sikkerhed i tilfælde af en ulykke, men også forudsætter, at jeg, hvis jeg køber en flybillet, kan være sikker på, at der på afrejsetidspunktet rent faktisk vil være et fly, der bringer mig frem til mit rejsemål.

Derfor er vores mundtlige forespørgsel vigtig, og det forhold, at næsten 80 flyselskaber er gået konkurs i Europa siden 2000, gør spørgsmålet presserende. Der er et åbenlyst behov for en klar lovgivning på dette område. Jeg anmoder derfor kommissæren om at overveje dette spørgsmål nøje og forelægge en holdbar løsning hurtigst muligt.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! For omkring en måned siden blev et lavprisselskab insolvent, og flyselskabet – SkyEurope – indgav konkursbegæring. Selv om analytikere inden for luftfartsindustrien havde forudset denne konkurs gennem lang tid, solgte SkyEurope imidlertid fortsat billetter til selskabets flyvninger dagen før indgivelsen af konkursbegæringen. Hundreder af flyselskabets passagerer blev således ikke blot frataget muligheden for at foretage de rejser, som de havde planlagt, men de led frem for alt betydelige økonomiske tab på grund af flyselskabets kollaps. Selskabet meddelte blot i en officiel erklæring sine kunder, at de var nødsaget til at afskrive de penge, de havde investeret i deres billetter.

Eksemplet med SkyEurope viser klart, at det i vores fælles Europa endnu ikke er lykkedes os at udarbejde lovgivning, der beskytter flyselskabernes kunder mod de negative følger af et flyselskabs konkurs. Det er et meget stort problem, hvilket det forhold, at 77 flyselskaber er gået konkurs verden over siden 2000, vidner om. I 2004 gik det polske flyselskab Air Polonia f.eks. konkurs. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at forelægge en række principper, der beskytter flyselskabernes kunder mod de negative følger af et flyselskabs eventuelle konkurs.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand! Fru De Veyrac, hr. Vlasák og fru Gurmai fokuserede på årsagen til konkurs, med andre ord på den økonomiske krise og de vanskeligheder, som lufttransportsektoren – både lavprisselskaber og større flyselskaber – står over for i øjeblikket.

Europa-Parlamentet og Kommissionen har i fællesskab iværksat en række initiativer til imødegåelse af krisen. Jeg tænker her på fastfrysningen af ankomst- og afgangstidspunkter, der blev støttet af et stort flertal i Parlamentet, og initiativet vedrørende det fælles europæiske luftrum, der er en omfattende reform af lufttransportsystemet, som giver flyselskaberne mulighed for at nedbringe brændstofomkostningerne, da vi har reduceret flyvningerne mellem lufthavnene.

Det er netop med henblik på at yde praktisk støtte til alle europæiske flyselskaber – både lavprisifylyselskaber og traditionelle flyselskaber – at jeg har opfordret de 27 transportministre i EU til at indføre reformen vedrørende det fælles europæiske luftrum forud for tidsplanen, fordi vi således på en hensigtsmæssig måde giver flyselskaberne mulighed for at spare brændstof og således forhindrer, at deres regnskaber påvirkes negativt. Forebyggelse af flyselskabers konkurs vil ikke blot beskytte passagererne mod tab, men vil frem for alt være yderst vigtigt for beskyttelsen af arbejdspladser. Vi må ikke glemme, at denne finansielle og økonomiske krise ikke bør udvikle sig til en egentlig social krise.

Vi ved, at lufttransportsektoren står over for en række problemer globalt. Vi behøver blot at tænke på, hvad der skete med Japan Airlines for et par uger siden, hvor der blev bebudet personalenedskæringer. Det bør ikke blot være vores pligt at beskytte borgerne, men også at gribe ind for at sikre, at gode flyselskaber kan forblive i drift, således at vi kan bevare arbejdspladser.

Kommissionen – undskyld, hvis jeg kommer bort fra emnet – og Parlamentet har arbejdet for at gøre dette muligt. Jeg kan sige, at vi gennem vores indsats har skabt grundlaget for udviklingen af en ny flyselskabsmodel på helt private hænder, f.eks. Olympic Airways, Alitalia samt – og jeg håber, at der vil komme en løsning her – Austrian Airlines. Der er således ikke flere statskontrollerede flyselskaber, der skal reddes af staten, når de kommer i vanskeligheder. De selskaber, der begår fejl, skal nu selv betale prisen.

Jeg vil også gerne besvare det spørgsmål, som blev rejst af fru Alvarez, der kom ind på et emne, der bestemt er interessant. Jeg tror, at jeg kan støtte hendes forslag om, at vi i vores arbejde også skal beskytte passagerer fra flyselskaber, der ikke lukker, fordi de er gået konkurs, men fordi de ikke opfylder sikkerhedskravene. I denne særlige situation lider passageren samme tab som en passager, der har købt en billet hos et flyselskab, der efterfølgende gik konkurs. Princippet må fortsat være at sikre de rejsende, når de lider et tab, med andre ord når de ikke kan gå om bord på deres fly. Denne filosofi ligger desuden til grund for – og vil fortsat ligge til grund for – mine bestræbelser, så længe jeg er kommissær, således at passagererne har adgang til samme beskyttelse i alle transportsektorer.

På mødet i Rådet (transport) i Luxembourg i morgen og i overmorgen vil vi således tage fat på spørgsmålet om passagerers rettigheder inden for sø- og flodtransport. Kommissionen har med støtte fra Parlamentet truffet dette valg med henblik på at beskytte europæiske borgere. Hvis vi virkelig ønsker at vinde borgernes tillid og skabe positive resultater som i Irland, skal vi lovgive for at vise borgerne, at EU-institutionerne er på deres side, at de ikke blot er arbejdspladser for folk, der tjener for mange penge, men steder, hvor der gøres en indsats for at sikre og beskytte de europæiske borgeres rettigheder.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet. Afstemningen om eventuelle beslutningsforslag finder sted under næste mødeperiode.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Som følge af ændrede rejsevaner tilrettelægger stadig flere mennesker selv deres rejse uden om rejsebureauerne. Lavprisifylyselskaber har været vinderne i denne udvikling gennem de sidste 10 år, både med hensyn til omsætning og markedandsdele. De jævnlige konkurrencer blandt rejsebureauer gav også tidligere anledning til bekymring i Ungarn. Vi så jævnligt billeder på tv af familier, der var strandet i udlandet. Vi må ikke lade den næste konkursbølge udrydde lavprisifylyselskaberne, hvilket vil påføre både økonomien og passagerer et tab på flere millioner euro, for ikke at nævne sikkerhedsrisikoen, hvis et selskab ikke har et sikkert finansielt grundlag for sine aktiviteter.

Det er netop derfor, at vi skal fokusere på følgende mål. Vi skal overveje en stramning af reglerne om virksomhedsetablering. Der skal stilles yderligere kapital- og strukturkrav til flyselskaber. Vi skal overveje en stramning af kravene til finansielle regnskaber og driftsregnskaber og hyppigheden af stikprøvekontroller. I betragtning af sektorens størrelse bør selskabernes flypolitik, klagebehandlingsmekanisme og

tilbagebetalingsprocedure analyseres jævnligt i europæiske undersøgelser. Vi skal gøre det endnu nemmere at behandle grænseoverskridende klager på dette område fremover. Hvis vi virkelig ønsker at skabe et fælles marked i Europa med fokus på forbrugernes velfærd, skal vi behandle grænseoverskridende klager og erstatningskrav mere effektivt.

23. Rapport om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om den mundtlige forespørgsel af Klaus-Heiner Lehne, for Retsudvalget, til Kommissionen om rapporten om anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (SE) (O-0092/2009 – B7-0211/2009).

Klaus-Heiner Lehne, spørger. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! I 2001 nåede Rådet frem til en afgørelse om statuten for det europæiske selskab. Af forskellige årsager trådte denne statut først i kraft i denne form den 8. oktober 2004. Som det er sædvane med EU-lovgivningen, blev Kommissionen anmodet om at forelægge en rapport efter et vist tidsrum om anvendelsen og gennemførelsen af statuten med henblik på at drage konklusioner om, hvorvidt der er behov for ændringer i denne retsakt.

Den dato, jeg nævnte, den 8. oktober 2004, er næsten præcist for fem år siden. Fristen var fem år, men Kommissionen har ikke forelagt en rapport. Vi overholder alle loven, og Kommissionen har som traktatens vogter en særlig forpligtelse til at overholde loven, og Retsudvalget fandt derfor anledning til at spørge, hvorfor denne rapport ikke er tilgængelig, og hvorfor den ikke engang er blevet udarbejdet. Vi ønsker ganske enkelt at give Kommissionen mulighed for at redegøre for baggrunden. Det vil under alle omstændigheder gøre det klart, at Parlamentet, herunder navnlig Retsudvalget, opfylder sin forpligtelse til at overvåge Kommissionen fuldt ud.

Jeg vil ikke bruge mine fem minutters taletid, men det ville glæde mig, hvis Kommissionen nu ville besvare denne korte mundtlige forespørgsel, som jeg har stillet.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! På vegne af kommissær McCreevy, som jeg repræsenterer her i aften i Parlamentet, vil jeg først og fremmest gerne takke Retsudvalget og dets formand, hr. Lehne, der har rejst disse spørgsmål. Jeg var medlem af Parlamentet i næsten 15 år, og jeg vil således rent personligt sige, at det glæder mig, at Parlamentet udøver sin kontrolfunktion, da dette er et egnet incitament til at tilskynde Kommissionen til at arbejde mere effektivt.

Med hensyn til de to første spørgsmål, der blev rejst, glæder det mig at meddele Dem, at arbejdet med den krævede rapport allerede er på et fremskredet stadium. Kommissionen har bestilt en ekstern undersøgelse, der skulle ligge klar ved årets udgang, og som vil udgøre et solidt faktuel grundlag for udarbejdelse af rapporten. Kommissionen vil foretage en grundig analyse af denne undersøgelse og lytte nøje til de berørte parter synspunkter. Rapporten kan derfor offentliggøres i andet halvår 2010 og vil blive fremsendt til Europa-Parlamentet og Rådet.

Den kommende Kommission vil naturligvis træffe afgørelse om den nøjagtige tidsplan og indholdet. Rapporten vil omfatte en analyse af de fire ændringsmuligheder, der udtrykkeligt henvises til i forordningens artikel 69, og Kommissionen har på nuværende tidspunkt endnu ikke taget stilling hertil eller til eventuelle andre ændringer af forordningen. Vi må afvente resultaterne af den eksterne undersøgelse og yderligere høringer og overvåge de enkelte faktorer tæt og i givet fald resultaterne af eventuelle forhandlinger om statuten for det europæiske selskab.

Med hensyn til det tredje spørgsmål skal den nye Kommission træffe afgørelse om tidsplanen for og indholdet af eventuelle yderligere tiltag, der skal vedtages fremover på baggrund af resultaterne af den gennemførte undersøgelse, og jeg er overbevist om, at den vil være meget opmærksom på og interesseret i at høre Parlamentets synspunkter, før den vedtager yderligere nye foranstaltninger.

George Sabin Cutaş, for S&D-Gruppen. – (RO) Fru formand! Idéen om et europæisk selskab går helt tilbage til 1950'erne og blev genoplivet, da Romtraktaten trådte i kraft, som en del af målsætningen om et fælles marked.

Den nuværende statut for det europæiske selskab har symbolsk værdi for de europæiske virksomheder. Den indebærer en vis frihed i forbindelse med etablering af virksomheden og virksomhedens mobilitet. Mange virksomheder bruger statuten for det europæiske selskab til at fremhæve selskabets unikke europæiske

karakter, og den er samtidig et vigtigt instrument for virksomheder, der ønsker at udvikle grænseoverskridende fusionsstrategier.

En af de største fordele ved et europæisk selskab er faktisk, at selskabets vedtægtsmæssige hjemsted kan flyttes fra den medlemsstat, hvor det blev registreret, til en anden medlemsstat uden at afvikle selskabet eller oprette en ny juridisk enhed. Det europæiske selskab opfylder imidlertid langt fra de oprindelige mål om at skabe et selskab med selvstændig status omfattet af én lovgivning. Det fungerer således utilstrækkeligt i praksis. Lovgivningen anvendes ikke konsekvent og afhænger af de specifikke nationale bestemmelser, og det europæiske selskabs mobilitet er begrænset af bestemmelserne om forbud mod etablering af selskabets vedtægtsmæssige hjemsted og hovedkontor i forskellige medlemsstater.

Denne situation begrænser rent faktisk en af de grundlæggende friheder i Fællesskabet, nemlig virksomhedernes frie bevægelighed. Kommissionens rapport om anvendelsen af forordningen bør efter min opfattelse, hvilket kommissæren også var inde på, omfatte en undersøgelse af muligheden for at tillade, at et europæisk selskabs hovedkontor og vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende i forskellige medlemsstater. Det bør også overvejes at gennemgå forordningen med henblik på at bevæge sig yderligere i retning af at skabe en selvstændig status for det europæiske selskab.

Antonio Tajani, næstformand i Kommissionen. – (IT) Fru formand! Jeg lyttede opmærksomt på alle bidragene fra hr. Lehne og de øvrige medlemmer, der deltog i debatten. Det er rigtigt, at forordningen om statuten for det europæiske selskab suppleres af et direktiv om medarbejderindflydelse, og at fristen for dets gennemførelse udløb den 8. oktober 2004, hvor forordningen om statuten for det europæiske selskab trådte i kraft.

Der var imidlertid kun otte medlemsstater, der traf de nødvendige foranstaltninger inden fristens udløb, og direktivet om medarbejderindflydelse blev først gennemført i alle medlemsstaterne i begyndelsen af 2006. Vi blev derfor nødt til at udsætte rapporten for at sikre, at forordningen om statuten for det europæiske selskab rent faktisk havde været i kraft i alle medlemsstaterne længe nok til at skabe grundlag for udarbejdelsen af en vejledende rapport om dens gennemførelse.

Dette er baggrunden for forsinkelsen. Jeg kan kun være enig med hr. Lehne, og jeg håber, at vi kan indhente forsinkelsen og tilvejebringe praktiske løsninger i EU på spørgsmålet om statuten for det europæiske selskab fra andet halvår 2010 gennem specifikke retningslinjer, der reelt imødekommer ikke blot Europa-Parlamentets, men også de europæiske virksomheders og arbejdsmarkedets krav.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Et effektivt fungerende indre marked forudsætter ikke blot fjernelsen af handelshindringer mellem medlemsstaterne, men også en omlægning af produktionsstrukturen på fællesskabsplan. I 1970'erne forelagde Kommissionen således et forslag om etablering af en retlig ramme for det europæiske selskab. I 2001 blev forordning (EF) nr. 2157/2001 om statut for det europæiske selskab vedtaget. Forslaget har ikke frembragt de forventede resultater, og indtil videre er der kun lidt over 100 virksomheder, der er blevet omdannet til et SE-selskab – "Societas Europaea". Idéen er imidlertid blevet udviklet, således at små og mellemstore virksomheder nu omfattes af det europæiske selskab, jf. Kommissionens forslag fra marts 2008 til Rådets forordning om statuten for det europæiske private selskab. I lyset af de negative erfaringer med SE-selskabet er det meget vigtigt, at Kommissionen har permanent tilsyn med anvendelsen af forordning nr. 2157/2001, og det fastslås derfor i selve forordningen, at Kommissionen senest fem år efter forordningens ikrafttræden forelægger en rapport om dens anvendelse. Forordningen trådte i kraft i 2004. Jeg vil derfor gerne spørge, hvornår Kommissionen vil forelægge den pågældende rapport, og hvilke foranstaltninger den vil træffe på grundlag af den gennemførte analyse?

24. Dagsorden for næste møde: se protokollen

25. Hævelse af mødet

(Mødet udsat kl. 22.20)